

J. T. GEISSINGER

MEKTUP ARKADAŞIM

HER ŞEY
TEK BİR CÜMLEYLE
BAŞLADI.

Kocamı toprağa verdiğim gün, ilk mektup geldi.
Zarfın üzerinde eyalet hapishanesinin damgası vardı.
Mektupta yalnızca bir cümle yazıyordu:

Gerekirse sonsuza dek beklerim.

Altında, tanımadığım bir adamın ismi yazılıydı: Dante.

Merakıma yenik düştüm ve neyi beklediğini
öğrenmek için yanıt yazdım.

Seni.

Gizemli adama yanlış kişiye yazdığını ve onu tanımadığımı
söyledim. O ise benim yanlış olduğumu söyledi.

Haftalarca yazıştık; mektupların her biri, bir öncekinden daha
samimi hâle geldi. Sonra bir gün, mektuplar kesildi.
Sebebini öğrendiğimde ise artık çok geçti.

Dante kapımdaydı.
Ve hiçbir şey, beni o âna hazırlayamazdı.

Çevirmen: Armağan Tuna

JUNO

kitap

ISBN 978 625 96376 7 9

9 786259 637679

Kitaplar @juno.kitap

KDV den muaf

Yetişkin okurlar içindir.

J.T. GEISSINGER

MEKTUP ARKADAŞIM

MEKTUP ARKADAŞIM

J. T. GEISSINGER

Çeviren: Armağan Tuna

*Düzenleme
Ny.ozlem*

I CEHENNEM

Cennete giden yol cehennemden başlar.

~ İlâhi Komedya

Kocamın tabutu toprağa indirilirken yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu; gökyüzü de tıpkı kalbim gibi ikiye bölünmüştü.

Diğer yas tutanlarla birlikte bir şemsiyenin altında kıpırdamadan oturuyor ve rahibin dirilişten, yücelikten, kutsamalardan, acıdan, tövbe etmekten ve Tanrı'nın yüce sevgisinden bahsetmesini dinliyordum. Ne çok şey söylüyordu ama hepsinin içi boştu.*

Her şey anlamını yitirmişti. Michael'ın gidişiyle göğsümde kocaman bir boşluk açılmıştı ve artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Bugün böyle uyuşmuş hissetmemin sebebi bu olmalıydı. İçim bomboştu. Keder beni bin parçaya bölmüş, kemiklerimi acımasız güneşin altında binlerce yıl kavrulmaya mahkûm bir çöl harabesine savurmuştu.

Arkamdaki kadın elindeki mendiline doğru sessizce ağlıyordu. Sharon? Karen? Uzun zaman önce, bir fakülte partisinde tanıştığım, Michael'ın iş arkadaşlarından biriydi. Şu okul salonunda düzenlenen, plastik bardakla ucuz şarap dağıtılan, herkesin ayıkken kibarlıktan kırılıp sarhoş

olunca içindekileri döktüğü o berbat yılbaşı partilerinden biriydi.

Arkamdaki Sharon mı Karen mı adı artık her neyse, o partide Michael'a bir pislik olduğunu söylemişti. Neden böyle dediğini hatırlayamıyordum ama muhtemelen şimdi bu yüzden ağlıyordu.

Birisi öldüğünde kafanızdan sürekli o insanı ne kadar çok hayal kırıklığına uğrattığınızı geçirirdiniz.

Rahip istavroz çıkarıp İncil'ini kapattı ve geri çekildi. Yavaşça öne doğru yürüdüm ve eğilip yerden bir avuç toprak alıp tabutun üstüne attım.

Islak toprak parçası gri tabutun kapağına çarptığında çirkin, içi boş bir ses çıkardı; kesin bir veda gibiydi. Sonra da tabutun üstünden kaydı ve geride bok lekesini andıran kahverengi bir iz bıraktı.

Birden öfkeden titremeye başladım. Ağzımda kül ve acı bir tat vardı.

Bu ne aptalca bir ritüel böyle? Ne diye böyle bir şey yapıyoruz? Ölülerin, onların yasını tuttuğumuzu görececek hâlleri yok. Onlar ölü.

Aniden esen soğuk bir rüzgâr, ağaçların yapraklarını şiddetle salladı. Arkamı döndüm ve yağın yağmurun altında yürümeye başladım. Birisi usulca adımı söylerken bile dönüp bakmadım.

Kederimle baş başa kalmam gerekiyordu. Ben trajediyi atlatmak için derdini başkalarıyla paylaşabilen biri değildim. Özellikle de bu trajedi beni şahsen ilgilendiren bir şeyse.

Evin ön kapısını açtığımda evde olduğumu algılamam birkaç dakika sürdü. Mezarlıktan buraya nasıl geldiğime dair en ufak bir fikrim yoktu ama hafızamda böyle boşluklar olması beni şaşırtmamıştı. Kazadan beri her şey pusluydu. Sanki beynim bir sis bulutunun içinde gibiydi.

Bir yerde kederin bir duygudan fazlası olduğunu okumuştum. Bu aynı zamanda fiziksel olarak hissettiğiniz bir şeydi. Bir insan yas tutarken damarlarına her türlü stres kimyasalı salgılanırmış. Hâlsizlik, mide bulantısı, baş ağrısı, baş dönmesi, iştahsızlık, uykusuzluk... Yan etkileri çok fazlaydı.

Ve bende hepsi vardı.

Ayakkabılarımı fırlatarak çıkardım ve antredeki masanın altına bıraktım. Yün paltomu mutfaktaki sandalyenin arkasına atıp buzdolabına yöneldim. Dolabı açtım ve yağmur pencerelere tüm şiddetiyle vururken dolabın içine bakıp kendimi aç olduğuma ikna etmeye çalıştım.

Aç değildim. Direncimi koruyabilmek için bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum ama canım hiçbir şey istemiyordu. Buzdolabını kapattım ve parmaklarımı şakaklarıma dayadım.

Bir baş ağrısı daha. Bu hafta beşinci baş ağrım.

Arkamı döndüğümde masada meyve kâsesinin yanında duran zarfı gördüm. Üstüne düzgün bir el yazısıyla yazılmış, köşesinde kırmızı "AŞKIM" damgası taşıyan beyaz, dikdörtgen bir zarf öylece duruyordu.

Evden çıkarken masada böyle bir şey olmadığını biliyordum.

Aklıma gelen ilk şey, postayı Fiona'nın getirmiş olması gerektiği idi. Ama sonra evi pazartesi günleri temizlediğini hatırladım. Bugün pazardı.

O zaman bu zarf buraya nasıl gelmişti?

Masaya gidip mektubu alırken gök gürültüsü pencereleri sarsıyordu. Aniden çıkan rüzgâr dışarıdaki ağaçların arasından uğuldayarak geçti. Gönderenin adresini okuduğumda içimi kemiren o ürkütücü his daha da büyüdü.

Washington Eyalet Hapishanesi.

Kaşlarımı çatarak zarfın kenarını yırttım ve içindeki beyaz, çizgisiz tek sayfayı çıkarıp yazarları yüksek sesle okudum.

“Mecbur kalırsam sonsuza dek beklerim.”

Tüm yazan buydu. Bu cümlelerin altında karalanmış bir imzadan başka hiçbir şey yoktu.

Dante.

Kâğıdın arkasını çevirdim ama boştu.

Bir anlığına mektubun Michael’a geldiğini düşündüm. Ama alıcı olarak kendi adımlı görünce bu düşüncem tuzla buz oldu. Zarfın üstünde mavi bir kalemle büyük harflerle yazan isim benimkiydi. Bu Dante her kimse bu mektubun bana ulaşmasını istemişti.

Ama neden?

Hem ne için bekliyordu ki?

Sarsıldığımı hissederek mektubu üçe katlayıp zarfın içine tıktım ve masaya geri bıraktım. Sonra da tüm kapı ve pencerelerin kilitli olduğundan emin oldum. Perdeleri ve panjurları ıslak, gri öğleden sonranın üstüne kapattım, kendime bir kadeh şarap koyup mutfak masasına oturdum ve içimde kötü bir şey olacağına dair tuhaf bir hisle zarfa bakıp durdum.

Bir şey geliyordu, bir şeyler olacaktı. Ve bu her neyse, kesinlikle hayra alamet değildi.

Sabah yataktan sürünerek çıktığımda başım hâlâ ağrıyordu ama içimdeki o korkunç tedirginlik hissi ortadan kaybolmuştu. Hava gri ve rüzgârlıydı ama yağmur durmuştu. En azından şimdilik. Washington’da hava yıl boyunca yağışlı ve kapalı olurdu; özellikle Ocak ayı en kötüsüydü.

İşime odaklanmaya çalıştım ama bir saatten sonra pes ettim. Çizdiğim her şey çok depresif görünüyordu. Çizimlerini yaptığım çocuk kitabı bir tavşanla arkadaş olan utangaç bir oğlan çocuğuyla ilgiliydi ama bugün çizdiğim tavşan,

çocuğun ona vermeye çalıştığı havuçları yemektense kafayı bulmayı tercih eder gibi görünüyordu.

Masamdan kalkıp mutfağa gittim. Gözüme ilk takılan şey masadaki mektuptu. Sonrakiyse tüm zemini kaplayan su oldu.

Gece boyunca tavandan su sızmıştı. Hem de iki yerden.

Daha yeni bir ev almamız gerektiğini biliyordum.

Ama Michael yeni bir ev istememişti. “Karakteri” olan eski evleri tercih ediyordu. Altı yıl önce, Kraliçe Anne tarzı viktoryen eve taşındığımızda yeni evlenmiştik ve paradan çok enerjimiz vardı. Hafta sonlarını duvarları yıkarak, evi boyayarak, eski parkeleri sökerek ve duvarlardaki delikleri kapatarak geçirmiştik.

Bu süreç üç ay kadar eğlenceliydi. Ama sonra çok yorucu bir hâl almıştı. Hatta daha sonra tam bir irade savaşıma dönüşmüştü. Sanki ev bize kafa tutuyordu; biz onu yenilemek için ne kadar uğraşırsak uğraşalım o çürümeye yüz tutmaya kararlı gibiydi.

Bozuk su borusunu yenilediğimizde ısıtıcı bozulmuş, külüstür mutfak eşyalarını yenilediğimizde bodrumda zehirli küf bulmuştuk. Sonu gelmeyen ve paramızla birlikte sabrımızı da emip duran bir tadilat sarmalının içindeydik.

Michael bu yıl tavanı onarmayı planlıyordu.

Bazen öldüğümde yapılacaklar listemde neler bırakacağımı merak ediyordum.

Ama sonra kendimi başka bir şey düşünmeye zorladım çünkü hâlihazırda yeterince üzgündüm.

Garajdan iki tane plastik kova alıp mutfağa getirdim ve tavandaki sızıntıların tam altına yerleştirdikten sonra paspası almaya gittim. Tüm suyu temizlemem ve yerleri kurutmam neredeyse bir saatimi aldı. İşimi bitirmek üzereydim ki ön kapının açılıp kapandığını duydum. Kafamı kaldırıp mikrodalgadaki saate baktım.

Saat onu gösteriyordu. Tam vaktinde gelmişti.

Yardımcım Fiona mutfığa girdi. Bana bir bakış attı, elindeki plastik poşette bulunan temizlik malzemelerini yere düşürdü ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

Çığılığı beni irkiltmedi bile ki bu da ne kadar yorgun olduğumu gösteriyordu.

“Gerçekten o kadar kötü mü görünüyorum? Önümüzdeki hafta, gelmeden önce bana biraz makyaj yapmamı hatırlat.”

Nefes nefese kalmış, beti benzi atmıştı; bir kolunu kapıya yasladı ve istavroz çıkardı. “Tanrı aşkına! Ödümü kopardın!”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Kimi bekliyordun ki? Noel Baba’yı mı?”

Fiona’nın gülüşü, geri kalan her şeyinin aksine, zayıf ve silikti.

İskoç asıllıydı; dolgun ve alımlı bir kadındı. Kocaman mavi gözleri, al yanakları ve kalın bacakları vardı. Elleri kırmızı ve yıllarca ev temizlemekten nasırlıydı. Altmışlı yaşlarında olmasına rağmen yarı yaşındaki bir kadının enerjisine sahipti.

Bu evi derli toplu tutmama yardım etmesi pahalı bir lüks-tü ama iki katlı, dört yüz yetmiş metrekarelik, toz toplamaya bayılan bir sürü köşe bucağı olan bu ev sürekli temizlik istiyordu.

Başını sağa sola sallayıp eliyle yüzüne yelpaze yapıyordu. “Ayyy! Şu yaşlı kalbi gümbür gümbür attırdın be canım!” Kırkırdadı. “Uzun zaman olmuştu.”

Ardından ciddileşti ve bana sanki beni yüz yıldır görmüyormuş gibi uzun uzun baktı.

“Nasılsın, Kayla?”

Bakışlarımı kaçırdım. İnsanın içini delip geçen o mavi gözlerine bakarken yalan söylemem mümkün değildi. “İyiyim. Sadece kendimi meşgul tutmaya çalışıyorum.”

Sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi tereddüt etti. Sonra derin bir iç çekti ve pencereden görünen bulutlu Puget Sound manzarasına doğru elini çaresizce uzattı. “Olanlar için çok üzgünüm. Gazeteden okudum. Şok edici. Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır. Ama teşekkür ederim.” Boğazımı temizledim. *Ağlama. Ağlama. Toparlan.* “Mutfağın hâli ortada, yani burayla bugün hiç uğraşma. Bu sızıntıya bakması için birini ayarlayacağım, o arada burası tekrar sırlıslık olacağı için mutfak temizlemenin hiç anlamı yok. Bu hafta ofisimin de temizliğe ihtiyacı yok ve ayrıca...”

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Bir de belki Michael’ın ofisini de es geçebilirsin. Sanırım bir süre olduğu gibi kalsın istiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi usulca. “Yani o zaman burada kalacaksın?”

“Evet. Tüm gün burada olacağım.”

“Yok öyle demek istemedim, yani burada yaşamaya devam mı edeceksin?”

Sesinde tuhaf, çözemediğim bir şey vardı ama sonra jetonum düştü. İş için endişeliydi.

“Ah, evi şimdi satamam. Bu kadar büyük bir karar vermek için çok erken. Belki bir iki yıl içinde işler daha da düzene oturduğunda. Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse şimdilik günü gününe yaşıyorum.”

Fiona başını onaylarcasına salladı. Bir süre öylece garip bir şekilde durduk, sonra eliyle omzunun üstünü işaret etti.

“Ben işe koyulayım.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Yere bıraktığı poşetleri aldı ve arkasını döndü. Fakat sonra aniden bana baktı ve “Senin için dua edeceğim, canım,” dedi.

Ona nefesini boşa harcamamasını söylemedim bile.

Umutsuz vaka olduğumun, hiçbir duanın bana yardımcı olamayacağını farkındaydım ama bu, yine de kaba davranabileceğim anlamına gelmiyordu. Sadece dudagımı ısırđım, başımı onaylarcasına salladım ve gözyaşlarımı içime akıttım.

Fiona gittiğinde gözüm masadaki mektuba kaydı. Bunu yapmaya beni ne itti bilmiyordum ama daha ne olduğunu anlamadan kendimi masaya oturup mektuba cevap yazarken buldum. Dante'nin bana yolladığı mektubun arkasına şunu karaladım:

Neyi bekliyorsun?

Cesaretimi kaybetmeden mektubu postaladım. Cevap almam bir haftayı buldu ve yazdığı mektup, benimkinden bile kısaydı.

Seni.

Kâğıdın sağ alt köşesinde pas renginde kurumuş bir leke vardı. Kana benziyordu.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

2

Mektubu iç çamaşırı çekmecemin dibine tıktım ve unutmaya kararlı bir şekilde orada öylece bıraktım. Bir tane daha gelirse kazadan sonra benimle görüşen o nazik dedektifi arayıp bu konu hakkında ne düşündüğünü öğrenebilirdim. Belki bu Dante denen adamı araştırıp hakkında ne bulabileceğine bakardı.

Bu sırada, benim endişe etmem gereken başka şeyler vardı.

Çatıdaki akıntının yanı sıra ev, bir de elektrik sorunu olduğuna karar vermişti.

Yemek odasının avizeleri titreşiyordu. Ana yatak odasında elektrik anahtarına bastığımda cızır cızır sesler duyuyordum. Arada sırada kapı zili kimse basmamışken kendi kendine çalıyordu.

Civardaki üç farklı çatı ustasıyla iletişime geçmeye çalıştım ama hiçbiri bana geri dönmedi. Bu yüzden şimdi Ed adında bir tamircinin gelmesini bekliyordum; adamın kartını mutfakta ıvır zıvırları tuttuğum bir çekmecenin dibinde bulmuştum.

Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum ama yaşça büyük, kel, bira göbekli ve kalçasında alet kemeri olan bir

adamın gelmesini bekliyordum. Fakat kapıyı açtığımda karşımda gülümseyen, ince yapılı, kahverengi saçlarını örgülü bir deri bantla yüzünden geriye toplamış bir delikanlıyla karşılaştım. John Lennon tişört, solmuş geniş paçalı bir kot ve sandalet giymiş, elinde de eski metal bir alet çantası taşıyordu.

Ot kokuyordu.

“Selam. Kayla?”

“Evet benim.”

Sırtarak elini uzattı. “Ben Eddie.”

Gülümsemesine karşılık verdim ve el sıkıştık. Tatlı ve zararsız görünüyordu ki bu da yalnızken evime alacağım herhangi bir adamda olmasından memnun olduğum şeylerdi.

“İçeri gel. Sana etrafı göstereyim.”

Beni mutfığa kadar takip etti, bir yandan da evimin ne kadar havalı olduğunu söylüyordu.

“Öyle ama her gün biraz daha parçalanıyor.” Mutfak tavanındaki kahverengi lekeli su halkalarını işaret ettim.

“Evet, böyle eski tarz evler bolca ilgi bekler,” dedi tavana bakarak. “Hele de buradaki gibi nemli havalarda. Küf problemi var mı?”

“Artık yok. Onu birkaç sene önce hallettik. Şimdi sorun, su sızdıran tavan ve elektrik.” Son zamanlarda yaşanan ışık ve kapı zili sorunlarını anlattım. “Bir de kurutucuyu çalıştırdığımda yanık kokusu alıyorum. Televizyon arada kendi kendine kapanıyor. Ah, bir de son zamanlarda birkaç ampul patladı.”

Aniden gelen soğuk hava kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken edip tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. Titreyerek kollarımı sıvazladım.

Hazır buradayken ondan pencere yalıtımlarını da kontrol etmesini istemeliydim. Ama önce başka işlerin halledilmesi gerekiyordu. “Sana elektrik panosunu göstereyim.”

Eddie beni evin arkasında, garajın yanındaki bakım odasına kadar takip etti. Çamaşır makinesi ve kurutucu buradaydı; ayrıca her telden ev malzemesinin durduğu birkaç dolap da vardı.

Eddie elindeki alet çantasını yere bıraktı ve elektrik panosunun metal kapağını açıp düğmeleri gözûyle kontrol etti.

“İlk iş voltajı kontrol edeceğim, sigorta doğru çalışıyor mu diye bir bakalım. Sonra da kabloların durumuna bakacağım. Su sızıntısı ya da aşınma varsa bu bahsettiğin sorunlar olabilir. Sonra da sağlam olduklarından emin olmak için tüm prizleri kontrol edeceğim. Sayaç nerede?”

“Garaj kapısının hemen dışında.”

Başını sallayarak onayladı. “Tamamdır. Ona da bakacağım. Her şeyi gözden geçirmem bir saatimi falan alır sonra da sana tamiratlar için yaklaşık bir fiyat veririm. Uygun mu?”

“Harika, teşekkürler. Tavan arasına erişmek için ikinci kattaki ana yatak odasının dolabından geçmen lazım. Merdiven garajda.”

“İyiymiş.”

“Bana ihtiyacın olursa seslen. Buralardayım.”

“Anlaştık.”

Onu işiyle baş başa bırakıp ofisime geçtim. Baş ağrım patlak vermeden kısa bir süre çalışabilmeyi başardım. Şakaklarım zonkluyordu ve gözlerimin arkasında baskı o kadar fazlaydı ki yaşarmalarına neden olmuştu. Eddie kapıda elinde alet çantasıyla belirene kadar ışıkları kapatıp perdeleri de sıkı sıkıya çekerek küçük divanda uzandım.

“Ah, dostum, pardon. Uyuduğumu bilmiyordum. Sadece buradaki prizleri kontrol edecektim.”

Sersemlemiş bir şekilde oturdum. “Uyumuyordum. Gözlerimi dinlendiriyordum, korkunç bir baş ağrım var.”

Başını anlayışla salladı. “Eskiden berbat migrenlerim olurdu.”

Eskiden. Geçmiş zamanda konuşmuştu. İçimde tuhaf bir umut filizlendi. “Sana yardımcı olacak bir şey buldun mu? Ben ne yapsam işe yaramıyor.”

“Bana gülersin. Işıkları açsam rahatsız olur musun?”

“Aç hadi. Ve hayır, söz veriyorum sana gülmeyeceğim. Çok çaresizim.” Eddie düğmeye dokunup odayı ışığa boğduğunda yüzümü ekşittim. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başımın çok fazla döndüğünü fark ettim. O yüzden divana oturup gözlerimi kapattım ve hafifçe burnumun kemerini sıktım.

En son ne zaman yemek yedim? Hatırlayamıyorum.

Eddie etrafta dolanıp prizleri arıyordu. O kadar inceydi ki adımları bile sessizdi. Ondan daha fazla ses çıkaran kediler tanıyordum.

“Bir terapistle görüşmeye başladıktan sonra baş ağrılarım gitti. Şak diye hem de. Yok oldular. Meğer içimde bastırdığım çok duygu varmış.”

Gözlerimi açtığımda onu elinde küçük bir voltmetreyle masamın altına çömelmiş hâlde gördüm. Aleti prize soktuk-tan sonra birkaç dakika bekleyip ekranda yazanı okuduktan sonra bir sonraki prize geçip aynı işlemi tekrarladı.

“Psikosomatik hastalık dediler. Beynin gerçekten seni hasta ediyormuş. Stres işte bu kadar *toksik* bir şey. Çok acayip, değil mi?”

“Gerçekten öyle,” dedim ve acaba bir komün evinde mi yaşıyor diye merak ettim. Washington ve Seattle bölgesinde onlardan çok vardı; altmışların özgür aşk döneminde doğmuş, insanların birlikte yaşadığı, her şeylerini paylaştıkları ve cep telefonu ya da GDO’lu gıdalar gibi modern şeylerden uzak durdukları topluluklardı.

Yatağımı paylaşmadığım insanlarla o kadar içli dışlı yaşamayacak kadar mahremiyetime düşkündüm ama kimsenin de hayatını yaşama biçimini yargılayacak değildim.

Eddie ayağa kalkıp bana doğru döndü. “İstersen sana doktorumun ismini verebilirim. Tabii stresin senin için bir sorun olmadığını düşünüyorsan başka.”

“Kocamı kaybetmek stresten sayılır mı?”

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Ya da neden böyle ters bir şekilde söylediğimi de. Duygularımı belli eden ya da Michael gibi iğneleyici konuşan biri değildim. O, depresyonu ya da kötü şeyi bazen düşüncesizlik gibi görünen kara mizahla geçiririrdi ama ben bunun aslında bir başa çıkma yöntemi olduğunu biliyordum. Adam özünde şeker gibi biriydi.

Kafası karışmış görünen Eddie bana dik dik baktı. “Kaybettim derken?”

Kimse bu kadar aptal olamazdı. “O öldü.”

Eddie şimdi üzgün görünüyordu. “Ah, dostum. Çok üzgünüm.”

“Teşekkürler.”

“Yeni mi oldu?”

“Yılbaşında.”

“Kahretsin! Birkaç hafta olmuş!”

Artık sussam iyi olacaktı. Ağzımdan çıkan her şey zavallı Eddie’yi daha da fazla üzüyordu.

Her zaman başka insanların duygularını gereğinden fazla içselleştirmek gibi bir problemim olmuştu. Zaten bu yüzden kendi hâlimde yaşıyordum. Kendiminkilerinin üstüne başkalarının duygularını eklemek bazen boğucu oluyordu.

“Evet. Neyse.” Bu sefer ayağa kalkmayı başarabildim. Eddie’nin bakışlarından kaçmıp “Durum ne?” diye sordum.

Sessiz oluşundan bana baktığını hissettim. Bedenimin ne kadar gergin olduğunu ve sesimdeki neşenin yapay olduğunu

anlamıştı. Belki o da benim gibi paçalarından empati akan biriydi çünkü bana acıdı ve konuyu değiştirdi.

“Eh, tavandaki sızıntı can sıkıcı. Çatıdaki küçük kuleden geliyor, yani sızıntıyı gidermek için kiremitleri sökmen ve ahşabı kesmen gerek. Üzülerek söylüyorum ki çatının eğimi, alınlıklar ve kule yüzünden bu basit bir iş olmayacak. Kesinlikle bu işlerde uzman birini bulman lazım.”

Tadım tamamen kaçtı. Ne zaman böyle bir uzman olaya dahil olsa fiyat iyice uçuyordu. “Seni bulmadan önce üç kişiyi aradım ama hiçbirine ulaşamadım.”

Başını sallayarak kıkırdadı. “Evet, neden bilmiyorum ama çatı ustaları hep dengesiz oluyor. Sana birilerini tavsiye ederdim ama bu çapta bir işi yapacak kadar güvenilir birini tanımıyorum.”

“Tamam. Yine de teşekkürler. Şansımı denemeye devam edeceğim. Çok pahalı oldukları için Seattle’dan bir firmaya ulaşmak istemiyordum ama sanırım artık buna mecburum.”

Eddie bir süre bekledikten sonra nazikçe “İstersen sana verilen fiyatlara bir bakabilirim. Yani bilirsin işte, kazıklanma diye,” dedi.

Aslında demek istediği yalnız olduğum, etrafımda böyle şeylerle ilgilenip gerekirse pazarlık edecek bir erkek olmadıydı.

Çünkü benim konumumdaki biri –yas tutan, kafası karışmış ve çaresiz– dolandırıcılar için kolay lokmaydı.

Gülümsediğinde benimle flört etmeye çalışmadığını biliyordum. Eddie sadece, zor durumda olduğunu gördüğü birine yardım etmek isteyen gerçekten iyi bir insandı.

Keşke dünya böyle nazik insanlarla dolu olsaydı.

“Çok tatlısın, Eddie. Ama ben hallederim. Kökenim, sertliğiyle nam salmış Jersey kadınlarına dayanıyor, kolay kolay sindirilmem.”

Eddie'nin gülümsemesi kahkahaya dönüştü. Ön dişlerinden biri hafif eğikti ve bunu tuhaf bir biçimde sevimli bulmuştum. "Bir zamanlar öyle bir kadın tanıyordum. Boyu bir elli bile değildi ama ödümü koparırdı."

Ona gülümseyerek baktım. "En minik ejderhalar bile ateş püskürtebilir."

"Doğru söze ne denir."

"Peki elektrik ne durumda? Kötü, değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Hayır. Hiçbir sorun yok."

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. "Nasıl yani?"

"Yani herhangi bir problem yok. Akım güçlü, sigortalarda da bir sorun yok, kablolarda aşınma da bulamadım; ne kısa devre ne de bozuk priz var..." Tekrar omuzlarını silkti. "Her şey tıkırında görünüyor."

"Bu doğru olamaz. Ya ışıkların titreşip durması?"

"Buradaki güç nakil şebekesiyle ilgili olabilir. Bir komşuyla konuşup onda da aynı sorun var mı öğrenebilirsin. Buradaki bağlantıların bir kısmı yüz yıldan eski. Sorun her neyse evin içinden gelmiyor."

"Peki ya patlayan ampuller? Bu kesinlikle normal değil."

"Tahmin ettiğinden daha sık yaşanan bir şey. Ya üretici ampulün içine yeterince yalıtım koymadı; bu da flamanın aşırı ısınmasına yol açtı ya da ampulle duvar arasında bağlantı gevşeyip buna sebep oldu. Sadece bundan sonra dandik ampuller almadığından ve ampullerin de iyice sıkıştırıldıklarından emin ol."

Bana hafiften afakanlar basmaya başlıyordu. Gerçekten kabloları kontrol etmiş miydi yoksa bunca zamandır tavan arasında ot mu içiyordu?

"Peki ama kimse yokken kapı zili çalıyor. Ya kurutucuyu çalıştırdığımda aldığım yanık kokusu? Bunları nasıl açıklıyorsun?"

Tereddüt etti. Bir sonraki sözlerini dikkatle seçtiğini hissettim.

“Yani... dostum, son zamanlarda çok stres altındaymışsın.” Sonra da süklüm püklüm bir şekilde “Kocanla ilgili olan şeylerden falan,” diye ekledi.

Bir an ne demek istediğini anlamadım. Ama jetonum düştüğünde derin bir nefes almak zorunda kaldım ki canını okumayayım. “Aklım bana oyunlar oynamıyor, Eddie. Evimdeki elektrik sorunuyla alakalı halüsinasyonlar görmüyorum.”

Dik dik bakışlarımın altında huzursuzca kıpırdanıp durdu. “Saygısızlık etmeye çalışmıyorum. Sadece, ben kendimi pek iyi hissetmezken hareket eden gölgeler görür ve fısıltılar duyardım, onu söylemek istedim.”

“Bunlar olurken kafanı bulandıran bir şeyin etkisinde miydin?”

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti ki bunu evet olarak kabul ettim.

Ne olursa olsun iş ilişkimizin sonuna geldiğimizi düşünüyordum. Belki çatı için bulduğum kişi ayık olan bir elektrikçi tavsiye edebilirdi. “Boş ver. Kontrol ettiğin için teşekkürler. Borcum nedir?”

Elindeki küçük voltmetre pantolonun arka cebine soktu ve eğilip yere bıraktığı alet çantasını aldı; doğrulurken başını olumsuz anlamda sallıyordu. “Hiçbir şey.”

“Hayır, olmaz. Zamanın için ödeme almalısın.”

Gülümsemesi yarımdı. Uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu. “Teşekkür ederim ama eğer bir problem bulamazsam ziyaretlerim ücretsizdir, mottom bu.”

Bana acıdığı için bu mottoyu ayaküstü uydurduğuna dair ciddi şüphelerim vardı. “Emin misin? Senden böyle faydalanmak istemem.”

“Yok ya, sorun yok. Belki arkadaşlarından birinin bir tamiirciye ihtiyacı olursa...”

“Seni tavsiye edeceğim. Emin ol. Teşekkür ederim, Eddie. Gerçekten minnettarım.”

Bana sırtıp o eğik dişini gösterdi. “Ben kaçtım o hâlde. Kendine iyi bak, tamam mı? Ve doktorumun ismini istersen de beni ara. Adam cidden harika bir doktor.”

Kendimi gülümsemeye zorlayıp yalan söyledim. “Aranım. Tekrar teşekkürler.”

“Kendim çıkarım. Sonra görüşürüz.”

Gitti. Ön kapının açılıp kapandığını duyunca arkasından gidip kapının kapandığından emin oldum. Ardından bir bardak su için mutfaka gittim ama masadaki zarfı görünce olduğum yere çakıldım.

Odanın öbür ucundan bile zarfın köşesindeki “AŞKIM” damgasını ve mavi kalemle düzgünce yazılmış adımı görebiliyordum.

Nefesim kesildi. Kalbim deli gibi atmaya başladı, ellerim titriyordu.

Sonra da mutfak tavanındaki ışıklar iyice parlamaya başladı.

Keskin bir vız sesiyle titreştiler ve ışıklar kesildi.

3

Sevgili Kayla,

Bir önceki mektubuma cevap vermedin ki bunu anlıyorum çünkü tanışmadığımızı sanıyorsun. Yanıyorsun. Seni detaylara boğabilirim ama şimdilik sadece seni tanıdığımı inan.

Bir insan başka bir insanı ne kadar tanıyabilirse, hangi açılardan onu bilebilirse, ben seni öyle tanıyorum.

Nasıl görüldüğünü, sesini, tadım ve kokunu biliyorum.

En karanlık yanlarını da en aydınlık yanlarını da biliyorum.

Rüyalarını, kâbuslarını, sakladığın tüm sırları ve kendine bile itiraf edemediğin o isimsiz arzularını bile biliyorum.

Ruhunun neye benzediğini biliyorum.

Bu kelimeleri okurken ellerinin titrediğini, kalbinin bir sinekkuşunun kanat çırpması kadar hızlı attığını biliyorum. Bu mektubu parçalamak istediğini ama yapmayacağını da biliyorum.

Sana dokunmaya çok ihtiyacım var. Sesini duymaya da. Ama bunları elbette yapamam çünkü sen oradasın ben burada yine de mesafe bu arzumu yok etmiyor.

Teninin tadını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorum.

Dante

Mektubu elimde tutarken mutfak penceresinin kenarında öylece durdum ve akşamüstünün gri ışıklarının altında tekrar okudum. Bir kez daha. Sonra bir kez daha çünkü çok tuhaftı, beynim bu olanlar için mantıklı bir açıklama bulmayı reddediyordu.

Çünkü muhtemelen yoktu.

Tavandaki ışıklar tekrar titreşip odayı aydınlattı.

Ellerimi tavana doğru uzatıp “Keşke bunu Bay Her Şey Yolunda Eddie buradayken yapsaydın!” dedim.

Ardından mektubu katlayıp zarfın içine koyduktan sonra masaya bıraktım ve kendime bir kadeh şarap koydum. Kadehi kafama diktim ve ani bir dürtüyle tüm evin güvenli olduğundan emin olmam gerektiğine karar verdim. Odaları tek tek gezdim, tamamen kilit altında olduğuma kendimi ikna edene dek pencere pervazlarını ve kapı kilitlerini kontrol ettim.

Bunları yaptıktan sonra masaya oturdum ve bir liste yaptım. Kalem elimdeyken kafam her zamankinden iyi çalışırdı.

MUHTEMEL AÇIKLAMALAR

- Biri seninle taşak geçiyor

Bunun üstünü hemen çizdim çünkü elbette birisi benimle uğraşıyordu. Asıl sorun bunu neden yaptığıydı. Ve neden şimdi?

- Bu Dante denen kişi, gazetede kazayla ilgili bir yazı gördü
- Para kokusunu aldı
- Yalnız dul kadını hedef alan bir dolandırıcılık peşinde

Bunu yazar yazmaz, hedefi on ikiden vurduğumu hissettim.

Ne de olsa adam hapisteydi. Orada olmak için kötü bir şey yapmış olmalıydı. Yani bu adamın –kabaca söylemek gerekirse– ahlak algısı biraz bulanıktı. Muhtemelen gazetelerin taziye sayfalarını tanyor ve yeni dul kalmış kadınlara böyle mektuplar gönderip içlerinden birinin oltaya gelerek kendisine cevap yazmasını umuyordu; böylece o kadınla bir ilişki geliştirecek ve kadını kendisine yüklü miktarda para vermeye ikna edebilecekti.

Ama bu mektup dolandırıcılık havası taşımıyordu, bunun için fazla tuhaftı. Çok detaylıydı. Yalnız olduğunu ve bir mektup arkadaşı aradığını söylemeliydi, tenimin tadını hâlâ hissedebildiğini değil.

Ya da ruhumun neye benzediğini bildiğini.

Hem o da ne demekti? *Herhangi* biri ne anlama geliyordu ki?

“Hiçbir şey,” diye mırıldandım kendi kendime mektuba ters ters bakarak. “Sadece dolandırıcı.”

Özellikle benim haberim olmadan mektubun mutfak masama nasıl geldiğine değinmiyordum –tekrar– çünkü daha fazla şeyi hatırlayamadığımdan ve mektubu posta kutusundan bizzat aldığımdan şüpheleniyordum.

Bu gizemli Dante’nin mektubunda açıkça tehdit tonu ol-

mamasında minik bir teselli bulmuştum. Tamam, tüm bu “seni tanıyorum” meselesi ürkütücüydü ama en azından bana zarar vereceğini falan söylememişti, tehdit yoktu.

Ama sanırım istese de yapamazdı. Galiba daha önce hapishane mektuplarının kontrol edildiğine dair bir şeyler okumuştum. Postayla böyle bir tehdit gönderecek olsa muhtemelen başı belaya girerdi.

Tehdit etmesi için bir sebebi de yoktu zaten. Michael’ın da benim de düşmanımız falan yoktu. Biz, orta sınıftan sıradan bir evli çifttik, ikimiz de çok çalışıyorduk ve çok yorgunduk, bu yüzden eğlence anlayışımız cuma akşamları kanepede birbirimize sokulup film izlemektir.

Öyleydi. Geçmiş zaman. Bizim eğlence anlayışımız film izlemektir.

Bunu bir daha asla yapamayacaktık.

Göğsümün aniden sıkışması nefes almamı zorlaştırdı. Başım dönüyordu, başımı kollarıma yasladım ve yağmurun cama binlerce tırnak gibi tıkırtıyla vuruşunu dinledim.

“O sadece savunmasız kadınları avlamaya çalışan pisliğin teki,” dedim masaya doğru.

Ama bunu söylemek kendimi daha iyi hissettirmedi. Hatta tam tersi oldu.

Bu adam kendini ne sanıyor da bana böyle saçma sapan şeyler gönderebiliyor?

Her kimse belli ki birkaç tahtası eksik.

Hızla doğruldum. Belki de mesele *buydu*. Belki de aslında beni dolandırmaya falan çalışmıyordu.

Belki de gizemli Dante gerçekten de aklını kaçırmıştı.

Terazide hangi hissimin daha ağır bastığından emin değildim: empati mi yoksa korku mu? Yani eğer bu zavallı adam tanısı koyulamamış bir akıl hastalığı yüzünden kilit altındaysa tedavi edilmesi gerekiyordu, bir yere kapatılması

değil. O ayrı bir mesele.

Öte yandan hapishaneye girmesine sebep olacak *bir şey* yapmıştı. Ya vahşice bir şey yaptıysa?

Tehlikeli olabilirdi.

Mektubu zarftan çıkarıp tekrar okudum. Tuhaf bir dürtüyle mektubu burnuma yaklaştırıp kokladım.

Sedir ağacıyla karışık bir duman kokusu aldım ama altında başka bir şey daha vardı; yoğun, toprak gibi, bir erkeğin kokusuna benzeyen bir şeydi.

Ya da bir hayvanın.

Aklıma düşen bu fikir beni tedirgin etti. Hızla mektubu katlayıp zarfa geri koydum ve odama çıkıp iç çamaşırını çekmecem dibine tıktım.

Ardından aşağı indim, bilgisayarımı açtım ve Seattle'daki çatı ustalarım araştırmaya başladım.

İki gün sonra kapı çaldığında çamaşır odasında kıyafetleri katlıyordum. Kapıya doğru gittim ve açtığımda orada biri olması için dua ettim. Kapıyı açtım.

İşte buradaydı.

Ve tatlı, gülümseyen Eddie'nin tam zıddıydı.

Boyu posu göz korkutucuydu, ifadesiz yüzü de duruma tuz biber ekiyordu. Siyah saçları ve bir o kadar da siyah gözleri ve keskin hatlı çenesini örten yoğun, koyu bir sakalı vardı. Üzerinde solgun kot, eski iş botları ve avcı yeşili, kolları sıvanmış bir gömlek vardı; kaslı, dövmele kollarını açıkta bırakan bu haliyle sanki baltayla kestiği ağaçlarla kulübesini dikmiş de ormandan yeni çıkmış gibiydi.

Şaşkınlıkla, onu seksi bulduğumu fark ettim.

Şaşırdım çünkü hiç benim tipim değildi. Ben sinek kay-

dı, Wall Street görünümlü tipleri severdim. Bir iki diploması olan, hijyen konusunda titiz ve emeklilik planından anlayan adamları tercih ederdim.

Bu adamsa gizli bir dövüş kulübünün kurucusu gibi görünüyordu.

Kapı eşiğinde bana gözlerini dikmiş bir şekilde bakıyordu, sessizlik elle tutulabilecek kadar yoğundu ve sonunda dayanamayıp “Yardımcı olabilir miyim?” dedim.

“Aidan.”

Tek söyleyeceği şeyin bu olduğunu anladığımda Aidan adında birini aradığını ve bu evde yaşadığını varsaydığını düşündüm.

“Kusura bakmayın, burada Aidan diye biri yok.”

O ifadesiz yüzünde bir an için küçümseme gibi bir ifade belirdi. “Aidan benim. Seattle Çatı Onarım’dan.” Parmağıyla omzunun üzerini işaret edip garaj yolumda, yan tarafında kırmızıyla şirketin isminin yazılı olduğu beyaz kamyoneti gösterdi.

Utanarak güldüm. “Ah! Özür dilerim, önümüzdeki hafta geleceğinizi sanıyordum.”

“Programda bir boşluk oldu,” dedi, soğuk ve donuk bir sesle. “Uğrayayım diye düşündüm. Kötü bir zamanda geldiysem—”

“Hayır, hayır, bu harika oldu,” dedim sözünü keserek ve kapıyı iyice açtım. “Lütfen, içeri gelin.”

Eşiği geçer geçmez antre gözüme olduğundan daha küçük geldi. Kapıyı arkasından kapattım ve mutfağı işaret ettim.

“Size akıntıların olduğu yeri göstereyim, eğer oradan başlamak isterseniz tabii?”

Sessizce başıyla onaylayarak cevap verdi.

Mutfağa doğru ilerlerken arkamdan zincirlerinden kurtul-

muş kuduz bir kurt geliyor gibi hissettim. Hayır, kurt değildi. Daha büyük ve daha tehlikeli bir şeydi. Goril, belki. Ya da bir aslan.

Mutfak tavanını işaret ettim ve “Akıntı buradan geliyor,” dedim. “Bir usta gelip elektrik sistemine baktı. Çatıyı da kontrol etti ve kiremitlerin sökülüp ahşabın da kesilmesi gerektiğini falan söyledi.”

Aidan tavana bakmıyordu. O soğuk, sakın bakışları üzerime kilitlenmişti.

“Elektriği tamir ettirdiniz mi?”

“Hayır. Pek sayılmaz.”

“Hangisi? Hayır mı pek sayılmaz mı?”

Bunu söylerken gülümsemiyordu. Ne ses tonunda ne de yüz ifadesinde şakadan eser vardı.

Tavrı tam olarak düşmanca değildi ama burada olmaksızın dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih edeceği izlenimi edinmiştim.

Cevap vermek için kısa bir an düşündüm çünkü açıkçası bu adamı evimde istediğimden emin değildim. Her geçen saniye adamı daha da sinir bozucu buluyordum.

“Usta kablolarda herhangi bir sorun bulamadığını söyledi ama ben hâlâ bazı problemler yaşıyorum.”

Aidan homurdandı. “Bir bakarım.”

“Elektrik işi de mi yapıyorsunuz?”

O karanlık gözleri bana kilitlendi. “Ben her şeyi yapıyorum.”

Sanki onun erkekliğini sorgulamışım gibi donuk bir ifadeyle konuşmuştu. Sırf ona bakarak “Bay Her Şeyi Hallederim” olduğunu anlamamış olduğuma inanamıyor gibiydi.

Keşke burada başka biri daha olsaydı da dönüp Aidan’ın probleminin ne olduğu hakkında fikirlerini sorabilseydim diye düşündüm. Ama burada yalnız olduğuma göre bunu ken-

di başıma çözmeme gerekecekti.

“Kibar olmayı bilen birinin taklidini yapıyor musunuz? Bu zaman zaman işinize yarayabilir. Mesela, şimdi.”

Kaşlarını çattı. “Hanımefendi, evinizin tamir edilmesini mi istiyorsunuz yoksa çay partisi vermeyi mi?”

Bu kaba hali tüylerimi diken diken etti. “Vahşi hayvanlarla çay partileri vermiyorum. Ve evet, evimin tamir edilmesini istiyorum ama bana kaba davranan insanlara da para ödemiyorum. Ayrıca benim ismim Kayla. Fark etmediysen söyleyeyim kadınlar da birey, gerçekten kendi iradeleri falan var. Yani, insan gibi davranacak mısın yoksa gidiyor musun?”

Dilinin ucuna hangi hakaret geldiyse yuttu ve bana ters ters baktı. Sonra da bakışlarını tavana çevirdi ve yavaşça nefesini verdi.

“Pardon,” dedi boğuk bir sesle. “Son birkaç hafta kötü geçti.”

Yutkunup çenesindeki kaslar seğirince kendimi bir pislik gibi hissettim.

Kendi problemlerinizde boğulurken başkalarının da dertleri olduğunu kolayca unutabiliyordunuz.

Usulca “Evet, bunu anlayabiliyorum,” dedim.

Bakışlarını bana çevirdi. Tedirgin görünüyordu, ona vurup vurmayacağımdan emin değilmiş gibiydi ki bu da bana kendimi daha beter hissettirdi.

“Bak, hadi baştan başlayalım.” Elimi uzattım. “Merhaba. Adım Kayla Reece.”

Ona uzattığım elime baktı. Dudaklarının köşesinde minik bir gülümseme belirir gibi olsa da hemen kayboldu.

Elimi tutup ciddiyetle sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Kayla. Aidan Leighrite.”

Eli kocaman, sert ve sıcaktı. Geri kalanı gibi, tabii sıcaklık

dışında.

Gülümseyip elini bıraktım. “Tamam. Bu aradan çıktığına göre şimdi lütfen bana çatım konusunda yardımcı olur musun? Çaresiz durumdayım.”

Başım yana eğip sözlerimi düşündü. “Olayları her zaman bu kadar çabuk mu atlatırsın?”

Michael’ın tabutunun yavaşça toprağa indirilmesi gözümün önüne geldi. Gülümsemem soldu. Boğazımda bir yumru belirdi. Sertçe “Hayır,” dedim.

Aidan’ın bakışları keskinleşti. İçimi delip geçen bakışlarına karşılık vermeye daha fazla dayanamadım. Birden yalnız kalma isteğiyle doldum. Şimdiden gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum.

Bir adım geri atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve “Çatıya erişim ana yatak odasındaki dolaptan. Üst katta sağdaki ilk kapı. Etrafa bakman için seni rahat bırakayım. Müsaadenle.”

Arkamı döndüm ve onu mutfağımın ortasında dikilirken öylece bıraktım.

Kendimi güç bela ofisime attım, kapıyı arkamdan kapattım ve gözyaşlarına boğuldum.

Sevgili Dante,

Hiç param yok, yani peşinde olduğun şey buysa git başkasıyla uğraş. Gerçekten, meteliğe kurşun sıkıyorum.

Sen kimsin? Ne istiyorsun? Neden benimle iletişime geçtin? Beni tanıdığını söylemiştin ama yamıyorsun. Dante adında birini tanımıyorum, hele yüz yüze hiç gelmedim.

Seni yargılamıyorum bu arada. Ama kendini oraya kattırarak kadar ne yaptığını da bilmek isterim.

Aslında, boş ver. Sadece benimle artık iletişime geçmemeni söylemek için sana yazıyorum. Bir mektup daha gönderirsen onu dedektifime vereceğim ve seninle ilgilenme işini ona bırakacağım.

En içten dileklerle,

Kayla

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı; banyoda yüzüme su çarptım ve gözlerimi kuruladım. Sonra da zarfa pul yapıştırdım, mektubu içine koyup zarfı kapattım ve dışarı çıkıp posta kutusuna bıraktım.

Mutfağa geri döndüğümde Aidan ortalıkta yoktu. Çamaşır odasına gidip havluları katlamaya devam ettim. Ardından tekrar mutfağa dönüp plastik kovaları lavaboya boşalttıktan sonra sızıntıların altına geri yerleştirdim. Sonra buzdolabını açıp içine dik dik baktım; iştahım olmadığını bildiğim hâlde atıştıracak bir şeyler arıyordum.

İştahım da geri kalan her şey gibi kocamla birlikte ölmüştü.

Dolabın kapağını kapattım, alnımı kapıya yasladım ve gözlerimi kapatıp iç geçirdim.

Aidan beni o hâlde buldu.

“İyi misin?”

Başımı çevirdiğimde onu mutfak kapısının girişinde bana endişeli denebilecek bir şekilde bakarken gördüm. Ya da telaşlı, emin değildim.

“Dürüst olayım mı? Sanırım daha önce iyiden bu kadar

uzakta olmamıştım.” Kaşlarımı çattım. “Dilbilgisi açısından yanlış bir cümle mi kurdum?”

Aidan “Önemli değil. Anladım. İyi değilsin,” dedi.

Eğer tanıdığım çoğu erkek gibiye detayları duymaktansa kolunu kesmeyi tercih ederdi bu yüzden konuyu değiştirdim. “Çatımı tamir edebileceğini söylersen kendimi daha iyi hissedirim.”

“Çatını tamir edebilirim.”

“Ah. Gerçekten mi?”

Yüzü asıldı. Yine erkekliğini hafife almıştım.

“Pardon. Sadece, son zamanlarda pek güzel haberler almadım, yani bunu duyduğuma mutlu oldum.”

Yüzümü dikkatle inceledi. “Mutlu görünüyorsun.”

“Değilim. Lafın gelişi söylemiştim.”

Aidan aramızdaki sessizliği bozana dek birbirimize bakmaya devam ettik. “Sana kaç patlayacağını söylediğimde daha da az mutlu olacaksın.”

“Bunun için oturmalı mıyım?”

“Bilmem. Bayılmak gibi bir huyun var mı?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Şaka mı yapıyorsun diye sormak istirdim ama sende espri anlayışı olduğunu pek sanmıyorum.”

“Beni tanımıyorsun. Belki de şaka makinesiyimdir.”

Birbirimize dik dik bakmaya devam ettik. İkimiz de gülümsemedik. Boynundaki kurukafa dövmesi bana sırtıyor gibi görünüyordu.

“Öyle misin?” diye sordum.

Tereddüt bile etmeden “Hayır,” dedi.

Kendimi tutamadım ve kahkahayı bastım. “Harika. Ben mutlu değilim sen de komik değilsin. Bu proje kesin çok iyi ilerleyecek.”

“Ama az önce seni güldürdüm, yani belki ben *komiğimdir* ve sen de *mutlusundur*.”

Sadece ona bakmakla yetindiğim için “En azından bir an için öyleydin,” dedi.

Bu garip mi? Öyle mi değil mi çözemiyorum. Kendimi tuhaf ve tedirgin hissettim ve boğazımı temizledim. “Eh. Bunun için teşekkürler.”

“Sorun değil. Bu iş on bin dolara hallolur.”

Konu o kadar hızlı değişti ki zavallı aklımın, mevzunun çattının tamiri olduğunu anlaması biraz zaman aldı. “On... bin?”

“Evet.”

“Dolar mı?”

“Hayır, deniz kabuğu. Dolar tabii ki.”

Yüzümü ekşittim. “Bir de komik değilim diyorsun.”

“Fiyat teklifini hazırlayacağım.” Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve evden çıktı.

Gidip fiyat teklifini postayla mı gönderecekti yoksa başka bir şey mi yapacaktı hiçbir fikrim yoktu ama kapıyı çalmadan geri döndü ve bir not defteriyle mutfak masasına oturup bir şeyler karalamaya başladı.

Öyle büyük bir adamdı ki masa ve sandalyeler anaokuluna aitmiş gibi yanında küçücük kalmıştı.

Defterden bir sayfa kâğıt kopardı, bana uzattığında alıp inceledim. “İşçilik sekiz bin ama malzemeler sadece iki bin dolar mı?”

Sandalyede arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “İstersen bütün malzemeleri getiririm işi kendin yaparsın.”

Ukala. “İstediğim adil bir fiyatlandırma.”

“Bu adil bir rakam.”

“İşçiliğin nasıl bu kadar tutabilir?”

“İnşaat işçiliği fiyatlandırmalarında uzman mısınız?”

“Hayır ama palavranın kokusunu almakta uzmanım.” Bi-leğimi çevirip kâğıdı sertçe şıklattım. “Ve bu, palavra.”

Alyansıma baktı. “Bana inanmıyorsan kocana sor. Sana adil bir fiyat verdim.”

Aniden boynumu bir sıcaklık bastı. Kalbim deli gibi atıyordu. Bakışlarımı ondan ayırmadan “Kendi başıma gayet iyi bir şekilde karar verebilecek durumdayım,” diye tersledim.

Gözlerini kıstı. Ama kızgın gibi değil de daha çok neyin nesi olduğumu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Sonra mutfaktaki ışıklar titreşmeye başladı ve ot seven hippie Eddie dışında beni arayan tek kişinin bu hüdük olduğunu hatırlattı. Yani belki de onu mutfağımdan hemen kovmamalıydım.

Bir sandalye çekip karşısına oturdum. “On bin dolarım yok.”

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana bakmaya devam etti.

Ah, o fiyat listesini alıp kolunu boylu boyunca kâğıt kesiyerek kaplamak için neler vermezdim!

Onca dövmeden kesikler görünmezdi ama olsun. Tatmin edici olurdu.

“Sana yalan söylemiyorum, Bay Leighrite. On bin dolarım yok.”

“Aidan. Peki madem paran yok nasıl oluyor da böyle büyük bir evde yaşayabiliyorsun?”

“Bu, cevap vermeyeceğim fazlasıyla kişisel bir soru. Hem ben paramın olmadığını söylemedim. On bin dolarım yok, dedim.”

Öne eğildi, dövmelemlerle kaplı kollarını masaya dayayıp parmaklarını birbirine geçirdi. “Yani pazarlık ediyoruz.”

Yoğun bakışları ürkütücüydü ama beni tedirgin ettiğini düşünmesini istemiyordum. Sandalyemde daha da dik oturup çenemi kaldırdım. “Öyle bir söyledin ki sanki pazarlık yapmak en sevdiğin şey.”

“Öyle.”

“Hımm. Potansiyel müşterilerini o harika mizah anlayışınla etkilemeni ilk sıraya koyardım.”

“Hayır. O ikinci en sevdiğim şey.”

Bir kez daha bakışlarımız kilitlendi. Bir kez daha ikimiz de gülmüyorduk.

Sonunda “Dört bin dolar,” dedim.

Homurdanması açılış fiyatım hakkında ne düşündüğünü gösteriyordu.

“Malzeme fiyatının iki katı.”

“Temel matematik bilgim var, teşekkürler. On bin.”

“Pazarlık yaptığımızı sanıyordum.”

“Yapıyoruz.”

“O zaman sürekli aynı miktarı söyleyip duramazsın.”

“Kim demiş?”

“Ben diyorum!”

“Neyse ki burada avantajlı olan sen değilsin.”

Ona öfkeden ağzım açık bakakaldım. Ama sonra tuhaf bir şey oldu: O gülümsedi.

“Sadece öyle dediğimde ne yapacağını görmek istedim.”

Onu arabamla ezmek istiyordum. “Dört bin beş yüz,” dedim sertçe.

“Dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Espri anlayışım olmadığı konusunda çoktan anlaştık.”

“Her seferinde bir dolar düşeceksen önümüzdeki yıla kadar burada otururuz.”

Bakışları sabit, sesi soğuktu. “Olman gereken başka bir yer mi var, Kayla?”

Bu herif benimle taşak mı geçiyor? Burada tam olarak neler oluyor?

Bir başka gök gürültüsü mutfak pencerelerini sarstı. Yağmur şiddetlenip çatıyı dövmeye başladı. Mutfak zeminindeki

kovaların içine düşen damlalar giderek hızlanıyor, çıkardıkları şıp şıp şıp sesleriyle sanki benimle alay ediyordu.

Buradaki Bay Nevi Şahsına Mûnhasır gibi.

“Çatımı tamir ettirmek için on bin dolarım yok. Ya da dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz dolarım da. Eh, zamanını ayırdığın için teşekkürler.” Fiyat listesini masada bırakarak ayağa kalkıp ona baktım. “Geldiğin için minnettarım.”

Oturduğu yerden başını kaldırıp bana baktı. Siyah gözlerinin arkasında bir hesap kitap dönüyordu. “Peki elektrik işlerini de bu fiyata dahil etsem?”

“Bu çok cömertçe ama mucizevi bir şekilde hesabımda para belirmesini sağlamayacak. Tanıştığımıza memnun oldum. Seni geçireyim.”

Hâlâ mutfak masamda oturuyordu. Bana bakmıyordu bile, kovaya damlayan suları izliyordu.

“Bay Leighrite.”

Başını çevirmeden “Aidan. Beş bini karşılayabilirsen sana yardımcı olabilecek birini tanıyorum,” dedi.

Söylediklerini düşündüm. “Yetki belgesi var mı?”

Başını belli belirsiz salladı, sanki saflığıma hayret ediyordu.

Öfkeyle “Mülkümde yetki belgesi ve sigortası olmayan kimsenin çalışmasına müsaade edecek değilim. Nedenlerini açıklamama gerek olmadığına eminim,” dedim.

Nefes alıp verirken omuzları hareket ediyordu. Elini gür, siyah saçlarından geçirdi. Sonra başını tekrar salladı ve ayağa kalktı.

Yanıma doğru yürüdü ve gözlerini bana dikti. “Benim. O adam, benim. Sabah ilk iş geleceğim. Nakit ya da çekle ödeme yapabilirsin, kredi kartı kabul etmiyorum.”

Sonra da anlaştık mı diye sormadan yanımdan geçip gitti.

Anlaşma onun kafasında çoktan yapılmıştı çünkü çaresiz olduğumu biliyordu.

Orospu çocuğu az önce beni mat etmişti.

Ertesi sabah saat tam sekizde Bay Nevi Şahsına Münhasır kapımı çaldı.

Hatta alacaklı gibi kapımı çalıyordu. Sanki SWAT ekibinin lideriydi de yüzlerce insanın hayatını kurtarmak için bir avuç deli suçluyu yakalamakla görevlendirilmiş gibi kapımı yumrukluyordu.

Kapıyı açıp ona baktım. “Günaydın, Bay Leighrite. Peşinde atlı mı var?”

Kaşlarını çatmış bir hâlde beni baştan ayağa süzdü.

Ev buz gibi olduğu için kalın bir kazak, üstüne bir yelek, eşofman ve atkı giymiştim ama adam bana, başımda kocaman bir arı kovanı ve altımda da kıcı açık bir deri pantolon varmış gibi bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyi değilmişim gibi mi görünüyorum? Yok, buna cevap verme. Neden kapımı kırmaya çalışıyordun?”

“On dakikadır burada dikiliyorum.”

“Bakıyorum da zaman kavramı algın da espri anlayışın kadar iyi.”

Kolunu kaldırdı. Kalın bileğinde iri, siyah bir saat vardı. Hani şu insanın adımlarını sayan ve uykudayken seni gözleyen spor saatlerindendi. Saatin camına tıkladı. Saat sekizi on geçtiğini gösteriyordu.

“On dakika. Ve dördüncü kez söylüyorum, bana Aidan de.”

Az önce mutfakta saate bakmamış mıydım? Saat sekizi gösteriyordu. Telaşlanarak, “Özür dilerim. Saatim bozulmuş olmalı,” dedim.

“Kulakların da mı bozuk?”

Sessizlik içinde birbirimize dik dik baktık; belli ki bu artık bizim olayımız olmuştu.

Ta ki talepkârca “Beni içeri alıyor musun almıyor musun?” diyene dek.

“Henüz karar vermedim.”

“Eh, ver o zaman. Beklerken yaşılanıyorum burada.”

Kaç yaşında ki? Otuz? Otuz beş? Anlamak zordu. Yaşı her neyse fiziksel olarak çok iyi görünüyordu. Tanrım, pazarda kocamandı. Hele o kalçalar bir Volkswagen’i bile paramparça edebilirdi.

“Tamam, içeri gir,” dedim ama sesim normalden daha yüksek çıkmıştı; kafamın içindeki, o kocaman, aptal kaslarına methiyeler düzen sesi bastırmaya çalışıyordum.

Gözlerine bakmaktan kaçınarak kapıyı açık bıraktım ve arkamı dönüp mutfığa gittim. Masaya oturdum ama sonra ayağa kalktım çünkü ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Ön kapı kapandı. Antreden ağır adımlarının sesi duyuluyordu. Mutfığa girdi ve birkaç adım ötemde durdu.

Birbirimize tek kelime etmeden bakiştığımız İlk Önce Kim Tuhaf Bir Şey Söyleyecek oyunumuza bir kez daha başladık.

Bu gerilime dayanamayıp ilk konuşan ben oldum. “Paran hazır.”

Boş ellerime baktı. “Parayı almak için arka bahçeni kazmam mı gerekecek yoksa kendin getirecek misin?”

“Espri anlayışım yok derken külliye yalan söylemişsin. Bence sen tam bir, şey, komedyensin.”

“İstersen küfredebilirsin. Alınmam.”

İç geçirmeden önce zonklayan başımı ovuşturdum. “Çok naziksin. Teşekkür ederim. Minnoş kalbini nasıl kırmasam diye düşünmekten bütün gece uyuyamadım.”

“Rica ederim. Ayrıca belirteyim minnoş kalbim de en az espri anlayışım kadar sağlam.”

Ya gülmemek için kendini zor tutuyordu ya da feci bir kahrın ağrısıyla boğuşuyordu. Hangisi olduğunu anlamak güçtü. Adamın yüzünde en ufak bir ifade yoktu, tek kası bile oynamıyordu.

“Çek kabul ettiğini söylemiştin, değil mi?”

Başıyla onayladı.

Bugün de üzerinde oduncu tarzı bir kombin vardı; siyah ve kırmızı ekoseli, solmuş bir flanel gömlekle solgun bir kot giymişti. Botları—

“Ah, hayır.”

Bakışlarımı takip edip ayaklarına baktı. “Ne var?”

“Evimin içine çamur getirdin.”

Bakışlarını kaldırıp yüzüme baktı. “Kapıda paspasın yok. Ve yağmur yağıyor.”

“İyi bir noktaya parmak bastın.”

“Hem yerler zaten yeterince kirli.”

“Pardon? Daha yeni sildim.”

“Ne zaman? Yüz sene önce mi?”

Öfkeden ensem alev aldı. Tanrım, bu adam resmen damarıma basıyordu!

Ona dik dik baktım “Evet, Bay Leighrite. Yüz sene önce. Çek defterimi almaya gidiyorum. Godzilla adına mı yazayım yoksa isim kısmını boş mu bırakayım?” diye tersledim.

“Godzilla olur,” dedi bakışlarını benden ayırmadan. “Faturayı kimin adına keseyim? Üzgün Bakışlı Ejderha Hanım mı?”

İkinci kısmıyla bir sorunum yoktu. Ama ilk söylediği canımı sıktı. “Üzgün bakışlarım falan yok benim.”

Cevap vermeden önce kısa bir an beni inceledi. “Beni ilgilendirmez ama eğer yardıma ihtiya-

“Yardıma ihtiyacım yok,” diye sözünü kestim telaşla. “Ben iyiyim. Bir sorunum yok.”

“Olduğunu söylemedim,” dedi Aidan yumuşakça.

Ama bakışları, sözleri kadar sakın değildi. Bakışları ve karpımı alacaklı gibi çalan yumruğu, belirgin bir şekilde benden cevap istiyordu.

Yüreğim ağzımda “Ne var biliyor musun? Bence bu iş olmayacak. Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm ama gitmeni rica ediyorum,” dedim.

Yağmur çatıyı dövüyor, rüzgâr pencereleri titretiyordu. Üst katta bir yerlerde bir panjur çarpıp menteşeleri acı acı gıcırdattı.

Uzun, gergin bir andan sonra Aidan “Tamam,” dedi ve arkasını dönüp ön kapıya doğru yürümeye başladı.

Rahatlamıştım; ta ki tekrar dönüp bana bakana kadar. Bakışları karanlıktı ve insanın içini delip geçiyordu. Ruhumun derinliklerini bile görebiliyormuş gibi hissediyordum.

“Ama fikrini değiştirirsen, Kayla, numaram sende var.”

Dışarı çıktı ve ön kapıyı da arkasından kapattı.

Aidan gider gitmez boynumdaki atkıyı fırlatırcasına çıkarıp koridordaki küçük lavaboya gittim. Işıkları açıp aynanın önüne geçtim ve kendime baktım; gözlerimde ne gibi bir sorun olduğunu çözmeye kararlıyım.

Boynumu çepeçevre saran o çirkin morlukları görünce nefesim kesildi.

Sol kulakmememin altındaki başparmak izine benziyordu.

Beş gün sonra boynumdaki lekelerin hepsi geçti. İnternette açıklanamayan yaralanma sebeplerini araştırınca diyabetten vitamin eksikliğine kadar birçok sonuçla karşılaştım.

Son zamanlardaki berbat beslenme düzenimi ve ne kadar stres altında olduğumu düşünecek olursam yaraların sebebi- nin bu olduğuna emindim. Muhtemelen kansızdım ki bu da hâlsizliğimi açıklardı.

Yaralar kazadan dolayı da olabilirdi.

Ama o konuda düşünmek istemiyordum. Çünkü düşün- mek, hatırlamak, o ânı *bir daha yaşamak* anlamına gelirdi ve henüz bunun için hazır değildim. Olacağımı da sanmıyor- dum. El sürülmesin diye o korkunç günü bir kutuya koyup zihnimin arkasında yüksek bir rafa kaldırmıştım.

Ama akıl sağlığımın ne kadar hassas olduğunu da bildi- ğimden yerel bir yas grubuna katılmaya karar verdim.

Toplantı huzurevinin bir odasında yapılıyordu. Bir düzine kadar katlanan metal sandalye çirkin kahverengi bir halının üstünde çember şeklinde dizilmişti. Bir duvarda beyaz plastik bir örtü serilmiş ve üstünde karton bardak, çay ve kahve mal- zemeleri olan köhne bir masa vardı. Her yerde yıllık grip aşı- nızı olmayı hatırlatan yazılarla birlikte gülümseyen yaşlıların posterleri asılıydı. Odadaki tek pencere otoparka ve yağmurlu akşama açılıyordu.

Ben geldiğimde birkaç insan çoktan oturmuştu bile. Soh- bet etme şekillerinden birbirlerini tanıdıklarını anlayabili- yordum. Gergin hissederek içeceklerin olduğu masaya gidip kendime bir kahve hazırladım. Kalsam mı yoksa hızla kapı- dan çıkıp kaçsam mı diye düşünürken bir kadın yanıma gelip plastik bardaklardan birine uzandı.

“İlk gelişin mi?”

“Evet. Sen?”

“Ah, hayır. Altı yıldır buraya geliyorum.”

Bana dönüp gülümsedi. Kumral, kırklı yaşlarında ve şık giyimliydi; ayağında topuklu ayakkabılar, üzerinde fildişi rengi Chanel marka bir takımla parmağında kocaman bir pırlanta yüzük vardı. Teni kusursuzdu. Saç kesimi üstümdeki tüm kıyafetlerin toplamından daha pahalıydı. Çok güzel bir kadındı.

Ona bakarken kendimi tek boynuzlu bir atın ayağının dibindeki bir parça çamur gibi hissettim.

“İstemiyorsan katılmak zorunda değilsin. Bunun için seni kimse zorlamayacak. Sadece oturup dinleyebilirsin. Ben öyle yapıyorum. Bazen neler yaşadığını anlayan insanların yanında olmak bile iyi geliyor. Grubun yöneticisi Jan,” dedi.

O sırada kapıdan içeri giren gri saçlı, uzun ve ince yapılı, dökümlü bir elbise giyen kadını işaret etti. Jane grubu selamladı ve bir sandalye çekip ağır çantasını yere bırakarak oturdu.

“Adım Madison,” dedi yanımdaki kadın.

“Merhaba, Madison. Ben Kayla. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Neden burada olduğunu sormak istedim ama bir şey söylemedim. Henüz kuralları bilmiyordum. Ve muhtemelen ne kadar paniklediğimi görüp bana nazik davranan bir insanı da gücendirmek istemiyordum.

Aklımı okumuş gibi “Kızım dört yaşındayken kaçırıldı. Polis onu hiç bulamadı,” dedi.

Neredeyse elimdeki kahveyi düşürecektim. Onun yerine elimle ağzımı kapattım ve “Aman Tanrım. Çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

Madison kahvesinden bir yudum aldı, sonra sanki bir şey arıyormuş gibi bakışlarını bardağa dikti.

“Benim hatamdı. Mağazada alışveriş yaparken elini bıraktım. Kocamdan gelen bir mesaja bakmak için sadece bir saniye sürmüştü ama başımı kaldırdığımda kızım gitmişti.”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bakışlarında geçmişin acı dolu hatıraları vardı.

“En kötüsü de bu. Benim suçumdu. Bu ve hâlâ hayatta olup olmadığını bilmemek. FBI kaybolan bir çocuk, yirmi dört saat içinde bulunamazsa çocuğun bir daha asla bulunamayacağını söyledi. Altı aydan sonra araştırmayı bıraktılar çünkü hiç ipucu yoktu. Sanki Olivia buhar olup uçtu. O günden beri bebeğime ne olduğunu merak ediyorum. Onu kimin aldığını. Ona neler yapılmış olabileceğini.”

Madison bomboş bir ifadeyle uzaklara baktı, sesi alçaldı.

“Olivia on yaşında olacaktı. Sana karanlık ağda kaç saat çocuk pornografi sitelerinde kızımı arayarak geçirdiğimi anlatamam. Kendimi öldürmememin tek sebebi bir gün o korkunç videolarda bir gözü mavi bir gözü kahverengi bir kız çocuğu görüp çocuğuma tekrar sarılabılme umudu.”

Galiba kusacaktım. Ellerim öyle şiddetli titriyordu ki kahve, bardağın içinde deli gibi sallanıyordu ve neredeyse yere dökülecekti.

Madison o acı dolu bakışlarını bana çevirdi. O sofistike havası dağılmıştı. Birkaç dakika içinde on yıl yaşlanmıştı ve tam olarak *cehennemde yaşayan bir kadın gibi* görünüyordu.

Gözleri yaşlarla doldu, sesi boğuklaştı. “Sence beni affedebilir mi?”

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordum. Ama onun yerine titreyen elimi koluna koydum ve “Affedilecek bir şey yok. Kızını alan kişi şeytanın teki. Bu senin suçun değildi,” dedim.

Hüzünle gülümsedi. “Terapistim de böyle söylüyor. Ama ben buna inanmıyorum. Kocam da inanmadı. Beni başka

birisi için terk etti. Çok daha genç bir kadın. Yakın zamanda ikizleri olacağını duydum.”

Birisi “Eğer herkes oturmak isterse başlayabiliriz,” diye seslendi.

İliklerime dek dehşete düşmüş ve midem çalkalanırken gruba göz attım. Jan kapıdan giren insanlara el sallıyordu. Madison’a doğru döndüğümde o çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

Kolunu tuttum ve çaresizce “Bu grup sana yardımcı oldu mu?” diye sordum.

Usulca konuşmadan önce bir süre bana baktı ve “Sence?” dedi.

Sonra da arkasını dönüp uzaklaştı. Çemberdeki bir sandalyeye oturdu ve kahvesine bakmaya devam etti.

Kimse onu selamlamadı. O da kimseye bakmadı. Sanki her şeyden soyutlanmış, kendi acı denizinde boğuluyor gibiydi.

Kendimi bundan altı yıl sonra, bu masanın kenarında bir yabancıya kocamın başına gelenleri anlatırken ve onun da bana bu grubun yardımı olup olmadığını sorarken hayal ettim; cevabımın Madison’inkiyle aynı olacağından en ufak bir şüphem yoktu.

Lanet olasıca bir hayır.

Bardağımı masaya bıraktım ve arkama bakmadan oradan uzaklaştım.

Huzurevinin karşısında Cole’s isimli bir bar vardı. Sarı neon tabelası deniz feneri gibi parlıyordu. Yağmuru ve yaya geçidini görmezden gelip bulvardan koştum ve Cole’s’in ağır tahta kapısını ittirip içeri girdim.

İçeri adımımı atar atmaz köşedeki bölmede oturan Aidan Leighrite’ı gördüm.

Beni ânında fark etti. İçkisinden bir yudum almak üzereydi ama elindeki bira bardağını dudaklarına götürürken donup kaldı.

Onu görmemiş gibi yapmak için çok geçti. O yüzden başımla selam verdim ve bara doğru yürüdüm. Bir tabureye oturdum ve ondan uzağa bakıp dekorasyonu inceledim.

Barın arkasındaki ışıklı aynada raf raf alkol vardı. Koltukları kırmızı deri kaplı bölmeler bir duvardan diğerine uzanıyordu. Barın diğer tarafında Budwiser logolu bir lambayla aydınlatılmış bیلardo masası vardı. Mekânın geri kalanı karanlıktı ve bayat bira, patates kızartması ve sigara kokuyordu.

Dünyadaki herhangi bir bar olabilirdi.

Bu sıradanlığı ilginç bir şekilde rahatlatıcı buluyordum.

“Ne içersin?”

Askılı pantolon giymiş, gözlüklü, siyah örgü bere takmış hipster kılıklı barmen on sekiz yaşında görünüyordu. Bu bana kendimi çok yaşlı hissettirdi ve bu yüzden ondan nefret ettim.

“Johnnie Walker Blue,” dedim. “Üç parmak. Sek.”

“Çok iyi,” dedi başını sallayarak. Sanki onun fikri sikimdeymiş gibi.

Sakin ol, Kayla. Sadece işini yapıyor. Kaba düşüncelerimi telafi etmek için ona zayıf bir gülümsemeyle baktım. Bana, kendisine asıldığımdan endişeleniyormuşçasına baktı ve hızla arkasını dönüp şişeye uzandı.

Kollarımı bara yaslayıp başımı önüme eğdim ve iç geçirdim. Yanımdan alçak bir ses “İyi misin?” dedi.

Kalbim yerle bir oldu. Zahmet edip de başımı çevirmedi bile. Gelenin kim olduğunu zaten biliyordum. “Bana bu soruyu üçüncü kez soruyorsun, Bay Leighrite.”

“Ve sen de bana beşinci kez babamın adıyla sesleniyorsun. Ondan hoşlanmazdım. Bu yüzden sana, bana Aidan diye seslenmeni söyleyip duruyorum.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda onu bara yaslanmış o koyu gözleriyle bana bakarken buldum. Yüz ifadesi ciddi, hatta neredeyse sertti ama bunun isim meselesiyle ilgili olduğunu düşünmüyordum.

Bence benim için endişeleniyordu.

Eh, artık böyle hissedenden iki kişiydik.

“Özür dilerim.”

“Kabul edildi,” dedi hemen. “Burada ne yapıyorsun?”

Hipster barmen içkimi servis etti ve başka bir müşterisiyle ilgilenmek için uzaklaştı. Kadehi elime alıp havada tuttum. “Muhteşem bir İskoç viskisinin tadını çıkarıyorum.”

“Kocan olmadan mı?”

Donup kaldım. Nasıl nefes alınacağını hatırladıktan sonra viskiden bir yudum aldım. “Ne kadar da iyi bir gözlemciymişsin.”

Yüzüme öyle dikkatli bakıyordu ki ona dönüp polis teşhisinde beni tanıyabilmek için yüzümü mü ezberlemeye çalışıyor diye sormak istedim.

Ardından yanımdaki tabureye oturdu.

Lanet olsun.

“Öyle bakmana gerek yok. Isırmam.”

“Bir şey yaptığım yok. Ve ısırma konusu da tartışmaya açık.”

“Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Derin bir iç geçirdim sonra da viskimden bir yudum daha aldım. “Bu kulağa çok klişe gelecek ama sorun sen değilsin. Benim.”

“Haklısın. Bu gerçekten kulağa klişe geliyor.”

“Sana sebebini söylesem anlardın.”

“Söyle o zaman.”

Bacakları iki yana açık bir şekilde bana dönük oturuyordu, bu yüzden bacaklarından biri taburemin kenarındaydı. Köşeye sıkıştırılmamıştım, diğer tarafa dönüp tabureden atlayabilirdim ama yine de öyleymişim gibi hissettim.

Ona gözümün ucuyla baktım. Siyah tişörtle siyah bir ceket giymişti ve pantolonu da siyahtı. Hatta botları bile. Şu anda her zamankinden daha çok gizli bir dövüş kulübünün kurucusu gibi görünüyordu.

“Ben... Ben biraz zor bir dönemden geçiyorum.”

“Evin,” dedi.

İçimden bir ses zor durumumun evimle ilgili olmadığını bildiğini söylüyordu. Sadece konuşmamı istiyordu. Boğazımı temizledim, dudaklarımı ıslattım ve ona ne kadarını anlatabileceğimi kafamda tarttım.

“Ondan daha kişisel bir şey.”

Bir çift gelip solumdaki iki tabureye oturdu. Kahkaha atıyor ve izledikleri film hakkında konuşuyorlardı. Adam rahatça elini kadının omzuna atıp onu kendisine çekerek öptü. Onları izlerken kalbim kör bir bıçakla dağlanıyor gibi hissettim.

Öpücük. Sevgili olmak. Sevdiğin biriyle birlikte olmanın, bir gülüşü ve bir içeceği paylaşmanın sade mutluluğu.

Saat bir anda durana kadar sonsuza dek vaktin olduğunu düşünmek.

Boğazım sıkıştı. Gözlerim yandı. Aniden ayağa fırladım ve içkimi bıraktım. Boğuluyormuşum gibi bir sesle “Gitmem gerek,” dedim.

Aidan tek kelime etmeden bardağımı aldı, nazikçe kolumdan tuttu ve beni daha önce oturduğu bölmeye doğru götürdü.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak onun beni götürmesine izin verdim. Önce ben oturdum. Karşıma geçmek yerine yanıma oturdu.

Kaskatı kesildiğimde “İstersen ağlayabilirsin. Burada seni kimse göremez,” dedi.

Haklıydı. Cüssesi barın geri kalanının burayı görmesini engelliyordu. Baş başaydık ve karşımızdaki duvarda çerçeveli bir *Poker Oynayan Köpekler* tablosu asılıydı.

Koltukta kaykılıp başımı arkaya yasladım ve parmak uçlarımı gözlerime bastırdım.

Uzun bir süredir oturuyor gibiydik; arkada paralı müzik kutusundan bir şarkı çalıyordu ve mekânda konuşmaların uğultusu ve tokuşturulan kadehlerin sesi vardı. Sonunda, masanın üzerinden bana doğru uzatılan bir kadehin sesini duydum.

“Viski yardımcı olacaktır. En azından bir süreliğine.”

Parmaklarımın arasından baktım. Bir kadeh Johnnie Walker Blue önümde duruyordu. Solumda duran Aidan hafif kıslmış gözlerle bana bakıyordu.

Fısıldayarak “Teşekkür ederim,” dedim ve bardağı kaldırıp fondip yaptım.

Aidan homurdandı. Onaylama mı kınama mıydı bilmiyordum ve açıkçası zerre umurumda değildi.

Barmenin dikkatini çekti ve bir tur daha göndersin diye iki parmağını kaldırdı. Hipster çocuk onu anladığını belirtircesine başını salladı.

İçkilerimiz servis edilip barmen tekrar uzaklaşana dek konuşmadık.

Aidan alçak sesle “Sana zarar mı veriyor? Vuruyor mu?” diye sordu.

Kimden bahsettiğini biliyordum ve neredeyse kahkahayı basacaktım. Michael dünyadaki en sakın insandı. Şiddet onu çok rahatsız ettiğinden boks maçı bile izleyemezdi.

“Hayır.”

Aidan’ın sessizliği sözlerimden şüphelendiğini gösteriyordu.

Bu adama bir açıklama borçlu olmadığımı biliyordum ama nazik davranmıştı ve benim için endişelendiği belliydi bu yüzden ona istemeye istemeye gerçeğin bir kısmını söyledim.

“O... beni terk etti.”

“Ayrıldınız mı?”

Böyle de diyebiliriz tabii. “Evet.”

Birasından uzun bir yudum alıp yutkunduktan sonra bardağını masaya bıraktı. “Ben hiç evlenmedim. Evlenmenin amacını hiç anlamadım.”

“Âşık olsaydın amacını anlardın.”

“Hiç âşık olmamışım gibi konuşuyorsun.”

“Oldun mu?”

Birasından bir yudum daha aldı. Bana bakarak dudaklarını yaladı.

“Hayır.”

“O zaman ne kaçırdığını bilmiyorsun.”

Bakışları keskinleşmeye başladı. “Evet, gerçekten çok eğlenceli görünüyor.”

Bu sözü canımı acıttı. Bakışlarımı kaçırdım ve viskimden bir yudum aldım. “Buna değer. İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, sonunda darmadağın olsa da her dakikasına değer.”

“Barda yabancı birinin yanında ağlasan bile mi?”

“Evet. Ve ben ağlamıyorum. Hem teknik olarak sen de yabancı sayılmazsın.”

Burnundan bir nefes verdi ki buna belki minik bir kahkaha bile diyebilirdim. “Tamam. Sen öyle diyorsan.”

Başını geriye atıp birasının kalanını içti. Ben de viskimden biraz daha içip başparmağımı yüzük parmağımın etrafında döndürerek alyansımla oynamaya başladım. Aidan da bunu fark etti.

“Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?”

“Sormasan çok iyi olur.”

Söylediğimi görmezden geldi ve “Beni çekici buluyor musun?” diye sordu.

Nefesim kesildi. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Kadehi mi masaya bıraktım ve dikkatlice “Ben evliyim,” dedim.

“Sorum bu değildi.”

“Aidan—”

“Çünkü bence güzel bir kadınsın. Üzgün, biraz aksi ama dehşet güzelsin. Bu gece benimle eve gelmeni istiyorum.”

Şaşkınlıkla ağızım açık bakakaldım. “Ne?”

Gülümsemedi. Cevap da vermedi. Sadece direkt gözlerime baktı ve bekledi.

Bakışlarımı ondan kaçırdım ve nefesimi kontrol altına almaya çalışarak gözlerimi duvardaki *Poker Oynayan Köpekler* tablosuna çevirdim. “Yabancılarla yatağa girmem.”

“Az önce yabancı olmadığımı söyledin.”

“Tamam o zaman. Yeni tanıştıklarımla da yatmam.”

“Bana bak.”

“Bakmamayı tercih ederim.”

Çenemi eline aldı ve gözlerime bakabilmek için yüzümü kendisine doğru çevirdi.

“Beni çekici buluyor musun?”

Bedenim alev aldı. Gergin bir şekilde yutkundum ve sonra “Hayır,” dedim.

“Pekâlâ. Tekrar deneyelim. Ve bu sefer bana dürüst ol. Beni çekici buluyor musun?”

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp çiğnemeye başladım. Bakışları dudaklarıma kaydılar sonra da gözlerime geri döndü.

Elini çenemde tutmaya devam ederek “Ben de öyle düşünmüştüm. Benimle eve gel. Seninle sevişeyim. Buna ihtiyacın var,” dedi boğuk bir sesle.

Çenemi elinden çektim ve elimle gözlerimi örttüm. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Kimse sana daha önce seni becermek istediğini söylemedi mi?”

Yüzüm öylesine sıcaktı ki güneşte yanmışım gibi hissediyordum. Keza kulaklarım da. “Ben gitsem iyi olacak.”

“Kaçma.”

“İnsanlar korktuklarında genelde öyle yaparlar.”

“Benden korkmuyorsun. Sadece şaşırdın. İkisi birbirinden farklı şeyler.”

“Korkup korkmadığımı nereden bileceksin? Beni tanıyorsun bile!”

“Yeterince tanıyorum.”

Şaşkınlıktan boğuk bir kahkaha attım. “Aman Tanrım, gerçekten kendinden bu kadar eminsin, öyle değil mi?”

“Bana bak, Kayla.”

“Yapamam. Utançtan ölebilirim.”

“Beni becermek istediğin için utanmamalıydın.”

“Aman Tanrım! Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

Elimi yüzümden çekti ama bırakmadı. Diğer elini yanağıma koydu nazikçe başımı kendisine çevirdi.

Ona baktığımda “Palavra kokusunu almakta çok iyi olduğunu söylemiştin. Bu palavra mı söyle o zaman. Seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Üzgünsün. Sana kendini iyi hissettirmek istiyorum, sadece bu gecelik olsa bile. Benden korkmuyorsun. Seni incitmeyeceğimi biliyorsun. Şu an sadece biraz dağılmış durumdasın, insanların tam olarak istediklerini söylemelerine alışkın değilsin ve bununla nasıl başa çıkacağından emin değilsin,” dedi.

Bakışları tekrar dudaklarıma kaydı. Sesi boğuklaştı. “Ve seni öpmemi istiyorsun.”

Kalbim canımı acıtacak bir şiddetle atıyordu ve belli belirsiz bir sesle “Sen delirmişsin, mesele bu değil mi? Sen delinin tekisin,” dedi.

“Olmadığımı biliyorsun.”

“Şu an kendi adımları bile bilmediğimi söyleyebilirim.”

“Adın Kayla,” dedi yavaşça ve öne eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Öpücük bile denemezdi. Dil yoktu, temas da varla yok arasıydı. Sadece hafifçe dudaklarıma dokunmuştu, o kadar.

Ve ben nefes nefeseydim.

Titriyordum ve nefes almak için zorlanıyordum çünkü ciğerlerim mengeneyle sıkışmış gibiydi ve bedenimin üretebileceği tüm adrenalin damarlarıma karışmıştı.

Öpücük olmayan bu öpücük elektrik gibi çarpmış, kıvılcım saçmıştı.

Gözlerimin içine bakarak “Bir tane daha ister misin?” diye fısıldadı.

Ben durup güçlkle nefes almaya çalışırken o beni birkaç santim öteden gözlerinde vahşi bir parıltıyla izliyordu. “Emin değilim. Bunalmış hissediyorum. Aklım doğru düzgün çalışmıyor, o yüzden sana dürüstçe evet ya da hayır diyemem.”

“Tamam,” dedi parmağıyla hafifçe yanağını okşayarak. “Karar verdiğinde bana haber ver.”

Ardından geri çekildi ve barmene bir kez daha işaret edip içkilerimizi tazelemesini söyledi.

Neredeyse yüzüstü masaya yapışacaktım ama kendimi kontrol etmeyi başardım. Viskimden koca bir yudum aldım ve titrek bir nefes verdim. “Biraz daha içersem araba kullanamayacağım. Yoksa planın bu mu?”

“Planım seni soyup boşaldığında nasıl sesler çıkardığını öğrenmek.”

“Hay...”

“Sarhoş olmanı istemiyorum ama. Her şeyi hatırlamanı istiyorum ki daha fazlası için geri gelebilesin.”

“Bunu yapacağımdan emin gibisin.”

“Eminim. Ve yapacaksın.”

İnanamayarak başımı sağa sola salladım. “Hayatı böyle müthiş bir özgüvenle yaşamak muhteşem olmalı.”

“Öyle. Seni tekrar öpmek istiyorum.”

“Toparlanmam için bir dakika verebilir misin acaba? Biri si beni uçurumdan aşağı fırlatmış gibi hissediyorum.”

“İyisin, bir şeyin yok.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü artık ağlamak istemiyorsun.”

Söylediğini bir an düşündüm. “Haklısın. İstemiyorum.”

“Rica ederim.”

Garip bir özgüveni vardı ama hakkını yemeyeyim, kibirli değildi. Konuşmasında tepeden bakma yoktu. Sanki sadece durumu açıklıyor sonra da söylediklerine nasıl tepki vereceğimin kararını bana bırakıyordu.

Böyle direkt konuşması rahatlatıcı mı yoksa garip mi karar veremiyordum.

Ama haklı olduğu bir şey vardı. Ondan korkmuyordum. Normal denebilecek biri değildi, en azından benim erkeklerle olan tecrübelerime göre ama beni korkutmuyor sadece geri-yordu.

Sanırım gerginlikten ziyade tahrik olmak olarak tanımlanabilirdi ama henüz bunu düşünmeye hazır değildim.

“Karşılıklı otursak senin için sorun olur mu?” diye sordum.

“Olur tabii. Özel bir nedeni var mı?”

“Varlığını biraz boğucu buluyorum.”

Kıkırdadı. “Karşıya otururum ama oradan da boğucu olacağım haberin olsun.”

“Bu muhtemelen doğru.”

“Ayrıca bana bakmak zorunda kalacaksın. Böylece gözlerimden kaçınabilir ve o çirkin tabloya istediğin kadar bakabilirsin.”

Sözleri beni gülümsetti. “Sen ilginç bir adamsın, Aidan, bunu net bir şekilde söyleyebilirim.”

“Teşekkür ederim. Bence sen de öylesin.” Sesi alçaldı. “Gözlerin muhteşem.”

Yanaklarımı ve kulaklarımı tekrar ateş bastı. “Benim için boşalırken o gözlerinin açık olmasını istiyorum,” dediğinde sıcaklık iyice yükseldi.

Dilim damağım kurudu. Tekrar konuşmadan önce bir yudum daha viski içmek zorunda kaldım. “Seninle yatacağımdan dolayı değil çünkü yatmayacağım, ama sırf muhabbet olsun diye söylüyorum; benim ışıklar kapalıyken sevişen bir kadın olduğumu bilsen iyi olur.”

“Benimleyken değilsin.”

Bir kez daha şaşkınla başımı salladım. “Buna gerçekten inanamıyorum.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü gerçek hayatta böyle sohbetler olmaz.”

“Senin daha önce böyle bir konuşma yapmamış olman bunların yaşanmadığı anlamına gelmez.”

Gerçekten çok iyi noktalara parmak basıyordu ki bu da fazlasıyla sinir bozucu bir durumdu. “Günümüzdeki tüm bekâr adamlar böyle...”

“Ne?”

“Doğru kelimeyi arıyorum.”

“Patavatsız?”

“Biz ona açık saçık diyelim.”

Kıkırdaması alçak ve tehlikeliydi. “Henüz açık saçık bir şey duymadın, Kayla.”

Sonunda gözlerimi önümdeki duvardan ayırıp ona çevirdim. Gözlerinin içi sıcacıktı, yüz ifadesi de öyleydi ama ben yine de ürperdim.

“Seninle seks yapmayacağım,” dedim sertçe.

“Tamam.”

“Ciddiyim, Aidan. Birisiyle takılacak kadar aklım başımda değil.”

“Seni anlıyorum.”

Gözlerimi kısıtım ve yüzünü inceledim. “Bu neden kulağa yine de seninle yatacağımı düşünüyormuşsun gibi geliyor?”

“Çünkü öyle düşünüyorum. Ama tabii yanılabilirim. Ara sıra olur.”

Bir an sadece birbirimize baktık ve sonra Aidan usulca “Umarım yanılmam ama. Seni gerçekten boşaltmak istiyorum,” dedi.

Aynı anda hem böyle uygunsuz hem de saçma bir şekilde çekici görünmeyi nasıl başardığını anlayamıyordum. Bu büyü her neyse aptalca bir şey yapmadan uzaklaşmam gerekiyordu.

“Ben eve gidiyorum. Uzun bir süre unutamayacağım ilginç bir sohbet oldu.”

Bakışları dudaklarıma kaydı. Pişmanlığını saklamayarak “Ben de unutmuyacağım,” dedi.

Tekrar gözlerime baktı. “Ama fikrini değiştirirsen, barın üst katında yaşıyorum. Her akşam altıdan sonra evdeyim, gece yarısına kadar ayakta olurum. Daha geç saatte gelersen kapıyı biraz daha güçlü yumruklaman gerekebilir çünkü kütük gibi uyurum.”

“Kapını çalmayacağım, Aidan.”

“Tamam.”

“Lütfen şunu söylemeyi kes. Ağzından başka bir anlama geliyormuş gibi çıkıyor.”

Dudakları kıvrıldı. Koyu gözleri muziplikle parlıyordu. “Sen ne dersen o, patron,” diye mırıldandı; kulağa beni benden iyi tanıdığını düşünüyormuş gibi geldi.

Sonra da ayağa kalktı ve kapıya doğru elini uzattı. “İyi bir akşam geçirmeni dilerim.”

Cebimden biraz nakit para çıkarıp masaya bıraktım. Aidan ayağını ezmişim gibi baktı.

“Bunu yapma,” dedi.

“İçkimin parasını ödemeyeyim mi?”

“Ticarete dökme.”

“Ben sadece adil davranıyorum.”

“Beni erkekliğimden ediyorsun gibi hissediyorum.”

“Bu çok saçma.”

“Öyle mi? Sen bir erkek misin?”

Ona ters ters baktım. “Son baktığımda değildim.”

“O zaman ne demek istediğimi anlayamazsın. Paran sende kalsın.”

Hipster çocuk mükemmel bir zamanlamayla içkilerimizle masada belirdi. Aidan bunları çok uzun zaman önce sipariş etmiş gibi geliyordu. İçkileri masaya bırakmasına fırsat vermeden ayaklandım.

Aidan'a "Randevuya çıkmış olsaydık içkilerimi ödemene izin verirdim. Ama ben seni kovdum ve bu bir randevu değildi, dolayısıyla hesabımı ödüyorum. Seni tekrar görmek güzeldi," dedim ve duraksadım. "Daha iyi bir kelime bulmaya çalışıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor."

Hipster içecekleri masaya bırakıp "Akıl almaz. Baş döndürücü. Kafa karıştırıcı. Tuhaf," dedi.

Bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi ve sonra arkasını dönüp gitti.

İç yakıcı bir yoğunlukla bana bakan Aidan "Bu çocuğu hep sevmişimdir," dedi.

"Hoşça kal, Aidan."

"İyi geceler, Kayla."

Bilerek bu şekilde veda ettiğini biliyordum ama söyleyecek başka bir şeyim olmadığından arkamı döndüm ve bardan çıktım.

Sevgili Kayla,

Bana cevap yazdığın için teşekkür ederim. Sorduğun tüm sorulara gelince, onların hiçbir önemi yok. Söylediğim kulağa kaba geliyorsa üzgünüm ama gerçek bu.

Sana her zaman gerçeği söyleyeceğim. Aksini yapmam mümkün değil.

İşte hoşuna gidebilecek bir dize:

Artık isteğimi, istencimi
dengeli bir çark gibi döndürüyordu,
güneşi yıldızları döndüren sevgi.*

Ne düşünüyorsun?

Dante

* Dante – İlahi Komedyâ – Oğlak Yayınları, 12. Baskı, Çeviren: Rekin Tekinsoy

Bu sefer mektubu posta kutusunda buldum. Gizemli bir şekilde mutfak masasında belirmemişti ama bu mektubun gelmesi hâlâ başlı başına bir gizemdi.

Çünkü bu adamı tanımıyorum.

Bay Gizem, mektubu dedektiflere verme tehdidimi görmezden gelmişti; yani ya blöf yaptığımı düşünüyordu ya da umursamıyordu.

Mutfakta titreyen ışıkların altında durdum ve mektubu bir kez daha okudum. Yazdığı dize bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Zaten etmesi de gerekmiyordu çünkü bir delinin elinden çıkmıştı.

Keşke bu olanları Michael'a anlatabilseydim. Nasıl da gülerdik ama. Sonra da polisi arardık tabii.

Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum ama iliklerime kadar yorgundum. Belki sabah telefonu elime alıp polise, deli bir mektup arkadaşım olduğunu ve hapishaneye gidip artık bana yazmamasını istemelerini rica edecek gücü bulabilirdim. Ama şu an tek istediğim uyumaktı.

Uyumak, Aidan Leighrite'ı ve büyüsunü unutmak.

O tesadüfî buluşmanın ardından adrenalîn hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Bana bakışı. Bana *söyledikleri*.

“Planım seni soyup boşaldığında nasıl sesler çıkardığını öğrenmek.”

Aklım almasa da gerçekten teklifini bir saniyeliğine düşündüm.

Şoktandı. Öyle olmalıydı. Aklım başımda olsaydı adamın suratına bir tane geçirir, bardan çıkar, sonra da Şikâyet Var Bürosu’na gidip adamı ihbar ederdim. Kim müşterilerle böyle konuşurdu ki?

Eski müşteri ama olsun.

Aslında, teknik olarak onu hiç işe almış mıydım? Ücret için pazarlık yapmıştık ama bir sözleşme falan imzalamamıştım. İşler o kadar ilerlememişti. O noktaya gelemeden adamı evimden kovmuştum.

Aman Tanrım, kimin umurunda? Bunların hepsi benim için çok fazlaydı.

Tüm kapıların kilitlendiğinden ve perdelerin çekildiğinden emin oldum. Sonra da üst kata çıktım, elimdeki mektubu da diğerlerinin yanına, iç çamaşır çekmecem dibine tıktım ve yatağa geçtim.

Başımı yastığa koyar koymaz uyudum ama gecenin kôründe bir şey beni uyandırdı.

Uyku sersemi bir hâlde yatakta uzanırken karanlığı dinledim. Hava yine fırtınalıydı ve rüzgâr şiddetliydi. Yağmur yine çatıyı dövüyordu. Bir ağaç dalı alt kattaki pencerelerden birinin camına sürtünüyordu.

Hayır, o dal falan değildi. Parke gıcırdamasıydı.

Birisi merdivenlerden yukarı geliyor gibiydi.

Hızla yataktan doğruldum. Kalbim deli gibi atıyordu. Nabzımın kulaklarımdaki uğultusunu bastırıp dikkatle dinlemeye çalıştım ama o ses bir daha duyulmadı.

Gaipten sesler mi duymuştum? Yoksa evde biri mi vardı?

Paniklememeye çalıştım. Mantıklı düşünmek için elimden geleni yaptım. Bu ev eskiydi ve bir sürü ses çıkarıyordu, özellikle de fırtınalı havalarda. Bahçede bir şeyler uçmuştur... belki de bahçe sandalyelerinden biri düşmüştür. Ya da rüzgâr, salondaki perdeleri havalandırmıştır. Ya da hâlâ yalnız başıma yaşamaya uyum sağlamaya çalıştığım için hepsi hayal gücümün bir ürünüdür.

Hepsi kulağa çok mantıklı geliyordu, ta ki parke tekrar gıcırdayana kadar. İşte o noktada, çığlığımı yutmak zorunda kaldım.

Yataktan fırlayıp kapıya koştum ve kilidi çevirdim. Yüreğim ağzımda, banyodaki lavabonun altında duran feneri kaptım. Büyük, ağır ve silah olarak kullanabileceğim tek şey buydu. Sonra da yatağın kapının diğer tarafına bakan kısmına çöktüm. Tir tir titriyordum ve nefes nefeseydim, elimdeki feneri de beyzbol sopası gibi tutuyordum.

Aptalca davrandığıma kanaat getirene kadar orada öylece ne kadar oturdum bilmiyorum.

Birisi eve girmiş olsaydı pencerenin kırılmasını ya da kapının tekmelenmesini duyardım. Bir iki parke gıcırdamasından da fazlasını duyardım çünkü her adımda merdivenler resmen ötürüyordu. Sadece paranoyaklık ediyordum.

Öyle olmalıydı.

Başka türlüünü düşünmek çok korkutucuydu.

Ayaklandım ve kalçalarımın tutulduğunu fark edince yüzümü ekşittim. Kapıya gidip kulağımı dayadım ve dinlemeye başladım. Çatıya düşen yağmurun sesinden başka bir şey duymadım. Üstüme bir şeyler geçirmeye karar verdim ve hızla geceliğimi çıkarıp bir kot ve tişört giydim.

Sonra elimde kapalı olan fenerle yavaşça yatak odamın kapısını açıp başımı dışarı çıkarttım.

Koridor zifiri karanlıktı. Bu gece gökte ay yoktu ve bulutlar da fazlaydı. Kısa bir süre karanlığı dinledim sonra da çıplak ayaklarımla koridorda parmak uçlarımda yürüdüm ve tırabzandan aşağıdaki salona baktım.

Orası da karanlıktı. Karanlık ve sessiz. Hareket eden bir şey yoktu.

Ardından tenim karıncalanmaya başladı çünkü ürktücü bir hisle izlendiğimi hissettim.

Evden çık!

Doğru düzgün bir düşünce bile değildi. Daha çok beynimin bir kısmının bana uyarı niteliğinde söylediği, bilinçaltımdan fırlayan bir şeydi.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atarken ve ellerim titrerken merdivenlerden olabildiğince sessiz bir şekilde indim. Antredeki masanın üstünden arabamın anahtarlarını aldım ve paniğim zirveye ulaşmış bir hâlde çantamı bile almadan evden dışarı fırladım.

On dakika sonra Aidan'ın kapısını yumrukluyordum.

Belinden düştü düşecek gibi görünen bir pantolonla kapıyı açtı. Saçları darmadağınık, karnı dümdüz, göğsü dövmelele kaplıydı.

Nefis görünüyordu.

Aniden, onun evde yalnız olmayacağına dair korkunç bir düşünce aklıma üşüştü ve hemen "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Hemen gidiyorum," dedim.

Ben kaçamadan kolumdan tuttu ve beni içeri çekti.

Arkamdan kapıyı kapatıp sertçe "Sorun ne? Ne oldu?" dedi.

Dişlerim takırdamaya başladı. İşte o an sınılsıklam olduğumu fark ettim çünkü evden yağmurlu havaya fırlarken üstüme bir palto almamıştım. Hatta ayakkabım bile yoktu.

Ya da iç çamaşırım.

İnce tişörtümün altındaki memelerimi saklamaya çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. “B-birinin evime girdiğini s-sandım.”

Koyu kaşları çatıldı. “Sen de buraya mı geldin?”

Ben aptalın tekiyim. Bu dünyadaki en salak insanım. İnsanlığın güvenliği için hayatımın geri kalanı boyunca hükümet tarafından yönetilen bir kuruma kapatılmalıyım.

Yüzümdeki gerginliği fark etmiş olmalıydı ki nazikçe “Bu bir suçlama değildi,” dedi.

Aklımın bir köşesine bu seksi çatı ustasının iyi bir kelime dağarcığı olduğunu yazıyordum ki tekrar konuşunca dikkatim dağıldı. “İslanmışsın.”

Bakışları yavaşça bedenimde gezindi, sıırıslıklam olmuş kıyafetlerimi ve çıplak ayaklarımı inceledi. Tekrar yüzüme geldiğinde dudaklarıma odaklandı ve gözlerime baktı.

Konuştuğunda sesi boğuktu. “Hadi seni ısıtalım. Sonra da bana neler olduğunu anlatırsın.”

Bileğimden tutarak beni içeri götürüp mutfak masasına oturttu ve başka bir odaya gitti. Havlu getireceğini sanıyordum ama öte yandan gecenin köründe kapısına sıırıslıklam hâlde dayanmış deli kadını alıp götürmeleri için polisi de arıyor olabilirdi.

Titreyerek etrafa göz gezdirdim.

Evi küçük ama düzenliydi. Mutfak ve salon açık konsept tasarımıyla bitişik yapılmıştı. Alan açık kitaplıklarla bölünmüştü; bir tarafta koltuk ve sandalyeler, diğer tarafta da televizyon ve orta sehpa vardı. Gözden kaybolduğu koridor da odalara çıkıyor olsa gerekti.

Burada bekâr bir adamın yaşadığını düşününce, evin bu kadar derli toplu ve temiz olmasına şaşırdım. Lavaboda kirli bulaşık bile yoktu.

Aidan elinde beyaz bir havluyla geldi ve “Ayağa kalk,” dedi.

Genelde birisi bana emirler yağdırdığında huysuzluk yap-sam da Aidan söyleyince itiraz etmeden dediğini yaptım. Havluyu sırtımdan geçirip omuzlarıma doladı ve kollarımı ovaladı.

Yüzüme bakmadan “Utanma,” dedi.

“Senin için söylemesi kolay. Gecenin birinde yabancı bi-rinin mutfağında sırlıklam olmuş bir hâlde dikilen aptal sen değilsin.”

“Ben yabancı değilim, unuttun mu? Ve sen de aptal değilsin.”

Kendimden böyle bahsetmemden rahatsız olmuş gibiydi. Ya da rahatsızlığı benim böyle çat kapı gelmemle ilgiliydi ki bu çok daha mantıklıydı. Zavallı adam sabahın köründe işe gidecekti ama şimdi elinde donuna kadar ıslanmış bir psiko-pat vardı.

Havluyu saçlarıma doğru götürdü ve yağmur suyuyla ısla-nan saçımı kurutmaya başladı.

Yüzüm kızardı ve sefil bir hâlde “Utançtan ölebilirim sa-nırım,” dedim.

“Herhangi bir şeyden öldüğün falan yok. Sessiz ol ve şunu halletmeme müsaade et.”

Gözlerimi kapattım ve orada öylece dururken bir insan ak-lını kaçırdığını nasıl anlar diye merak ettim. Sonra kendimi bu düşünceden uzaklaştırmaya zorladım. Deliliğin belirtileri muhtemelen yağmuru bir hırsız sanmak ve yardım için önce çatıyı tamir etmesi için tuttuğun, sonra kovduğun ve hatta seks teklifini de reddettiğin adama koşmaktı.

Normal bir sohbet tonunda Aidan “Korktuğunda neden bana gelmeyi tercih ettiğini daha sonra konuşacağız, şimdi bana ne olduğunu anlat,” dedi.

Ona bakarak konuşmaktan ödüm koptuğu için gözlerimi kapatarak olan biten her şeyi anlatım. Sustuğumda “Alarım yok mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bunu yarın halledeceğiz.”

Sonunda ona bakacak cesareti buldum. Yüzündeki ifade alay ve endişenin karışımıydı. O koyu gözleri sıcacıktı ama kaşları hâlâ çatıktı.

Elimi uzatıp sakalını okşama dürtüme engel olmaya çalıştım ve “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Ayrıca hâlâ titriyorsun.”

“Elimde değil. Donuyorum.”

Havluyla saçlarımı kurulamayı bıraktı. “Bir şey diyeceğim. Panikleme.”

“Direkt söylemeliydin. Şimdi paniklemek zorundayım.”

“Kuru bir şeyler giymen gerek.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Bu niye beni panikletsin ki?”

“Çünkü giyeceğin kıyafetler benimkiler olacak.”

Aramızda en fazla birkaç adım mesafe vardı; ben soğuktan titrerken onun bedeni alev almış gibi sıcaktı. Sonunda “Bana uyacak bir şeylerin olduğundan pek emin değilim,” dedim.

Gülümsedi. “Şu haline bak, hiç de paniklemedin.”

“Ah, öyleyim. Ama bu gece yeterince tuhaf şey yaptım, o yüzden bunu içimde tutuyorum.”

“Gel benimle.”

Elimden tutup beni mutfaktan çıkardı ve koridordan geçirip yatak odasına götürdü. Dolabına gidip ışığı açarken gözüm yatağına takıldı; bir yastık, bir battaniye vardı ve yatak yerdeydi, bazası falan yoktu. Bunun dışında odanın bir duvarında sade, ahşap bir şifonyer, diğer duvarında da kitaplarla dolu bir kitaplık vardı.

“Evet, biliyorum. Ultra lüks. Al bakalım.”

Elinde bana o kadar büyük olacak bir sweatshirt vardı ki bunu, beline bir kemer takıp ayağıma da topuklu ayakkabı geçirerek bir akşam yemeğine giderken giyebilirdim.

Sweatshirt'ü elinden aldım ve beni koruyup, sarıp sarımalayacak bir battaniyecymiş gibi göğsüme bastırdım. Havlu hâlâ başımla omzum arasında duruyordu. Ve soğuktan donmaya da devam ediyordum.

Kendimi inanılmaz gülünç hissediyordum.

“Aidan?”

“Efendim, Kayla?”

“Bunun için gerçekten üzgünüm. Sana yemin ederim kafadan kontak biri değilim. Sadece tahtalarımın vidası biraz gevşedi.”

Yanağımdaki bir tutam nemli saç okşarken çok ciddi görünüyordu. “Sadece çok güzelsin, başka bir şey değil,” diye mırıldandı. Duraksadıktan sonra “Bunun için de telaşlanmana gerek yok. Yağmurda koşan travmatize olmuş kadınları baştan çıkartmam,” diye ekledi.

“Tamam. Teşekkürler. Şey... bununla birlikte giyebileceğim bir eşofman altın var mı?”

“İçinde yüzersin.”

“Biliyorum, ama...”

“Ama ne?”

Derin bir nefes alıp konuştum. “Vajinam açıkta kalırsa çok utanırım da ondan.”

Kafası karışmış bir hâlde *gözlerini kırptırdı*.

“İç çamaşırım yok.”

“Ah. Ah.”

“Evet. Yani, öyle işte.”

“Dur bir dakika. Buraya iç çamaşın giymeden mi geldin?”

“Yemin ederim planlanmış bir şey değildi.”

Kaşını kaldırdığında iç geçirdim. “Panik içinde giyindim. Külot giyecek vaktim yoktu.”

“Sutyen için de vakit yokmuş belli ki,” dedi, daha kısık bir sesle.

Yüzümü buruşturdum. “Fark etmişsin.”

“Sen ciddi misin? Tabii ki fark ettim.” Duraksadı ve “Ayrıca utandığında yanaklarının kıpkırmızı olduğunu da fark ettim,” dedi.

Alaycı bir tonla “Bu bilgi için teşekkürler. Şimdi şu eşofmanı veriyor musun vermiyor musun?” diye sordum.

“Eşofmanım yok.”

“Ya.”

“Ama pantolonunu kurutucuya atabilirim.” Ben bir şey söylemeyince ekledi: “Ya da burada dikilip birbirimize bakmaya devam edebiliriz. Bana ikisi de uyar.”

“Neden ki?”

Bir anlık duraksamadan sonra sessizce “Sana bakmak hoşuma gidiyor,” dedi.

Göğsümde tuhaf bir his vardı. Sanki aynı anda hem sıkışıyor hem rahatlıyordu. Bunun, muhtemelen pişman olacağım bir şey yapmak üzere olduğum anlamına geldiğine neredeyse emindim.

Omzumu silkip havluyu vücudumdan uzaklaştırdım. Sonra da ıslak tişörtü başımdan çekip çıkardım ve karşısında üstüm çıplak bir şekilde durdum.

Bakışları göğsüme kaydı. Dudakları aralandı. Gözbebekleri büyüdü. Memelerime gözlerinde vahşi bir parıltıyla bakarken tek kasını bile oynatmadı.

“Bakmaktan daha fazlasını yapmanı istiyorum,” diye fısıldadım.

Boğuk bir sesle “Sen ne dersen o, patron,” dedi ve beni kendine çekti.

Her nasılsa, ağzı hem yumuşak hem de sertti. Çok geçmeden anladım ki, bu adam teni nazikçe okşayıp insanı sarsacak kadar tutkulu öpebiliyordu.

Ve. Çok. İyiydi.

Dudaklarımı ele geçirirken beni sıkıca kollarının arasında tutuyordu; teni tenime değerken baştan ayağa titredim, nabzım uçuşa geçmişti. Kendi kendime mi ayakta duruyordum yoksa tamamen onun sayesinde mi öyleydim, artık bundan bile emin değildim. Dudaklarımın içine inleyene ve nefes nefese geri çekilene kadar tutkuyla öpüştük.

Memelerimi kocaman ellerinin arasına aldı ve onları öpmek için başını eğdi.

Sıcacık ağzı sertleşmiş meme ucuma kapandığında nefesim kesildi. Emdiğinde bir kez daha soluksuz kaldım. Mememi dişlerken boştaki elinin iki parmağıyla diğer mememle oynamaya başlayınca inledim ve ellerimi saçlarının arasından geçirerek bedenimi ona bıraktım.

Bunun delice olması umurumda değildi. Yanlış olması da. Şu anda kendimi bir süreliğine bu güzel yaratıkta kaybetmekten başka hiçbir şeyi umursamıyordum.

Altüst olmuş hayatım yarın beni, tam olarak bıraktığım yerde bekliyor olacaktı.

Aidan beni kucakladı. Bacaklarımı beline dolayıp dudaklarına duyduğum açlıkla başımı ona doğru eğdim. Bana istediğim şeyi veriyordu; dilini dudaklarımın arasına sokuyor ve kıcımlı avuçluyordu. Dönüp yatağa doğru giderken öpüştük ve beni yatağa bırakıp üzerime eğilirken de öpüşmeyi bırakmadık.

Üzerimdeki ağırlığı. Tanrım, bu mükemmeldi. Michael sağlam bir yemekten sonra bile anca yetmiş beş kilo geliyordu. Aidan en az doksan kilo bir kas yığını olmalıydı.

Çenemi, boynumu, göğsümü öptü. Memelerimi de sertçe ve açlıkla bir kez daha öptü. Sırtımı yay gibi gerdim ve gözlerimi kapattım, sakallarının tenimdeki hissine bayılmışım. Hızlı hızlı nefes almasına. Bana narin, kırılacak bir şeymişim gibi davranmamasına, aksine bana ne yapacaksa bunu kaldırabilecek kadar güçlü olduğumu düşünmesine bayılmışım.

Ve ben, onun bana her şeyi vermesini istiyordum.

Tam şu anda.

Altında kıvranarak nefes nefese “Pantolonumu çıkar. Acele et,” dedim.

Başını kaldırıp bana alev alev yanan gözleriyle baktı. “Acelemiz ne?”

“Az önce bana patron olduğumu söyledin. Ben de sana acele etmeni söylüyorum.”

Bakışlarını benden ayırmadan başını eğdi ve dilini sızlayan mememin etrafında gezdirdi. Bu hareketinden anladığım kadarıyla, patron olduğumu söylemesi sadece lafın gelişi idi.

Diğer mememe geçip aynı hareketleri tekrarladı. Dirseklerine yaslanıp üzerime uzandı ve bacaklarımın arasına yerleşti; ben inleyene ve benimle daha fazla böyle uğraşmaması için ona yalvarana dek memelerimi sırayla emip yaladı.

“Seninle uğraşmıyorum, bebeğim,” dedi hırıltılı bir sesle. “Sana ihtiyacın olanı veriyorum.”

Bana kalsa bayılırdım ama bunun tek bir anını bile kaçırmak istemiyordum.

Dudakları ve diliyle bedenimde iz bırakarak aşağı indi, pantolonumun bel kısmına geldiğinde dilinin ucunu içeri doğru kaydırды. İnleyerek titrediğimde kıkırdadı.

Sonra parçalarcasına düğmelerimi açıp fermuarı indirdi, yüzünü oraya gömdü ve derin bir nefes aldı.

Boğazından kopup gelen derin, ilkel bir arzu sesi kulaklarımda yankılandı ve bedenim baştan ayağa titredi. Bir başka ani hareketle pantolonumu kalçalarıma kadar indirip beni çıplak bıraktı.

Yüzünü bacaklarımin arasına gömüp vajinamı yalamaya başladı.

Çaresizce inleyerek ellerimi saçlarına geçirdim ve kalçalarımın hareketlerini dilininkine uydurdum. Pantolon engel olduğu için kalçalarımı daha fazla açamıyordum ama önemi yoktu. Aidan ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ellerini altına geçirip kucumı iyice avuçlayarak kalçalarımı havaya kaldırdı, o vajinamı Fransız öpücüğüne boğarken ben delicesine inliyordum.

Titreyerek nefes nefese ismini söyledim.

“Hadi,” diye fısıldadı ateşli bir hâlde, dilini nabız gibi atan klitorisim üzerinde gezdiriyordu. “Bırak kendini, bebeğim.”

Daha önce hiçbir adam bana böyle seslenmemişti. Michael takma isimler kullanmazdı, ondan önceki erkek arkadaşlarım da böyle şeyler söylemezdi. Bana böyle seslenmesini neden bu kadar seksi bulduğumu bilmiyordum ama böyle hissediyordum işte. Aidan’ın bana bir daha asla Kayla dediğini duymak istemiyordum.

Klitorisimi yalamayı bıraktı ve memeden süt çeker gibi emmeye başladı. Aklımı kaçırmış bir şekilde adını haykırarak ağzına boşaldım.

Çok hassaslaştığım için ona dursun diye yalvarana kadar klitorisimi emmeye devam etti. Ardından ayağa kalktı ve pantolonumu tamamen çıkardı, sonra kendisinininkinin düğmelerini açtı ve pantolonunu fırlatıp attı.

Bir anlığına kalçalarındaki dövmelerini ve kasık tüyleriyle çevrelenmiş ereksiyonunu gördüm; Aidan üstüme çıkıp beni tutkuyla öperken aletinin ucunu da vajina dudaklarıma sürterek ıslatıyordu.

Aletini, tek seferde güçlü bir hamleyle içime soktu.

Ben inlerken kulağıma “Geri çekilmem gerekirse söyle yoksa içine boşalacağım,” diye hırladı.

Cevap vermemi beklemeden beni sert ve derin hareketlerle becermeye başladı.

Ve ben buna bayıldım. Tanrı yardımcım olsun, gerçekten bayıldım. Bana benimle sevişeceğini söylemişti ama bu daha çok vahşi bir seksti. Sert ve hayvaniydi; göğsümden fırlamak isteyen coşkulu kahkahaları içimde tutmak için savaşıyordum.

Ağzımı tekrar ele geçirirken dudaklarında kendi tadımı aldım. Aklımın küçük bir kısmı ışıkların açık olduğunu güç bela fark etti, muhtemelen biraz tedirgin hissetmeliydim ama şu an buna yer yoktu. Kalçasının her güçlü hareketiyle aklımlı başımdan alıyor ve bedenime odaklanmamı sağlıyor, bana her şeyi hissettiriyordu.

Sertleşmiş memelerimin göğsüne sürtüşü.

Saçlarımı çeken parmakları.

Çılgınca öpüşürken çarpışan dişlerimiz.

Dudaklarımızdan çıkan sesler ve buna eşlik eden bedenlerimizin sesi. Benim kadar çılgınca atan kalbinin sesini bile duyabildiğimi düşündüm.

Yuvarlanarak sırtüstü uzanıp beni üstüne çekince irkildim. Ona, nefes nefese, zevkten sersem olmuş bir hâlde baktım. Ellerimi geniş göğsüne koydum.

Dudaklarını yaladı ve ellerini bedenimde gezdirdi, memelerimi sıkmak için durdu ve sonra da kaburgalarımı takip ederek belime, oradan da kalçama kadar indi. Parmaklarıyla kalçama sıkıca tutundu ve kalçasını yukarı kaldırarak kendini iyice içime itti.

“Hareket et,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Bir kez daha söylemesine ihtiyacım yoktu. Kalçalarım sızlayana ve ikimiz de terden sıırsıklam olup inleyene dek sert aletinin üzerinde gidip geldim. “Boşalmaya mı ihtiyacım var?” dedi.

“Evet!”

Başparmağını klitorisime getirdi ve ben kalçalarımı hareket ettirip o kalın aletinin üstünde çılgınca gidip gelirken parmağını orada tuttu.

Tehditkârca “*Boşal o zaman,*” dedi.

Aidan sanki bir düğmeye basmıştı. Vajinam sarsılmaya, aletinin etrafında çılgınca atan bir nabız gibi kasılmaya başladı. Kasılmalar o kadar güçlüydü ki nefesimi kesti. Başımı öne eğip gözlerimi kapattım ve tırnaklarımı göğüs kaslarına geçirdim, beni becerirken çıkardığı inlemelerini dinlerken aletinin üzerine şiddetle boşaldım.

İleri uzanıp sertçe mememi sıkı. “Lanet olsun çok iyi,” diye inledi hiddetle. “Tanrım. Kayla. Lanet olsun. Tam—”

İnlemesiyle konuşması kesildi ve titreyerek içime boşaldı.

Başımı eğip ona baktım.

Gözleri kapalıydı. Başı yastıkta geriye doğru yaslanmıştı. Karın kasları kasılmıştı, çene ve kol kasları da öyleydi. Teni ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Boynunun kenarındaki bir damar ortaya çıkmış ve delicesine atıyordu; o anda çok net bir şekilde onun da bundan en az benim kadar zevk aldığını anladım.

Az önce hissettiğim o coşku geri gelmişti. Fark etmeden gülmeye başladım.

Nefes nefese kalan Aidan *gözlerini* açıp bana baktı.

“İyi misin?” dedi boğuk bir sesle.

Ona bakıp sırttım. “Merak etme, sinir krizi falan geçirmiyorum. Bu sadece, yani, vay canına.”

Siyah gözleri parlarken sırttı ve kalçamı sıktı. Bir çuval altın bulmuş bir korsana benziyordu.

Bir anda aklıma korkunç bir düşünce geldi: Ya Aidan, bunun benim için sıradan bir perşembe gecesi olduğunu sandıysa? Ya tam anlamıyla tanımadığım adamlarla yatağa girmemin benim için sıradan olduğunu ve bu gecenin hiçbir anlam taşımadığını düşünürse?

Böyle bir fikre kapılmasını istemiyordum.

Bu yüzden “Yemin ederim normalde böyle biri değilim. Aslında, sanırım daha önce hiç böyle bir şey yapmadım,” diye açıkladım.

“Seks mi?”

Göğsünü dürttüm. “Ne demek istediğimi biliyorsun, komedyen.”

Hâlâ sırttırken beni belimden tutup çevirdi aletini içimden çıkarmadan sırtüstü yatırdı. Bacaklarımın arasına yerleşti ve bana o kadar çok yaklaştı ki bedenlerimiz birbirine resmen yapıştı. Sonra başımı o kocaman ellerinin arasına alarak beni derin derin öptü.

Nefes almak için durduğumuzda “Ne şanslıyım,” diye mırıldandı.

Bacaklarımı sırtına, kollarımı da omuzlarını sıkıca sardım ve huzurla iç geçirdim.

Başını boynuma gömüp saçlarımı kokladı sonra da keyifle inledi. “Seni kurulumak isterken daha da beter ıslattım, değil mi?” diye fısıldadı.

“Bu kadar kendini beğenmiş olma.”

Kıkırdadı. “Öyleyim ama. Bu mükemmeldi.”

Bedenim hafif bir hoşnutlukla ürperdi. Ama sonra, şimdi ne yapmam gerek diye düşünerek panikledim. Kalacak mıydım? Uyuyacak mıydım? Islak kıyafetlerimi kurutucusuna atıp gitme vaktim gelene kadar utanç içinde etrafta mı dolaşacaktım?

Başını kaldırdı ve gözlerini bana dikti. “Gece burada kalacaksın.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Zihin okuma gücün falan mı var?”

“Hayır. Neden?”

“Hımm. Hiç, öylesine sordum.”

“Palavra.”

“Tamam, pekâlâ. Sadece eve gitsem mi diye düşünüyordum.”

“Sana az önce bu gece buradasın, dedim. İstersen sabah gidebilir ve hayatının geri kalanı boyunca bu yaşadığımız şeyin bir hata olup olmadığını düşünebilirsin. Ama bu gece tam olarak burada kalacaksın.”

“Burada,” derken kalçalarını hareket ettirerek benimle işinin bitmediğini söylüyordu.

“Ya gitmek istiyorsam?”

“İstemiyorsun.”

“Bundan çok emin gibisin.”

Beni usulca dudaklarımdan öptü. Gülümseyerek “Seni sinir etmeye bayılıyorum,” dedi.

“Eh, bu kötü oldu çünkü ben de sinirlendirilmemeye bayılıyorum.”

“Dudakların büzülüyor ve burnun kınşıyor. Huysuz yaşlı bir kadına benziyorsun.”

“Vay canına, iltifatların dozunu biraz düşür, Romeo. Yoksa ayaklarım yerden kesilecek ve düşüp başımı bir yerlere vuracağım.”

“Az önce ne fark ettim biliyor musun?” diye fısıldadı alev alev yanan gözleriyle.

“Hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu mu?” diye karşılık verdim sertçe.

“Artık doruğa ulaştığında çıkardığın sesleri biliyorum.”

“Ee, ne var bunda?”

Başını eğdi ve kulak mememi ısırdı, sonra da boğuk bir sesle “Yani bu, artık en sevdiğim ses. Ve o sesi tekrar duymak istiyorum.”

Ardından kalçasını hareket ettirip içime girdi.

Kesik bir şekilde inledim. Gözlerim kapanırken “Hâlâ nasıl böyle sert olabilirsin?” dedim.

“Çünkü henüz seni becermeyi bitirmedim.”

“Ah, bu bana bir şey hatırlattı. Bana, benimle sevişeceğine söz vermiştin, beni becereceğine değil.”

“İkisi de aynı kapıya çıkıyor.” Tekrar kalçasını içime itti.

Nefes nefese “Hayır, hatırlıyorum. Sevişmek demiştin,” dedim.

“Sana, ihtiyacın olanı vereceğimi söyledim. Ve şu an tam olarak bunu yapıyorum.” Bir kez daha içime girdi ve bu sefer aynı anda boynumun kenarını sertçe emdi.

Usulca inledim ve bedenim ona doğru yay gibi gerildi, daha rahat emebilsin diye boynumu çevirdim ve kalçamı ona doğru ittim.

Bu hareketime alaycı bir şekilde güldü. “Gördün mü?”

Saçlarını çekiştirerek “Çeneni kapatma vakti, Aidan,” dedim.

“Emredersiniz, hanımefendi.”

Tek kelime daha etmeden kalçasını hızla hareket ettirip sert aletini içime itti. Titreyip inlediğimde bu hareketini tekrarladı. Ben altında kıvranıp inleyene ve tırnaklarımı omuzlarına

geçirene dek temposunu hiç düşürmedi, boynumu ve memelerimi öperken beni dur durak bilmeden becerdi.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp gırtlaktan gelen bir sesle “İhtiyacın olan bu mu, bebeğim? Sert sevişmeyi mi seviyorsun? Yoksa kulaklarına şiirler fısıldama mı ve sana lanet bir çay mı yapmamı istersin?” dedi.

“Bu! Bu!”

Kahkahası o kadar alaycı ve kendini beğenmişti ki beni baştan ayağa titretti. Kulaklarımda bu kahkahayla doruğa ulaştım ve kendimi nasıl bir durumun içine soktuğumu düşündüm.

Düzenleme

Ny.ozlem

Aidan'ın kollarında, puslu, gri bir sabaha uyandım.

Başım göğsündeydi. Kalbi, kulağımın altında yavaş ve düzenli bir ritimde atıyordu. İki kocaman elini de bedenime dolamış, uykusunda bile bana sımsıkı sarılmıştı.

Kendimi içinde bulduğum bu yeni gerçekliğe alıştırmak için bir an durdum: Bir yer yatağında, bir barın üst katında yaşayan ve tanıdığım herkesten daha çok dövmeyle kaplı bir adamın yanında uyanmıştım. Ve ânında bu yeni gerçekliği sevdiğime karar verdim.

Aidan'ı yani.

Ondan hoşlanıyordum.

Bu beni şaşırttı. Genelde insanlardan hoşlanan biri değilim. İnsanların çoğuna, onları iyi tanıyana kadar pek güvenmez, şüpheyile yaklaşırdım ve insanları tanıdığımda da genellikle onlarla bir daha görüşmek istemezdim.

Michael'la ortak noktamız buydu. İnsan ırkına karşı genel bir güvensizlik ve çekincemiz vardı. Onun, sınıfta her gün birçok insanla muhatap olması gerektiği düşünülürse işinde bu kadar iyi olması bir mucizeydi.

Michael'ı düşünmek beni kendime getirtti. Beni şimdi görseydi şaşkınlıktan küçük dilini yutardı.

Kaşlarını dehşetle çatar ve "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırırdı. "Bu adamın muhtemelen bir üniversite diploması bile yok!" derdi.

Yüksek eğitim konusunda çok kibirliydi. Benim, güzel sanatlardan mezun olmakla yetinmem ve yüksek lisans yapmayı reddetmem aramızdaki daimî tartışmalardan biriydi. Daha fazla para kazanmama yaramayacak bir eğitim için daha da fazla borca girmek bana saçma geliyordu. Ama Michael'a göre eğitimin kendisi başlı başına bir ödüldü.

Bense faturaları vaktinde ödemenin yeterince güzel bir ödül olduğunu düşünüyordum.

Sesi uyku mahmurluğundan dolayı boğuk çıkan Aidan "Uyanık mısın?" dedi.

"Evet."

"Güzel. Seni tekrar becermem lazım."

Ben usulca gülerken beni sırtüstü çevirip boynumu örttü. "Daha tam ayılmadın bile, Dövüş Kulübü."

Başını kaldırıp bana mahmur gözlerle baktı. "Dövüş Kulübü?"

"Seni ilk gördüğümde bir dövüş kulübünün kurucusu olduğunu düşünmüştüm." Yüzümü buruşturdum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Çünkü ben tam olarak öyleyim."

Ona ağzım açık bakakaldım. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Sadece böyle söylediğimde ne yapacağını görmek istedim."

"Of. Berbat espri anlayışın yine gün yüzüne çıkıyor."

"Seni uyarmadığımı söyleyemem."

Sabahın solgun ışığında çok ama çok yakışıklı görünüyordu. Uzanıp gözlerine düşen saçlarını elimle geriye ittim,

parmak uçlarımla alnını ve ipek gibi kaşlarını takip ettim. “Saçlarının, gözlerinin üstüne böyle düşmesine bayılıyorum. Çok seksi,” diye fısıldadım.

“Senin muhteşem kıcın da öyle.”

Kızardığımı hissettim. “Teşekkür ederim.”

Yanağını benimkine sürtüp sakalını hissetmemi sağladı ve kulağıma “En az benim için boşalmak üzereyken çıkardığın o çaresiz inlemeler kadar seksi,” dedi.

Yüzümü boynuna gömdüm, gözlerimi kapattım ve bu kızmalarımla ilgili bir şey yapabilmeyi diledim. Yüzüm alev alev yanıyor gibi hissediyordum.

Kıkırdadı. “Utanma. Buna bayılıyorum.”

Buna nasıl cevap vereceğim konusunda en ufak bir fikrim olmadığından “Tamam,” diye fısıldadım.

Boynumu öperken fısıltıyla bana karşılık verdi ve “Seni nasıl becermemi istiyorsun, güzelim?” diye sordu.

Ah Tanrım. Anlatmaya kalksam bu saatler sürerdi. “Şey... coşkuyla?”

Alnını omzuma yasladı ve gülmeye başladı.

“O kadar da komik değildi.”

“Tam olarak böyle söylemeni istediğim için gülüyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Sesi alçaldı. “Ya da başka bir deyişle, sert.”

Orada öylece yatıp gergin bir sessizlikle ona bakarken Aiden yavaşça ve her bir kelimeyi vurgulayarak “Seni sindire sindire, tadını çıkararak keşfedeceğim, küçük tavşan. İştahla. Her kıvrımının. Tadını. Çıkaracağım.”

Bedenimden bir ürperti geçti.

Bu korku değildi. Daha çok tarifsiz bir heyecan, daha önce hiç tatmadığım, bilmediğim, dizginlemez bir mutluluktan. İçimi bir anda yataktan fırlayıp onu peşimden sürüklenme arzusu kapladı; nefes nefeseydim ve “Önce beni yakalaman gerek,” dedim.

Aidan'ın tüm bedeni gerildi. Zaten koyu olan gözleri iyice karardı. Burnundan aldığı nefesle yüzü değişti ve yemin ederim o anda Aidan gitti yerine bir avcı geldi.

Keskin dişleriyle beni parçalara ayırmak isteyen tehlikeli, güzel bir avcı.

Ufak bir keyif çılgılığıyla altından kaçıp ayaklandım. Çırlıçıplak bir hâlde yatak odasından koridora fırladım, kalbim güm güm atarken o tehditkâr kahkahası kulaklarımda çınılıyordu.

Ama kaçacak bir yer yoktu. Evi küçüktü ve üstümde hiçbir şey yokken sokağa çıkacak değildim. Bu yüzden Aidan koridora geldiğinde çılgınca etrafıma bakarak saklanacak bir yer aradım.

“Gidecek bir yerin yok, tavşancık,” diye hırladı koridorun ucundan, bana bakarken gözlerinde vahşi bir açlık vardı. Bacaklarının arasındaki kalın ve sert aleti, attığı her adımda hareket ediyordu. “Kapana kısıldın. Teslim ol.”

Kahkaha attım ve düpedüz yalan söyledim. “Kusura bakmayın, Sayın Aslan Kral. Bu tavşanın kahvaltı olmaya hiç niyeti yok.” Sonra da mutfığa koştum ve masanın arkasına geçip ne yapacağını izlemeye koyuldum.

Yani, harekete geçecekti, değil mi? Ne de olsa aç aslanlar böyle yapardı.

Ben çılgılık atıp onu atlatmak için elimden geleni yaparken beni masanın etrafında kovaladı. Ama çok hızlıydı! Onu engellemek için bir sandalye çektiğimde, eliyle güçlü bir şekilde onu savurup paramparça hâlde yere fırlattı. Arkamı dönüp oturma odasına kaçtım ama beni bileğimden yakalayıp çevirdi ve göğsüne hapsetti.

Dudaklarım benimkilere bastırıldı ve beni çılgınca öptü.

Kendimi kısa bir anlığına ona bıraktım ve gardını düşüreceği ânı hesapladım ki ondan kaçabileyim. Planım banyoya

kaçıp kapıyı arkamdan kilitlemekti ama Aidan beni arkamdan yakalayınca bu planım çöp oldu. Salondaki halının üstüne düştük ve birbirimizle kim üstün gelecek diye boğuşmaya başladık.

Mücadele saniyeler içinde bitti. Aidan çok güçlüydü. O bir kas yığınıyken onunla boy ölçüşmem imkânsızdı.

“Ne kadar da kurnaz bir tavşancık,” diye hırladı, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Bileklerimi tuttu ve onları yerde, başımın üstüne sabitledi sonra da bacaklarını iki yana açarak üstüme çıktı.

Hâlâ altında kıvranıp kaçmaya çalışıyordum, başaramayınca öfkeyle homurdandım.

Zafer kazanmış gibi kahkaha attı. “Kötü tavşancık,” diye fısıldadı. “Çok kötü.”

Beni sertçe öptü, sonra o kadar kolay yüzüstü çevirdi ki bu resmen saçmalıktı. Ardından elini sırtımın ortasına koyup beni haliya bastırdı ve kıcıma bir şaplak attı.

Çılgılık attığımda bir kez daha vurdu.

“Of!

“Kaçmaya çalıştığın için üzgün olduğunu söyle, tavşancık.”

“Hayır! Üzgün değilim!”

Umduğum gibi bana tekrar şaplak attı sonra da elini bacaklarımın arasına götürdü. Boğazından kısık bir zevk hırıltısı yükseldi.

“Üzgün değil ama sıcacık ve ıslak. Sanırım benim minik tavşanımın hemen şimdi bu halı üzerinde becerilmeye ihtiyacı var.”

Kalın parmağını içime sokunca inledim.

Talepkârca “Seni becermemi istediğini söyle,” dedi.

Bütün bunların oyunun bir parçası olduğunu biliyordum. Ben fareydim o da kedi ve Aidan beni parçalara ayırması için ona izin vermemi istiyordu. Ama fareler kedilere onları yersinler diye izin vermezdi, ben de yapmayacaktım.

“Hayır!”

Hâlinden memnunmuşçasına kahkaha attı.

Parmağını içimden çıkarıp kıcımın iki yanağına da şaplak attı, bu yakıcı darbeler nefesimi kesiyor ve beni deli gibi baştan çıkarıyordu. O kadar gözüm dönmüştü ki pelvisimi utanmazca haliya sürtüp rahatlamaya çalışıyordum.

Aidan eğildi ve kıcımı ısırdı. En az şaplakları kadar sızlatmıştı ve buna bayılmışım.

“Tavşanım şaplak yemek istiyor, öyle değil mi?”

“Hayır! Bırak beni!” Nefes nefese kalmışım ve çaresizce çırpınıyordum.

Alçak ve tehdit dolu sesiyle “Ah, gitmene izin vermeyeceğim, tatlı tavşancık. Benden asla kaçamayacaksın,” dedi.

Bu kadar heyecanlanmamalıydım. Beynimin mantıklı tarafı, neredeyse yabancı olan bu adamla tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyordu ve işler daha da çığırından çıkmadan önce buna bir son vermeliydim. Ona sakince korktuğumu ve durmasını istediğimi söylemeli sonra da bu evden çekip gitmeli, onu bir daha görmemeliydim.

Ama sorun şuydu ki korkmuyordum.

Ve onun durmasını da istemiyordum.

Her şeyden çok, onu bir kez daha görmek istiyordum.

Beni kendi zihnimin içinden çekip almasını ve bırakmasını istiyordum çünkü orası karanlık ve korkutucu bir yerdi; kendi aklımın içinde fazla zaman geçirmemeyi tercih ediyordum.

Ama bu oyunu kas gücüne dayanarak kazanmam mümkün değildi. İş oraya geldiğinde beni saliseler içinde yeniyordu. O yüzden bu minik tavşan aklını kullanacaktı.

Debelenmeyi bıraktım ve masumca “Bunu yapmadan önce tuvaleti kullanabilir miyim? Kusura bakma, gitmem gerektiğini şimdi fark ettim,” dedim.

Aidan, beni şaşırtarak durduktan sonra “Elbette,” dedi.

Elini sırtımdan, bacağını da üstümden çektiği anda ayaklandım. Şok içindeki suratına sırtarak “Kandırdım,” dedim.

Sonra da kahkahayı basıp salondan fırladım.

Daha koridoru bile yarılamaadan beni yakaladı.

Beni kolumdan tutup âdeta bir ninja hareketiyle omzunun üstüne attı. Ben çığlık atıp kıvrılırken arkasını dönüp mutfığa yöneldi.

Mutfak masasının yanına gelince beni aşağı indirdi.

Kollarımı tuttu ve kocaman açılmış gözlerime bakarak seksi bir şekilde “Çok ama çok kötü bir tavşancık,” diye fısıldadı.

Beni etrafımda döndürdü, üst bedenimi masaya yatırıp ayak bileklerimden tutarak bacaklarımı araladı sonra da bileklerimi tuttu ve onları sırtımda birleştirdi.

İçime o kadar ani girdi ki sırtım yay gibi gerildi ve şaşkınlıkla bağırdım.

Beni öne doğru eğerek kulağıma “Benden kaçtığın için cezayı sert bir şekilde çekeceksin. Hazır mısın?” diye hırladı.

“Evet!”

Dudaklarından dökülen haz dolu inlemesi, bana gösterdiği şefkatin sonuydu.

Ardından omzumu ısırdı ve beni sert hareketlerle becermeye başladı, kalçalarının hareketi o kadar güçlüydü ki masa yerinden oynamıştı. Elleri bileklerimi sıkıyor, dişleri tenimde geziniyor, dominantlığını gösteren hırıltıları kulaklarımda çınlıyordu. En son ne zaman bu kadar özgür hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Yanağımı masanın pürüzsüz yüzeyine yasladım, gözlerimi kapattım ve kendimi tamamen ona bıraktım.

“Menimi içine almaya hazırlan, bebeğim. O tatlı vajinayı iyice aç.”

Kulağımın dibindeki sesi sert ve hırıltılıydı. Cevap veremedim, dudaklarımdan sadece kesik ve boğuk bir inilti dö-küldü. İki kez daha sertçe içime girdikten sonra durdu ve inle-di. Bileklerimi bırakıp bir elini saçlarıma diğerini de kalçama koyarak beni sertçe kendisine çekti ve boşaldı.

Boynum ona doğru gerilmiş ve sertleşmiş meme uçlarınmasanın yüzeyine sürerken Aidan'ın nabız gibi atan aleti etrafında boşaldım.

Aidan kendini üstüme bıraktı ve beni masaya yapıştırdı, hırıltıyla karışık bir fısıldamayla kulağıma "Al. Al. Al. Her bir damlayı al benim tatlı tavşanım ve bana, buna bayıldığını söyle."

Hıçkırarak ağlamanın eşiğinde, güç bela "Bayılıyorum. Çok çok seviyorum bunu, Aidan," dedim.

Nefes nefese gülerken bir kez daha zafer kazanmış gibiydi. "Sevdiğini biliyorum, bebeğim. İşte benim uslu tavşanım."

Kadim bir karanlığı delip geçen bir güneş gibi parlıyordum; yanağımı pürüzsüz ahşaba yasladım ve gülümsedim.

Benimle sevişirkenki vahşiliğinin aksine Aidan sıcak duşun altında beni yıkarken sessiz ve nazikti.

Titriyordum ve şoktaydım, konuşabileceğimden bile emin değildim o yüzden benden bunu istemediği için minnettardım. Beni sağa sola çevirip bedenimi sabunlayıp yıkadı sonra da eline biraz şampuan sıktı ve saçlarıma geçti.

Orada öylece gözlerim kapalı bir şekilde durdum ve bundan sonra ne olacağını merak ettim.

Daha önce hiç tek gecelik bir ilişki yaşamamıştım o yüzden ne bekleyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Böyle durumlarda nasıl davranılacağını bilmiyordum. Numarasını mı istmeliydim? Hayır, o bende zaten vardı. Ona teşekkür mü etmeliydim? Şey, bu kulağa tuhaf geliyordu ama düşününce zaten olanlar baştan sona öyleydi.

Harikaydı ama tuhaftı.

Vedalaşmanın ne kadar garip olabileceğini hayal edebiliyordum; ben kapısının önünde çıplak ayaklarımla ve muhtemelen henüz kurumamış kırıışık kıyafetlerimle rahat ve umursamaz davranmaya çalışacak ve bunda da yüzde yüz başarısız olacaktım. Hem ne diyecektim ki?

“Harikaydın, şampiyon! Muhteşem şov için teşekkürler!”

Hayır. Konuşma konusunda dünyanın en iyisi olmayabilirdim ama ben bile konuşmaya böyle başlanmayacağını biliyordum.

“Daha önce senin kadar sesli düşünen bir kadınla karşılaşmadım,” diye mırıldandı.

“Özür dilerim. Hep kafamın içinde kayboluyorum.”

“Özür dilemene gerek yok. Sadece gözlemimi söyledim. Başını geriye at.”

Sözünü dinledim, gözlerimi kapattım ve saçımdaki şampuanı akıtmasına izin verdim. Kollarımı beline dolayarak ona sarıldım, memelerim göğsüne yaslandı ve bir kez daha Michael beni şimdi görse ne düşünürdü diye merak etmeden edemedim.

İşte o anda suçluluk duygusu, kafama düşen bir tuğla gibi soğuk ve elle tutulur bir şekilde üstüme çöktü. Beynimin içindeki küçük bir ses bana hakaretler yağdırmaya başladı.

Kocan öleli daha bir ay bile olmadı ve sen çoktan başka bir adamla seks yaptın! Bu ne cüret!

Aidan “Paniklemeye başladığında bedenin gerçekten geriliyor,” dedi usulca.

İç geçirdim ama sessiz kaldım. Hem hissettiklerimi açıklayabilecek bir kelime de yoktu.

Arkamdan kolunu uzatıp suyu kapattı. Sonra da elleriyle başımı avuçladı ve göğsüne bastırdı. Diğer koluyla bedenimi sardı. Bir süre öylece durduk; çırılçıplak ve üzerimizden sular akarken sessizliğe sarıldık. Sonra Aiden “Ne istersen yapabiliriz ya da hiçbir şey yapamayabiliriz. Senden şimdi bir cevap beklemiyorum,” dedi.

Nasıl her seferinde ne düşündüğümü biliyor?

Hissettiklerimin yoğunluğundan boğazım düğümlenmek üzereydi ama yine de konuşmayı başardım. “Sen ne yapmak istiyorsun?”

Kollarının arasındaki bedenimi sıktı ve “Bunu, olabildiğince fazla hem de,” dedi.

Hafifçe gülümsedim. “Bu ayarlanabilir.”

Islak saçlarımı okşadı ve başımın tepesine bir öpücük konurdu. “Emin misin? Durumunun karmaşık olduğunun farkındayım. Daha da beter hâle getirmek istemiyorum.”

Düşünmeden “Şu ana kadar durumu daha iyi yapan tek şey sensin,” dedim.

Sözlerimin kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde yüzümü buruşturdum. Çıplak ve savunmasız.

Muhtaç.

Ama Aidan bunun itici olduğunu düşündüyse bile belli etmedi. Sadece tekrar başımı öptü ve “Güzel,” diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp ona baktım. Bana sımsıcak gözlerle ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle bakıyordu.

Konuştuğumda sesim titredi. “Sana karşı dürüst olabilir miyim?”

“Senden sadece bunu istiyorum.”

“Tamam. Şey...” Derin bir nefes alıp bir çırpıda verdim. “Bu harikaydı. Gerçekten öyleydi. Yani, akıl almazdı. Ama benim böyle şeylerde hiç tecrübem yok çünkü uzun yıllardır evliydim ve ondan önce de hep uzun ilişkilerim oldu.”

Devam etmeyince Aidan “Bana özellikle sorduğun bir şey mi var yoksa sadece sesli mi düşünüyorsun?” dedi.

“Emin değilim. Bu konuda bir sürü şey hissediyorum.”

“Ben de öyleyim. Böyle bir şeyin başıma her gün geldiğini mi sanıyorsun?”

Geri çekilip onun o muhteşem hâlini baştan ayağa süzdüm. “Evet.”

Beni tekrar kendine çekti ve çenemi tuttu. “Hayır. Gelmiyor.”

Bana öyle sarsılmaz bir yoğunlukta baktı ki ona inandım. Kimse bu kadar yakından yalan söyleyemezdi.

“Şükürler olsun,” dedim ve ikimiz de kelimelerin ağzımdan ne kadar zorlukla çıktığına şaşırдық.

Aidan kahkaha atmaya başladı. Boynumdan alnıma kadar kızardım. Beni bir kez daha kendine çekip sımsıkı sarıldı ve kulağıma sokuldu. “Tatlı tavşan,” diye mırıldandı kıkırdarken. “Bence benden hoşlanıyorsun.”

Utançtan alev almış bir hâlde “Yok ya, sadece çatımın tamir edilmesine ihtiyacım var ve seni yatağa atarak aklını başından alana kadar sevişirsem indirim yaparsın belki diye düşündüm,” dedim.

Geri çekilip şaşırmış gibi yaptı. “Sana zaten indirim yaptım!”

Ona sırtıtarak baktım. “Ah, doğru. Unutmuşum. İki bin dolara anlaşıştık, değil mi?”

Ters ters baksa da benimle sadece uğraşıyordu. “Yanlış. On bin dolar.”

“Nasıl ya, beş demiştin!”

Ters bakışları resmen eridi ve gülmeye başladı.

Göğsüne hafifçe vurdum. “Pislik.”

“Evet, benim. Kahvaltıda ne istersin?”

“Bir de yemek yapabiliyorum deme?”

“Hem de hayatın boyunca yiyebileceğin en iyi omleti yapıyorum.”

Gülümseyerek “O zaman sanırım ben bir omlet alacağım,” dedim.

Başını eğdi ve beni yumuşakça öptü. Geri çekildiğinde yüz ifadesi ciddiydi. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Midem düğüm düğüm oldu. “Lanet olsun. Gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum.”

“Kötü bir şey değil.”

“O zaman neden yüzünde öyle bir ifade var?”

“Nasıl bir ifade?”

“Bana cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğunu söyleyecekmişsin gibi korkutucu derecede ciddi olan ifade.”

Duşakabinin kapısını açtı, duvardan bir havlu alıp omzuma attı ve beni kurulamaya başladı. “Hayır. Tertemizim.”

Bana gösterdiği ilginin tadını çıkardım ama bir anlığına durup ciddileştim. “Merak ediyorsan söyleyeyim, ben de öyleyim. Sanırım bunu şeyden önce konuşmalıydık...”

“Düzüşmek?”

“Doğru kelime bu, evet.”

Bacaklarımı kurulamak için eğildiğinde ellerimi omuzlarına koydum. “Bu ve korunmadan yapılan bir seksten hamile kalma olasılığın.” Doğrulup gözlerimin içine baktı. “Ayrıca rıza ve güvenli kelimeler. Genelde kendimi böyle kaptırmam.”

“Hap kullanıyorum... bir dakika. Az önce ne dedin? Güvenli kelimeler?”

“Sana karşı fazla sert davranırsam diye.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. “Yok öyle bir şey. Bu kadar sert olmana bayılıyorum.”

Donup kaldı. Bana gözlerini hiç kırpmadan büyük bir ciddiyetle baktı ve yavaşça “Seni incitebilirim, Kayla. Kazayla yani. Böyle bir şey olmasını istemiyorum,” dedi.

İyiliğim için bu kadar endişe etmesinden hoşlanmıştım. Bu konuyu ciddiyetle ele almasından, gündeme getirmesinden de. Hoşuma gitmeyen şeyse aniden aklıma üşüşen geçmişte başka birini incitmiş olması fikriydi.

Bilerek ya da bilmeyerek; ama burada bir hikâye var gibiydi.

Tereddütle “Daha önce birini incittin mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi hemen. Sonra da gözlerini kapatıp yutkundu. “Seks esnasında değil ama. Ve hayır, bir kaza değildi.”

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı ama sesimin titremesine izin vermedim. “Nasıl oldu o zaman?”

Gözlerini açtı. Çenesinde bir kas seğirdi. Yavaşça nefes aldı. “Babam eskiden annemi döverdi. Feci şekilde. Öfkeli bir alkolikti ve şiddete meyilliydi. Annemi defalarca hastanelik etti. Bu yıllarca sürdü. Küçükken hiçbir şey yapamazdım ama büyüdüğümde...”

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. “Ne?” diye fısıldadım.

Bakışlarını kaçırdı. Çenesindeki kas bir kez daha seğirdi. Konuştuğunda sesi çok alçaktı. “Sana bunu söylersem seni bir daha görmeyeceğimden korkuyorum.”

Sözleri birçok nedenden ötürü geri sendelememe neden oldu.

Öncelikle, her ne yaptıysa kötü bir şey olduğu aşikârdı. Ve kötünden kastım da şiddet içeren bir kötülük. İkincisi, bana söylemek istiyor ama sonuçlarından korkuyordu. Panikleyip kapıya koşacağımdan korkuyordu.

Üçüncüsü, aramızdaki bu beklenmedik duruma benim kadar ilgi duyuyor demekti.

Şu an hissettiğim şey için bir kelime var mıydı, bilmiyordum. Muhtemelen aynı anda çok şey hissettiğim içindi. Ama kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da babasına her ne yaptıysa bunun annesini korumak için olduğuydu.

Sonra bana barda söylediği şeyi hatırladım.

“Babamdan hoşlanmazdım.”

Hoşlanmazdım. Geçmiş zamanda konuşmuştu. Bu da babasının artık faniler dünyasında dolaşmadığı anlamına geliyordu.

Ve o anda kendimle ilgili hiç bilmediğim bir şey keşfettim. “Hey.”

Tekrar bana baktı, bakışları tedirgindi ve çenesi kasılmıştı.

Gözlerinin içine bakarak “Geçmiş öldü gitti, geride kaldı. Yani her ne olduysa ve ne yaptıysan, senden asla bana kendini açıklamanı istemeyeceğimi bil. Ayrıca, başka bir insanı incinmekten koruduğun için seni asla yargılamayacağımı da. Ne kadar kötü bir şey yapmış olursan ol. Hayat karmaşıktır ve hepimizin yaptığımız şeyler için sebeplerimiz var. Tanışmamızdan önce yaptığın hiçbir şeyi umursamıyorum,” dedim.

Dudaklarını araladı. Söylediklerime inanıyormuş gibi bana baktı ama bakışlarında anlamlandıramadığım başka bir şey daha vardı.

Umut olabilirdi.

“Ama şu andan itibaren yaptıklarını *umursuyorum*. Eğer görüşmeye devam edeceksek bana karşı tamamen dürüst olmanı bekliyorum. Anladın mı?”

Dili tutulmuş bir şekilde bakarken başını onaylarcasına salladı.

“Güzel. Şimdi kurulan, Dövüş Kulübü çünkü açlıktan ölüyorum.” Kollarımı omuzlarına doladım, parmak uçlarımdan yükseldim ona yumuşacık bir öpücük verdim. Dudaklarına “Küçük tavşanın büyük koca aslanı tarafından becerilmekten iştahı açıldı,” diye fısıldadım.

Beni tutup bana öyle sıkı sarıldı ki nefesim kesildi. Bedenin titrediğini, kesik kesik aldığı nefesleriyle kaslarındaki ufak ürpertileri hissedebiliyordum.

Neden bilmiyorum ama o anda Dante’nin mektubunda yazdığı dizeler aklıma geldi.

*Artık isteğimi, istencimi
dengeli bir çark gibi döndürüyordu,
güneşi yıldızlara döndüren sevgi.*

Dizeler aklımda dönüp duruyordu ama Aidan beni öpünce aklımdaki her şey uçup gitti.

Evinde kahvaltı yaptıktan sonra Aidan beni arabasıyla evime kadar takip etti.

Eve geldiğimizde ben içeri girmeden önce eve girip içeriyi kontrol etmekte ısrar etti. “İşimizi sağlama alalım,” dedi arabasının sürücü tarafındaki açık camına yaslanarak. “Anahtarlar?”

Anahtarları ona uzattım. “Kapıyı kilitledim mi bilmiyorum gerçi. Alelacele çıkmıştım.”

Başını salladı ve arabadan uzaklaşarak ön kapıya gitti.

Evin kapısını yoklamasını izlerken bir an aklım allak bulak oldu.

Daha geçen ay onun yerinde duran Michael’dı. Kolalı beyaz gömlekleri, cilalı siyah *oxford* ayakkabıları ve ütülü pantolonlarıyla çekici, dışadönük kocam. Kendi bakımına inanılmaz özenirdi; saçının bir teli bile dağınık olmaz, çenesinde en ufak sakal iziyle evden çıkmazdı.

Dövme hele söz konusu değildi. İğne görmek bile Michael’ı tedirgin ederdi. Her yıl grip aşısı olurken doktorun ofisinde neredeyse bayılacak hâle gelirdi.

Aidan neredeyse onun tam tersiydi. İstesem bile Michael'dan bu kadar farklı birini seçemezdim herhâlde.

Aidan o anda dönüp bana baktı, arabamda gergin bir şekilde beklediğimi gördü. Çenesini kaldırdı ve ön kapıdan içeri girip kapıyı arkasından açık bıraktı.

On dakika sonra kapı ağzında belirdi ve içeri gelmem için eliyle işaret etti.

Çıplak ayaklarımla huzursuz bir hâlde hızla yürüdüm. En azından bugün bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıyordu fakat ben hâlâ soğuktan tir tir titriyordum.

Gökyüzü, Michael'ın o iç karartıcı tabutunun rengindeydi.

“Bir şey var mı?” diye sordum yanına varınca.

“Temiz. İçeri gel.”

Kollarımı kendime sararak antreye yürüdüm. Aidan'ın büyük siyah sweatshirt'ünü giyiyordum, kollarını neredeyse yarıya kadar kıvırdığımda anca bileğime gelmişti. Orta sehpanın altında bir ayakkabım vardı. Bağcıklarıyla uğraşmadan direkt ayağıma geçirdim.

“Her şey kilitliydi. Zorla girilme izi yok. Üst katı da kontrol ettim,” dedi Aidan.

Bizzat şeytan tarafından kovalanıyormuşum gibi evden kaçtığımı düşünürsek rahatlamıştım ama aynı zamanda kendimi bir aptal gibi de hissediyordum. Fazla çalışan hayal gücümün azizliğine uğramıştım.

“Harika. Teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

“Neden öyle gülümsüyorsun?”

“Ah, hiç. Sadece çizim yapmak konusunda gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum.”

Bir an ne demek istediğini anlamadım. Jetonum düştüğünde gözlerimi devirdim. “Ofisime girmişsin.”

“Pencereleri kontrol etmem gerekiyordu.”

“Belli ki başka şeyleri de kontrol etmişsin.”

Uzanıp sweatshirt’ün kolundan tutup beni kendine çekti. Sonra da kollarını bana sarıp sırttı. “O küçük çocuğun sahip olduğu evcil tavşan çok tatlıymış.”

Gülümsedim. “Evet, eminim öyle düşünmüşsündür.”

“Yani sen bir sanatçısın?”

“Çizerim. Genellikle çocuk kitapları için çizim yapıyorum ama bazen takvim ve magazin dergileri için de iş yaptığım oluyor.”

Eğildi ve dudaklarını yavaşça benimkilere bastırdı. “İnanılmaz derecede yeteneklisin, Kayla.”

Bu iltifat, yer ayağımın altından kaymış ve ayakta durabilmemim tek sebebi Aidan’ın kollarıymış gibi hissettirdi. “Teşekkür ederim.”

“Ah. Kıpırmızı yanaklarıyla utanan küçük tavşanıma da bakın.”

“Sana tekmeyi basmadan önce çenenin kapatmanı öneririm.”

Kıkırdayarak eğildi ve beni tekrar öptü. “Utangaç ve cadalo. Favori ikilim.”

“Bana bir kez daha cadalo dersin, patlak bir dalakla ne kadar yürüyebildiğimi görürüz.”

Kahkahasını, başını boynuma gömerek bastırmaya çalıştı.

Şakasına onu göğsünden ittirdim. “Pislik.”

“Pislik olduğumu düşünmüyorsun,” dedi usulca ve beni tekrar öptü, bu sefer öpücüğü daha yoğundu.

İçimden *Hayır*, diye kabullendim, dili dudaklarımın arasına girerken. *Hayır, efendim. Düşünmüyorum.*

İkimiz de nefes nefese kalana ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık bir sızıya dönüşene kadar öpüştük. O anda suçluluk duygusu bir kez daha beni ele geçirdi ve onu ittirip parmaklarımı dudaklarıma bastırdım.

Aidan yüzümü inceledi. “İyi misin?”

“Evet.”

Gözlerine bakmayı reddedince eliyle çenemi tuttu ve başımı kaldırarak beni ona bakmaya zorladı.

“Sorun ne?”

Dilim damağım kurudu. Dudaklarımı yalayıp yutkundum.

“Ben biraz...” Boğazımı temizledim. “Rahatsız hissediyorum.”

Şaşırmış görünüyordu. “Benimle mi?”

“Bunu evimde yapmak...”

Kısa bir duraklamanın ardından “Tamam,” dedi. Sonra da bir adım geri çekilip beni bıraktı.

“Ah, Tanrım. Özür dilerim. Seni incitmek istemedim.”

“Hayır, anlıyorum.”

Anlaması mümkün değildi ama çabalamasını takdir ettim. “Sadece her şey çok yeni. Kocamdan ayrılışım.” Tekrar boğazımı temizledim. “Ve sürekli her an kapıdan içeri girmesini bekliyorum. Sadece durum benim için biraz garip. Özür dilerim.”

“Özür dilemeyi bırakabilirsin,” dedi yumuşakça. “Sorun olmadığını söyledim.”

Yüzümü buruşturup ellerimi ovuşturdum. “Biliyorum ama öyle olmadığını görebiliyorum ve kendimi götün teki gibi hissediyorum.”

“Götün teki falan değilsin. Seni tekrar öperdim ama durumu senin için olduğundan daha da garip hâle getirmek istemiyorum. O yüzden şöyle yapacağız: Bir güvenlik şirketi olan arkadaşım Jake’i arayacağım. O da gelip sana bir alarm sistemi ayarlayacak. Bu arada gitmem gereken bir toplantım var ama sonrasında şu sızıntıyı halletmek için kolları sıvayacağım.”

Başıyla mutfak ve yerdeki kovaları işaret etti. “Hava düzelene kadar onarıma başlayamayacağım ama çatıya bir

branda serip içeri daha fazla su girmesini engelleyeceğim ve çatı katındaki ıslanan yalıtımı da kaldıracam ki kûf sorunun olmasın. Tamam mı?”

“Evet. Tamam. Teşekkürler. Ah, bekle çek defterimi alayım –”

“Bir lanet kelime daha söylersen,” diye araya girdi, “kıçına şaplak yemeği hak edersin.”

Ona şaşkınlıkla baktım. Yüzünde ne bir gülümseme ne de şaka yaptığına dair bir işaret vardı.

Tamamen ciddiye.

Tedirgince “Bir şey sorabilir miyim?” dedim.

Başıyla onayladı.

“Çek defteri hakkında mı konuşmamamı istedin yoksa genel olarak sessiz kalmama mı istedin?”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Şimdi yüzünü ciddi tutmak için çaba sarf ettiğini görebiliyordum. Ayrıca korkutucu görünmeye çalışıyordu ama her ikisinde de başarılı değildi.

Ciddi bir tonla “Demek istediğim, senden para almayacağım,” dedi.

“Ama anlaştık—”

“Bir kelime daha,” diye tekrar sözümü kesti, bu kez sesi daha yüksek çıktı.

Duruşunu taklit ederek kollarımı göğsümde kavuşturup ona dik dik baktım. “Çatımı bedava tamir edebilesin diye seninle yatmadım, Aidan.”

“Herhâlde, Kayla. Yine de paranı almıyorum.”

“Bu mesele, şu maço erkek egosuyla mı ilgili? Gerçekten zamanın ve uzmanlığın için sana para ödüyorum diye erkekliğine hakâret ettiğimi mi düşünüyorsun?”

“Evet ve evet.”

“Bu deli saçması,” diye tersledim.

Kollarını çözdü, üzerime eğildi ve direkt gözlerimin içine baktı. “Konu hakkındaki fikrini paylaştığın için teşekkürler. Bunu son kez yapıyorsun. Bana bir kez daha para konusunu açarsan başına gelecekleri biliyorsun.”

Orada ona dik dik bakmaktan başka bir şey yapamadığımı görünce “Başına ne geleceğini bildiğini söyle,” diye devam etti.

“Neden?”

“Buna rıza deniyor.”

“Para yüzünden şaplak yemeye rızam falan yok,” dedim kibirle.

“Konuyu bir daha açmazsan şaplak da yemezsin.”

“Sinirlendirilmemeye bayıldığımı söylediğimi hatırlıyormusun?”

Söylediğimi görmezden geldi ve “Ama bu konuyu bir daha açarsan, sonuçlar konusunda uyarılmış ve tamamen bilgilendirilmiş sayılacağını bil; istemediğini iddia etsen de etmesen de,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. “Mantığın kusurlu bence.”

“Ne mutlu sana. Yine de bu bir şeyi değiştirmiyor.” Arkasını dönüp ön kapıya doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsun? Daha konuşmamızı bitirmedik!”

Omzunun üstünden “Evet, bitirdik,” dedi.

“Hemen buraya geri dön yoksa şaplağı sen yiyeceksin!”

Kıkırdayarak ön kapıdan çıkıp gitti.

Bir saat sonra şu güvenlik şirketi olan Jack geldi. Aidan’la aynı kumaştandı: büyük, kaslı ve oduncu tipli. Dirseklerinde dövmeleleri ve sakalı bile vardı ama onunki daha açık kahverengindeydi ve aralarda birkaç grisi de vardı. Onu içeri davet edip etrafı gösterdim. Sonra ofisime geçtik.

“Kolay iş,” dedi kendinden emin bir tavırla. “Akıllı ev merkezinin nerede olmasını istiyorsun?”

“Onun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Tüm cihazlarını birbirine bağlayan ve güvenlik sistemi-nin beynini oluşturan şey.”

Ona boş boş bakınca konuşmaya devam etti.

“Alarmını, güvenlik kameralarını ve kapı kameranı, her şeyi kontrol eden akıllı merkeze kablosuz olarak bağlayıp onu da telefonuna ileteceğiz böylece uzaktan her şeyi kumanda edebileceksin.”

Akıllı ev merkezi? Kameralar? Uzaktan kumanda? Gerilmeye başlamıştım. “Kulağa tuzlu geliyor.”

Jake bilmiş bilmiş sırıttı. Çiğnediği neon pembe sakız dişlerinin arasından görünüyordu. “Aidan, para konusunu açarsan sana ne olacağını bildiğini söylememi istedi.”

Yüzüm alev aldı. “Demek öyle?” dedim öfkeyle.

“Hey, elçiye zeval olmaz. Ben sadece işimi yapıyorum.”

Sesi alaycıydı ve gözlerinde de bir parıltı vardı. Aidan’ı gördüğüm anda onu gebertecektim.

“Temel bir güvenlik sistemi kurmaya ne dersin? Hani şu alarm için birkaç tuşa basılanlardan?”

Jake bana annesine hakaret etmişim gibi bir ifadeyle baktı.

“Gerçekten kameralara ve o diğer şeylere ihtiyacım yok. Sadece birisi eve girerse öten bir alarm istiyorum.”

“Ama kameraların olmalı ki birisi *eve girerse* bunun bir kaydı olsun. O sapığı tespit edemezlerse alarmın polise pek bir yardımı olmaz.”

Sapıklar ve eve girmelerle ilgili tüm bu konuşmalar beni germeye başlamıştı. “Belki de her şeyi unutmaliyız.”

Jake kahkahayı bastı. “Eh, böyle bir şey olmayacak.”

Sözleri beni şaşırttı. “Nedenmiş?”

“Çünkü Aidan bir güvenlik sistemin olacağını söyledi. Bu da hoşuna gitse de gitmese de güvenlik sistemin olacağı anlamına geliyor.”

“Anlıyorum.”

“Evet.” Sakızını çiğnemeye devam ederken bir şey söylemek istiyormuş ama söylememeliymiş gibi gözlerini üzerime dikti.

“Ne var?”

“Hiç. Beni ilgilendirmez.”

“Ah tabii. Yüzün öyle demiyor ama. Dökül, Jake.”

Bir an tereddüt etse de “İyi bir kıza benziyorsun,” diye itiraf etti.

“Öff. Bu kulağa kötü geliyor.”

Bir elini havaya kaldırdı. “Sadece beni bir dinle. Ve bana bir iyilik yap ve bundan bahsetme, tamam mı?”

Başımla onayladım, panik yavaşça bedenimi ele geçirmeye başladı.

“Aidan’la liseden beri arkadaşız—”

Sözünü kestim ve “Eğer tam bir Casanova olduğunu söyleyeceksen gerçekten dinlemek istemiyorum,” dedim.

“Hayır, onu demeyecektim.”

“İyi.”

Başını hafifçe yana eğip kaşlarını çattı. “Ama öyle olsaydı bunu bilmek istemez miydin?”

“Senin de dediğin gibi beni ilgilendirmez.”

Yüzünde bir ifade daha belirdi ve artık bunalmaya başladığımı hissediyordum.

“Yine ne var?”

“Sadece daha önce zampananın tekiyle bir ilişkiye başlayıp başlamayacağını bilmek istemeyen bir kadınla tanışmamıştım, hepsi bu.”

“Tamam. O zampananın teki mi?”

“Değil.”

Kollarımı havaya kaldırdım. “Sen beni çıldırtacaksın. Ne diyeceksen de.”

“Tamam, bak. Sana dürüst olacağım. Aidan insanlarla yakınlaşmaz. Kimseye güvenmez.”

Duraksamasının bir anlamı var gibiydi. “Ve...” dedim.

“Tüm hayatı zorlukla geçti.”

Durup sakızını patlattığında konuyu nereye getireceğini anladığımı düşündüm ve yanaklarım bir kez daha ısındı.

“Ondan istifade ettiğimi mi ima ediyorsun? Çünkü ona özellikle her şeyin parasını ödeyeceğimi—”

“Senden hoşlanıyor,” diye sözümü kesti alçak bir sesle. “Ve Aidan kimseden hoşlanmaz.” Bakışları önce yüzük parmağıma sonra da gözlerime kaydı. “Üzülmesini istemiyorum.”

Beynimin tekrar çalışması ve kalbimin erimesinden sonra yumuşakça “Ben de ondan hoşlanıyorum. Ve onu incitmeyeceğim, Jake. Söz veriyorum,” dedim.

Sakızını azı dişleriyle sertçe birkaç kez çiğnedi.

Aidan’ın ona benim hakkımda ne söylediğini merak ettim ama bunu sormayacaktım. Zaten Jake de bana söylemezdi. O, sadık bir arkadaştı ve şu erkek kuralları falan gibi şeyler de vardı. Bu kadarını söyletebildiğim için bile şanslıydım.

“Bak. Orta yolda buluşmayı öneriyorum. Çok temel olmayan ama aynı zamanda FBI seviyesinde de olmayan bir sistem kursan? Çok karmaşık bir sistemi zaten anlayamam ama öte yandan Aidan sistemi onaylamazsa onun öfkesiyle yüzleşmeni de istemiyorum. O yüzden James Bond’la Muffettiş Clouseu arasında bir şey yapalım diyorum. Ne dersin?”

Sakızı şişirdi, patlattı ve sonra da bana sırttı. “Bunu yapabiliriz.”

Elimi uzattım ve el sıkıştık.

O anda Jake'in omzunun üstündeki ofis pencereden dışarı baktım ve bahçede, suyun köşesinde duran birini gördüm.

Kısmen bir ağacın gövdesinin arkasındaki kişi bir adama benziyordu. Yüzünü seçmek için fazla uzaktaydı; üstelik şapkasının siperliği gözlerini de gizliyordu ama içimden bir ses direkt bana baktığını söylüyordu.

Adam bir hayvanmış gibi dişlerini sergilerken beyaz bir parıltı gördüm.

Rüzgâr bacadan içeri süzüldü. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Korku bedenimi ele geçirdi ve iliklerime kadar işledi.

"Kamyonetimden malzemeleri alıp işe koyulayım," dedi Jake.

Odadan çıkarken ona baktım. Tekrar pencereden dışarı baktığımda ağacın yanındaki adam gözden kaybolmuştu.

Tedirgindim ama Jake'in evde olması ve gündüz vakti olması bana cesaret verdi; ne olduğunu anlamak için suyun kenarına yürümeye karar verdim.

Bainbridge Adası, Seattle'dan feribotla sadece otuz beş dakikalık mesafedeydi ama bambaşka bir gezegen gibi hissettiriyordu. Büyük bir çoğunluğu selvi ağaçlarıyla kaplıydı ya da doğal koruma alanı olarak ayrılmıştı ama merkezde tatlı kahve dükkânları ve butik mekânlar ile restoranlar da vardı. Engebeli kıyı şeridi ve yamaçlı iç kesimlerdeki uzun patikaları burayı bir yürüyüşçü cennetine dönüştürmüştü. Ada, yirmi beş bin kişilik nüfusu, sekiz kilometre genişliği ve on altı kilometre uzunluğuyla küçüktü ama şehirde çalışıp orada yaşamak istemeyen insanlar için de mükemmel bir yerdi.

Michael, Washington Üniversitesi'ndeki doktora programının başına geçtiğinde buraya taşınmıştı.

Şimdi bana bir ömür önceymiş gibi geliyor.

O zamanlar farklı bir kadındım. Hayatın acı tokatlarından hiçbirini yememiş, daha genç ve mutlu biriydim.

Gençken ne kadar da saf oluyorduk. Güneşin her sabah doğup günümüzü ısıtacağına nasıl da kolay inanıyorduk. Ve

hayatımızı ışıldatan şeyin güneş değil de bizi seven insanlar olduğunu fark etmek nasıl da ağır bir darbe indiriyordu; bu yüzden bu insanları kaybettiğimizde bütün hayatımız karanlığa bürünüyordu.

Mülk, iki dönümden daha fazla alanı kapsıyordu. Kocaman iğne ağaçlarıyla çevriliydi ve suyun kenarından uzun çimenlikler ve kayalık bir sahille ayrılmıştı. Kulaklarımın üstüne örgü bir bere geçirip üstüme de kalın kışlık bir mont aldıktan sonra arka verandayı geçip çimenlere giden merdivenlerden indim ve suya giden yürüyüş yolunu takip ettim.

Ne iskeleye giden yolun yakınından geçtim ne de botun bağlı olduğu tarafa başımı çevirdim.

Michael teknesine *Eurydice** adını vermişti. Ben bu isimden oldum olası nefret ettim. Ona, tekneye Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasına hapsolan bir peri adını vermenin kötü şans getireceğini söylemiştim ama Michael ismi beğenmişti. Eurydice'in kocası Orpheus'un ona olan aşkından karısını yeraltı dünyasına kadar takip edip Hades'e onu serbest bırakması için yalvarmasını romantik bulmuştu.

Hikâyenin trajediyle sonuçlandığını söylediğimde Michael sadece gülmüştü. "Bu sadece bir hikâye," demiş ve bana sarılmıştı.

Meğer ben haklıymışım. Yunan mitolojisi olsun ya da olmasın lanet lanetti.

İnsanın jetonunun geç düşmesi bazen tam bir işkenceydi.

Adamın altında durduğu ağacın yanına gelince yere dikkatle baktım. Ayak izleri bulabilirsem nereye kaçtığını anlayabilirdim. Gövdenin etrafındaki alan çamurluydu ve hiç yeşillik yoktu, yani bir şey görebilmeliydim.

Ama hiçbir şey yoktu.

* Yunan mitolojisinde geçen bir karakterdir. Eurydice genellikle bir orman perisi olarak anılır. -y.h.

Ne ayak izi , ne de toprağın bozulması... Burada durup bana bakan kişiye dair en ufak bir iz yoktu.

Saçlarım soğuk rüzgârda uçuşurken arkamı dönüp eve baktım. Bulunduğum yerden ofisimi çok net görebiliyordum. Ev, kıyı şeridinden biraz yüksekteydi ama ofis pencerelerim kocamandı ve odam da epey aydınlıktı. Çizim masam kapıya bakıyordu, böylece orada oturduğumda ışık ve pencere tam arkamda kalıyordu.

Bu da bir süredir ben çalışırken birinin burada durup beni izlediği ve benim de bunu fark etmediğim anlamına gelebilirdi.

Kıyının iki tarafına da baktım. Boştu. Tek eşlikçilerim tepemde dönüp duran martılar ve huzursuzca kıyıya vurup duran karanlık dalgaları.

Buradaki her kimse çoktan gitmişti.

Ayakkabımın yanındaki bir parıltı dikkatimi çekti. Eğildim ve çamurun içindeki bozuk parayı aldım. Başparmağımla çamuru sildim ve nefesim kesildi.

Bu bir bizonlu beş sentlikti.

1913-1938 yılları arasında basılan bu para, basıldığı yıla ve durumuna göre otuz beş sentten üç milyon dolara kadar değer bulabiliyordu. Elimdeki 1937 yılındandı. D tipindeydi ki bu da genelde dört bacaklı bizon yerine üç bacaklı olduğunu gösteriyordu ve ederi de tam olarak 2.560.000 dolardı.

Bunu biliyordum çünkü Michael değerini öğrenmek için senti bir uzmana götürmüştü. Büyükbabasına aitti. Nereye gitse yanında götürürdü. Ona şans getirdiğine inanırdı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, senti avucumda yumruk yapıp hızla eve koşarken omurgamdan aşağı süzülen korkunun yalnızca rüzgâr olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım.

Birkaç saat sonra Jake güvenlik sisteminin kurulumunu tamamladı.

Aidan hâlâ dönmemişti.

Jake ofisimde lamba anahtarının yanındaki duvara kurduğu akıllı ev sistemini nasıl kullanacağımı gösterdi. Sonra iPhone'uma bir uygulama yükledi. Böylece videoları eş zamanlı izleyebilecektim, yani birisi kapımı çalarsa odadan ayrılmadan kapıdakinin kim olduğunu görebilecektim. Ayrıca arka kapının üstüne, bahçeyi geniş açıdan gören bir kamera da koymuştu.

"Bu şey ne zamandır kayıttır?" diye sordum ağacın yanındaki adamı yakalayıp yakalamadığını merak ederek.

"Yaklaşık yirmi dakikadır. Şimdi canlı yayına geçti. Yaklaşık bir haftalık görseli kaydedebilecek kadar hafızan var sonra da yeni görüntüleri sistemdekilerin üzerine kaydedecek ki fazladan depolama için ücret ödemeyesin. Onlar pahalıya patlayabilir."

Yani adamı gördüğüm zamana ait bir kayıt yoktu. Hayal kırıklığına uğramıştım ama yapacak bir şey yoktu. En azından şu andan itibaren o tekrar gelirse ben burada değilsem bile bunu görebilecektim.

Jack açıklamalarına devam etti. "Ön ve arka kapıya, bir de garajın içindeki çamaşır odasının yanına şifre girebileceğin kutular ekledim. Alarm aktifken sistem yanlışlıkla öterse, sistem bize bildirim göndermeden önce alarmı kapatman için otuz saniyen var. Eğer zamanında alarmı kapatamazsan seni arayan operatöre şifreni söyle, onlar alarmı iptal eder."

Acıklı bir gülümsemeyle baktı. "Ve lütfen bundan kaçınmaya çalış çünkü alarmın her ötüşünde yüz dolarlık bir ücret alıyoruz."

"Off."

"Evet, biz resmen paralı askerleriz."

“Şirketin sahibisin sanıyordum?”

“Öyleyim.”

“Yani ‘biz’ derken aslında kendinden bahsediyorsun.”

Kahkahayı bastı. “Karım gibi konuşuyorsun.”

“Eminim oldukça zeki bir kadındır.”

Sırıtarak başını sağa sola salladı. “İşte şimdi gerçekten onun gibi oldun.”

“Aklın yolu birdir. Merakımdan soruyorum, kameralar herhangi bir hareket yakalarsa bunun için telefonuma bir bildirim almam mümkün mü?”

“Tabii, o şekilde ayarlamamı istersen yüklediğim uygulamanın böyle bir özelliği var. Bazıları bundan hoşlanmıyor çünkü bahçenden geçen bir sincap ya da evinin önünden geçen bir araba için telefonuna bildirim düşüyor. Sinir bozucu olabilir.”

“Boyut ayarı var mı? Yani sincabı görmezden gelecek ama bir insanı yakalayabilecek bir şey?”

“Hayır ama kameranın kaydedeceği açığı daraltabilirim, yine her şeyi kaydeder ama sadece birisi kapının önüne birkaç metre yaklaşıncaya sana bildirim gelir.”

Tüm bunlar kulağa umduğumdan daha karmaşık geliyordu. Telefonum titrediğinde panikle elime aldığımı ve sadece ön kapıda gezinen bir kemirgenle karşılaştığımı hayal ettim.

“Bildirim işlemini şimdilik es geçelim. Ne zaman istersem bildirimleri açabilirim, değil mi?”

“Elbette. Şimdi senden tek ricam akıllı ev sistemine şifreni girmen. Sonra da sana şifre kutularını nasıl kullanacağını göstereceğim. Ardından işimiz bitecek.”

Bana şifremi nasıl gireceğimi ve sistemin nasıl çalıştırıldığını gösterdi ki bu da uzun sürmedi. Sonra da eşyalarını topladı ve elimi sıktı.

Onu ön kapıya kadar geçirirken “P kelimesini söylemem gerektiğini biliyorum ama senin için bir şey yapmama izin vermen gerek, Jake. Çok zahmet verdim,” dedim.

“Endişelenme. Aidan’la ilgili söylediklerimin aramızdan kaldığından emin olursan ödeşmişiz oluruz.”

Kapıyı açtım ve geçebilmesi için geri çekildim. “Olacağım. Ve teşekkürler. Gerçekten. Bunun benim için anlamı büyük.”

Durup bana gülümsedi. “Umarım tekrar karşılaşırsınız, Kayla. Aidan’ın, eşimle beraber çifte randevuya çıkabileceği bir kız arkadaşı olması harika olur. Bazen kendini fazlalık gibi hissettiğini biliyorum.”

Bunu duyduğuma şaşırmıştım. “Birisiyle ciddi bir ilişki yaşamasının üzerinden çok mu zaman geçti?” diye sordum.

Bana bunun arkasında uzun bir hikâye olduğunu düşündürtecek bir kahkaha attı.

“Öyle de diyebilirsin. Kendine iyi bak.”

Jake garaj yolundan geçti ve arabasına binip motoru çalıştırırken bana el salladı.

Ben de ona karşılık verdikten sonra içeri girip kapıyı kitledim ve yeni alarm sistemimin gereksiz olduğunu umdum. Ama buna tamamen inandığım söylenemezdi.

Aidan döndüğünde karanlık çökmüştü.

“Geç kaldım, özür dilerim,” dedi ona kapıyı açtığımda. “Toplantı berbattı. Neredeyse son feribotu kaçıracaktım.” Omzumun üstünden antreye baktı. “İçeri girmem sorun olur mu?”

“Tabii ki olmaz.”

Kapıyı genişçe açtım ve içeri girebilmesi için ona yol verdim. Antreye girip duvardaki güvenlik sistemi kutusunu inceledi. “Jake iyi bir iş çıkardı mı?”

Gülümseyerek kapıyı kapattım. “Jake muhteşem biri.”

Gözleri hızla bana döndü. “Öyle mi?”

“Evet. Ondan hoşlandım.”

“Buna şaşırmış gibisin.”

Omuz silktim. “Genel olarak insanlardan hoşlanan biri değilim. Adamına göre muamele ediyorum diyelim. Ama Jake iyilerden biri.”

“Öyledir,” dedi yumuşakça, gözleri parlıyordu. “Ayrıca insanlardan hoşlanmamak konusunda ben de senin gibiyim.”

“Bir kulüp kurmalıyız. İçedönükler Yan Yana, Seattle Şubesi. Başkanı sen olabilirsin.”

“Biz içedönük değiliz. Merdümگیرiz insanlarız. İkisi arasında dağlar kadar fark var.”

“Şimdi hatırladım. Ne zamandır sana, kelime hazneme bayıldığımı söylemek istiyordum.”

Gözlerimin içine baktı; sanki beni yalayıp yutmak ister gibi bir hâli vardı. “Öyle mi? Hayran olduğun başka bir şey var mı, minik tavşan?” dedi boğuk bir sesle.

Bu takma isim bana, mutfağında yaşadığımız seksi kovalamacayı hatırlattı. Bedenim tepeden tırnağa ısındı. “Sana bir liste çıkarırım.”

Uzanıp başparmağıyla alev alev yanan yanağımı okşayana kadar bir süre birbirimize öylece baktık.

“Güzel. Bir dahakine içinde olduğumda hepsini kulağıma sırayla fısıldayabilirsin,” diye mırıldandı.

Birisi beni kucaklayıp bir volkanın içine fırlatmış gibi hissediyordum. Yakıcı bir sıcaklık tüm bedenimi ele geçirdi. Ciğerlerime çektiğim hava beni yakıp kavuruyordu. Aşağı bakıp tüm kıyafetlerimin ayaklarımda dibinde küle döndüğünü görmek beni şaşırtmazdı.

Dudaklarımı yaladığımda bir an üstüme atlayacağına yemin edebilirdim. Ama kendine hakim oldu ve yüzümdeki elini çekip iş adamı moduna büründü.

“Ben gidip şu branda işini halledeceğim.”

“Ne? Şimdi mi? Dışarısı karanlık!”

“Yani?”

“Yani çatımdan düşüp boynunu kırmanı istemiyorum!”

Bakışları keskinleşti ve bana büyük bir ciddiyetle baktı.

“İki şey var.”

“Ah, hayır. Neden bunun benim için kötü biteceğini hissediyorum?”

Söylediğimi açıkça görmezden geldi. “Bir. Ben çatıdan düşmem; çatı ne kadar dik olursa olsun.”

Kollarımı göğsümden kavuşturup gözlerimi devirme isteğimi dizginlemeye çalıştım.

“İki,” dedi daha yumuşak bir tavrıyla, “boynumu kırarsam ne olur?”

Betim benzim attı. “Aidan, bu komik değil.”

“Gülen yok zaten. Soruya cevap ver.”

Artık çok ciddiydi; yakıcı gözleriyle bakıyor, o gözlerinde tuhaf bir parıltı taşıyordu. Neden bilmiyorum ama nabzım tavan yaptı.

Kollarımı çözdüm ve “Lütfen beni buna cevap vermeye zorlama,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü bu konuşma için hazır olduğumu sanmıyorum.”

“Ne konuşması?”

Bana yaklaştı. Gözlerindeki o yoğunluk artık daha fazlaydı. Aramızda santimler vardı, mesafe o kadar azdı ki bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum ama Aidan bana dokunmadı. Sadece yarı kapalı gözleriyle bana baktı ve bekledi.

Koyu gözlerine bakarak “Aramızda olanlarla ilgili ne hissettiğime dair konuşma,” diye fısıldadım.

Hiç beklemeden “Evet, o konuşmayı yapacağız. Hemen şimdi. Çünkü bugün seni düşünmekten neredeyse o lanet

aklımı kaçıracaktım ve eğer ilgilenmiyorsan bunu şimdiden bilmek istiyorum,” dedi.

Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes verdim. “Duştaki küçük konuşmamızı bu kadar çabuk mu unuttun?”

“Hayır. Bana bak.”

Gözlerimi açtım. Beni, o içimi yakıp geçen bakışlarına iyice kilitledikten sonra, “Evinde yakınlaşmak konusunda rahat olmadığını biliyorum ve buna saygı da duyuyorum. Yoksa çoktan karşımda çırılçıplak dururdun. Anlıyor musun?” dedi.

Lanet olsun, fazla yoğun, fazla ciddiye. Gergince yutkundum ve başımı olumlu anlamda salladım.

“Harika. İyi konuşmaydı.”

Bir süre kendimle sessizce tartıştım ama Aidan beni zorlamadı. Sadece orada durdu ve bana evrenin mağara döneminden beri gizli saklı olan sırlarını açıklayacakmışım gibi bakmaya devam etti.

Sonunda “Pekâlâ. Ama bu konuşmadan sonra söyleyeceğim şeyi büyütememeni rica ediyorum,” dedim.

“Büyütmemeyi tanımla.”

Oflayarak bir nefes verip başımı salladım. “Bence ne demek istediğimi biliyorsun, Dövüş Kulübü.”

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Evet, biliyorum. Sadece konuşmaya devam etmeni istedim.”

“Sana daha önce pisliğin teki olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

“Evet. Sen. İki kez. İkisinde de ciddi değildin. Şimdi konudan sapma ve bana duymam gereken şeyi söyle.”

Ellerimi saçlarıma gömdüm, gözlerimi kapattım ve içimden ona kadar saydım. Adam resmen insanı çileden çıkarıyordu.

“İstediğin kadar ellerini kafana gömerek durabilirsin ama ben yine de burada bekliyor olacağım.”

“Buna inanıyorum.” Ellerimi indirdim ve başımı kaldırıp ona baktım. “Tamam. Aidan. Olay şu. Senden hoşlanıyorum. Ayrıca bunu bildiğinden adım gibi eminim sadece bana işkence çektirmek istiyorsun.”

Bir an durdum ama sözlerimi inkâr etmedi bu yüzden konuşmaya devam ettim.

“Eğer çatımdan düşüp boynunu kırarsan bu beni ciddi kahreder.”

Sözümü kesmek için ağzını açınca elimi kaldırdım. “Daha bitirmedim. Sıra gelecek.”

Göğsünden memnuniyetsizliğini belirten bir hırıltı çıktı ama duymazdan geldim.

“Sana gerçekten kapıldım.” Aletini nasıl şevkle içime aldığı ve onun için ne kadar şiddetli boşaldığını düşününce yanaklarım daha da alev aldı. “Sanırım bundan şüphe götürmez bir şekilde eminiz. Ayrıca seninle kendimi güvende de hissediyorum. Ve tuhaf bir sebepten ötürü sana içgüdüsel olarak anında güvendim ki bu benim için çok kolay bir şey değil, hele söz konusu erkekler olduğunda. Eşimin, evimin içini görmesi bile altı ay sürmüştü, yani aramızdaki bu şey, her ne kadar çok yeni olsa da farklı. Bundan daha ötesini bilmiyorum ve umarım bana daha fazlası için baskı yapmazsın çünkü köşeye sıkıştırıldığımda vahşi bir kurt gibi davranmaya meyilliyim ve güven bana bu hiç de güzel bir şey değil.”

Sustum. Aidan bana gözlerini kırpmadan yoğun bir şekilde bakıyordu.

Utangaç bir tonla “Ben ayrıca... şey... daha önce hiç rol yapmamıştım ya da sen beni evinde kovalarken yaptığımız şey her neyse işte ve...” dedim.

Aidan resmen bağırarak “Ve?” dedi.

Ağzımdaki baklayı çıkardım. “Ve bayıldım. Tekrar yapmak istiyorum.”

Sonra da orada utançtan tır tır titreyip sözlerimi geri almak isteyerek dikildim.

Sessizce utançtan kıvrınarak geçirdiğim sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Aidan "Tamam," dedi.

Allak bullak olmuş bir hâlde gözlerimi kapıttım. "Ne demek, tamam?"

Gülümsemesi yavaş ve seksişti. "Ne dediysem o işte." Tavanı işaret etti. "Ben çatıya çıkıp şu brandayı halledecektim."

Piç kurusu arkasını döndü ve ön kapıdan çıkıp gitti.

Arkasından bağırdım. "Ne var, biliyor musun? Sadece şaka yapıyordum. Hepsini uydurdum!"

Beni duyamazdı ama yine de bunu söylemek kendimi daha iyi hissettirdi.

Sevgili Dante,

Ne kadar dengesiz olduğunu düşündüğüm için sana tekrar yazıp yazmamayı kafamda epey tarttım. Ama belki de sadece yalnızsındır. Ve yalnızlığın gerçekte ne demek olduğunu iyi bilen biri varsa, o da benim.

Gönderdiğin dize çok şiirseldi.

Üzgünüm ama şu an o konuda söyleyecek başka bir şey düşünemiyorum.

Ama şunu söylemek istiyorum. Umarım tehlikeli ve şartlı tahliye almak üzere olan biri değildir çünkü Tanrım, polis cesedimi ve mektuplarımızı bulduğunda aptalın teki gibi görünürüm.

“Dünyanın En Aptal Kadını, Mantığı Görmezden Geldi ve En Sonunda Kendisini Öldüren Bir Mahkûma Mektuplar Yazdı!”

Tamam biraz abartmış olabilirim ama ne demek istediğimi anladın. Hepimiz hapisane mektuplaşmalarından doğan aşkların sonunun kötü bittiğini biliyoruz. Burada romantik bir şeyler olduğundan bahsetmiyorum elbette, aklında olsun! Sadece hapishaneden kaçıp beni öldürürsen

ne kadar aptal bir kadın olarak görüleceğimden bahsediyordum.

Özellikle bu son satırı yazdıktan sonra.

Neyse. Zaten muhtemelen bu mektup posta kutusuna ulaşmadan onu parçalara ayıracağım. Ama bunu yapmazsam lütfen bana neden hapse gönderildiğin konusunda dürüst ol. Sanırım dedektif arkadaşımın bunu bulmasını isteyebilirim çünkü onun konumundaki insanlar muhtemelen bu tarz hassas bilgilere erişebilir ama ben senden dışmayı tercih ederim.

Şimdilik bu kadar. Bu mektubu okuyacağını sanıyorum çünkü parça pinçik edeceğimden yüzde doksan eminim ama bunu yapmazsam... merakım beni ele geçirmiştir.

Çözülmeyen gizemler bir kızı çıldırtabilir.

*Sevgiler,
Kayla*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Mektubu yazmayı bitirdiğimde saat gecenin üçüydü. Gece birden beri ayaktaydım ve ofisimde volta atıp duruyordum çünkü bir türlü uyku tutmamıştı. Aklımda dönüp duran sorular yüzünden başım dönüyordu.

Suyun kenarındaki o adam kimdi?

Tam onun durduğu yerde Michael'ın bizonlu beş sentliğini bulmam ne anlama geliyordu?

Hapishaneden bir mektup arkadaşım olmasını ne zaman mantıklı bulmaya başlamıştım?

Ve son olarak, Aidan neden veda etmeden gitmişti?

Çünkü tam olarak böyle oldu. Konuşmamızın ortasında çekip gittikten sonra merdivene tırmanıp çatıma çıkmış, su geçirmez mavi brandayı sermiş, çatı katındaki ıslanmış yalıtımı sökmüş sonra da bir gece önce öldüresiye becerdiği kadın onu içeride beklemiyormuş gibi dev kamyonetine atlayıp karanlığa karışmıştı.

Erkekleri gerçekten anlamıyordum.

Erkeklerle uğraşmak, gemileriyle dünyaya çakılıp da dilimizi ve geleneklerimizi saçma bulan, bu yüzden de bize hafif bir küçümsemeyle bakan ya da bizi ara sıra cinsel tatmin aracı

olarak kullanıp sonra tekrar aşağı varlıklar olarak görmezden gelen düşman uzaylılarla uğraşmak gibiydi.

Ama alarm sisteminin olması daha iyi hissetmemi sağlıyordu, yani olumlu bir tarafı da vardı.

Kapının yanındaki duvardan akıllı ev merkezindeki yeşil ışık bana neşeli neşeli göz kırptıyor, hiçbir şey olmasa bile alarmı kapatmayı unutursam bana polislerin on dakikadan az bir sürede burada olacağını hatırlatıyordu.

Ya da birisi evime girip beni öldürmeye çalışırsa... ama bunu düşünmüyordum.

Dante'ye yazdığım mektubu üçe katlayıp zarfın içine koydum. Gönderip göndermeyeceğime sabah karar veririm diye düşünüp masamdaki ilk çekmeceye tıktım. Sonra da kendimi sandalyeye bıraktım ve düşüncelere dalmış bir hâlde çekilmiş perdelerle bakarak elimdeki bizonlu beş sentlikle oynamaya başladım.

Ta ki tam başımın üstündeki ana yatak odasının parkesi gıcırdayana dek.

Tavana bakarken donakaldım. İşkence gibi geçen birkaç saniyenin ardından başka bir şey olmayınca duvardaki akıllı ev merkezine tedirgince baktım.

Yeşil ışık güven verircesine parlamaya devam ediyordu.

Bir anlığına rahatlamıştım ta ki başka bir parke gıcırtısı ve ardından bir tane daha duyana kadar. O anda soğuk terler dökmeye başladım.

“Sadece rüzgâr,” diye fısıldadım nefes nefese, oturduğum sandalyenin kolçaklarını sıkıca tutarken. “Başka bir şey değil, sadece rüzgâr.”

Beynim, az önce girdiği komadan uyanmaya karar verip bana, pencerelerin ötesinde yaprak kıpırdatacak kadar bile rüzgâr olmadığını hatırlattı.

Beynime, evde kimsenin olamayacağını çünkü yatağa gitmeden önce tüm kapıları kilitlediğimi ve güvenlik sistemini de aktifleştirdiğimi söyleyerek karşılık verdim.

Beynim –pislik– akıl sağlığını zerre umursamadan üst kattaki sesi kim çıkarıyorsa belki de ben bütün bunları yapmadan önce içeri girdi diye fikir yürüttü.

Siktir.

“Sakin ol, Kayla,” diye fısıldadım ellerim titremeye başlarken. “Evde senden başka kimse yok.”

Tepemdeki sessizlik beş dakika sürünce artık korkmadığıma karar verdim. Kızgındım.

Kendime.

Çünkü bir gıcırta daha duyarsam bu sandalyeden fırlayıp çılgık çılgıla kapıya koşacağımdan emindim ve kendimi yine rezil ederek çat kapı Aidan’ın evinin önünde bulacaktım.

İçimdeki bu yeni öfkeyle kuşanarak derin bir nefes alıp kapıya gittim. Ofisten dışarı çıkıp etrafa baktığımda iyiydim. Sessizce üst kata çıkıp ana yatak odasına göz ucuyla bakarken de öyleydim ki oda tıpkı bıraktığım gibiydi. Parke gıcırdatan ev işgalcisi falan yoktu. Üst kattaki tüm ışıkları açıp odaları kontrol ederken de iyiydim ve kendimi gittikçe daha da aptal hissettim çünkü her şey yerli yerinde görünüyordu.

Alt kata inip mutfaka gidene ve oradaki tüm ışıkları açana kadar iyiydim, sonra paniğin zirvesine ulaştım.

Tüm çekmeceler açılmıştı. Tüm dolapların kapakları ardına dek açıktı.

Korkudan boğazıma yükselen çılgınlığı bastırmak için ellerimi ağzıma götürdüm.

Orada öylece durmuş kanımın kulaklarımda uğuldamasını dinliyordum. Adrenalin damarlarımda geziyor, beni kaçırmaya itiyordu ama ben korkudan olduğum yere çivilenmişim. Tek kasımı bile oynatamıyordum.

İzlendiğime dair o ürkütücü his beni bir kez daha ele geçirdi.

Neredeyse dehşetten ağlayacaktım. Ama kendimi tutmayı başardım ve arkamı dönüp orada biri var mı diye baktım.

Ama kimse yoktu. Yalnızdım.

Sadece ben, paranoyam ve belli ki menteşeleri fazlasıyla yağlanmış çekmece ve dolaplar vardı.

Çünkü bunun için başka bir açıklama yoktu. Çünkü mutlak dediğin şey, *her şeyin kapısını açmaya karar vermezdi*.

Ama belki de verirdi çünkü aniden raftan bir kavanoz bal fırlayıp yere düştü ve tuzla buz oldu.

Sinirlerim bununla yarışamazdı bile.

Zıpladım, çılgılık attım ve arkamı dönüp hızla ofisime gittim. Kapıyı açıp arkamdan kilitledim sonra da kanepeyle duvarın arasına geçip saklandım.

Güneş dört saat sonra doğana kadar orada korkudan büzüşmüş bir hâlde tir tir titreyerek uzandım.

Sabah olduğunda kendimi dev bir aptal gibi hissediyordum.

Güneş ışığının en korkutucu canavarları bile uzaklaştırmak gibi bir becerisi olması ne kadar da ilginçti.

Güneş doğduktan sonra telefonumdaki kamera görüntülerine bakmayı akıl edebildim. Defalarca Oynat ve Geri Sar seçeneklerine tıklamış olmalıydım ama birinin eve geldiğini gösteren bir kayıt yoktu; sadece öğleden sonra evden ayrılan Jack ve ondan sonra gelip akşam giden Aidan vardı.

Ve güvenilir akıllı ev sistemime göre evin etrafına kimse gelmemişti.

Kimse pencereden içeri tırmanmamıştı.

Kimse kapıyı tekmelememişti.

Bütün gece yalnızdım.

Açık çekmece ve dolaplara gelince, her ne kadar uzak bir ihtimal olsa da kendime bunu belki de bizzat benim yapmış ve sonra da unutmuş olabileceğimi hatırlattım. Son zamanlarda unuttuğum şeyleri de eklersek erken yaşta demans olmamla ilgili sağlam bir argüman oluşturabilirdim.

Mutfağımı neden o hâlde terk etme ihtiyacı hissettiğim bir gizemdi ama belki de fark etmediğim küçük bir deprem her şeye sebep olmuş olabilirdi.

Değil mi ama? Bu gayet makuldü.

Kendime düşünme izni vermediğim diğer şeylerden daha makul olduğu kesindi.

Uçan bal kavanozuna gelince, eh... fazla heyecan yapmıştım. Muhtemelen en üst raftan düşmüştü, uçuğu falan yoktu ve ben o gergin hâlimle duyduğum gıcırtilara açık duran dolap ve çekmeceleri de katıp pireyi deveye çevirmiştim.

Olanları bir mantık çerçevesine oturtmaya çalıştığımın farkındaydım ama insan gerçeklik algısını sorgulayacak duruma gelince böyle yapardı.

Yas grubuna geri dönmeyi düşündüm ama bu fikri aklıma geldiği gibi çıkardım. Depresif olmak istiyorsam bunu kendi başıma gayet de iyi yapabiliyordum.

Sonra da tamirci Eddie'yi arayıp ondan doktorunun numarasını istemeyi düşündüm. Fakat bunu etraflıca düşündükten sonra psikanalizin sonucunda geline nokta Eddie gibi olmaksa bundan uzak dursam iyi olur dedim.

Bir terapist her düşüncemi anlatıp haftada yüzlerce dolar vereceksem, en azından tünelin sonunda günümü geçirmek için tonla ot içmeye ihtiyaç duymadan çıkabilmeliydim.

Ofisten çıkıp mutfağa gitmek için kendimi cesaretlendirdim ama mutfağa ulaştığımda ilginç bir hayal kırıklığı hissettim. Gündüz gözüyle açık çekmeceler ve dolap kapakları

zararsız görünüyordu. En azından gergin hissedirim diye beklemiştim ama içimdeki tek his hafif bir rahatsızlık duygusuydu.

Resmen umut kırıcıydı.

Dolapları ve çekmeceleri kapattım ve sonra da yerdeki balı ve kırık cam parçalarını temizledim. Ardından plastik kovadaki yağmur sularını lavaboya boşalttım.

Aidan'ın brandası sağ olsun tavan akıtmayı durdurmuştu. Tepedeki su lekeleri ürkütücü bir şekilde beni suçlarcasına bakan iki kocaman göz gibi görünüyordu.

Onlara bakarak "Bana öyle bakmayın. Siz olsanız siz de korkardınız," diye mırıldandım.

Aidan'ı arasam mı diye düşündüm ama sonra bundan vazgeçtim. Dünkü garip tavrının anlamını bilmiyordum ama ona elimdeki tüm kartları gösterdikten sonra çekip gittiği için onu ödüllendirmeyeceğimi biliyordum.

Ama bu zaten tam da olması gereken değil miydi? Duygularınızı anlatmaya başladığınız an erkekler sağır dilsiz olurdu. Bu sanki onların süper gücü falandı.

Bunu düşünmek canımı sıktı.

Duş alıp giyindim, sonra akşam üstüne kadar çalıştım ki bir şişe şarap açtığım için kendimi berbat hissetmeyeyim. İki kadehten sonra işe dönmeye karar verdim. Oğlanın konuşan bir tavşanı beslediği çizimimi sonunda bitirdim, zaten çok uzun süredir üzerinde çalışıyordum ve ardından hikâyedeki bir sonraki çizime geçtim. Bu kitap için yirmi yedi çizim tamamlamam gerekiyordu ve sadece altı haftam kalmıştı, yani yayınevinin teslim tarihini kaçırmak istemiyorsam motoru açmam şarttı.

Fakat parmaklarım başka bir şey çizmek istediklerine karar verdi.

Önce ağaç belirdi. Sivri tepesi ve düzensiz dallarıyla uzun bir iğne ağacıydı. Ardından da kıyının kayalık kısmı ortaya çıktı. Sonra uğursuz görünen bulutlarla dolu karanlık bir gökyüzüyle uçuşan deniz kuşları ve rüzgârın savurduğu su.

En sonunda bir figür belirdi.

Uzun, ince bir adam ağacın gövdesinin arkasında belirdi, gözleri şapkasının siperliğinin altında saklanmıştı, dişleri de çirkin bir sırtışla ortaya çıkmıştı.

Düşmanca bir sırtış.

Ciddi anlamda korkutucu bir sırtış.

Kalbim daha hızlı atmaya başlayınca kalemi bırakıp sandalyemde geriye yaslanarak çizimime baktım.

Bu adamla ilgili tanıdık bir şeyler vardı.

Ne olduğuna parmak basamıyordum ama onu daha önce görmüşüm gibi hissediyordum. Ama nerede?

Kapı zili çaldığında yerimde zıpladım. Video uygulamasına bakmayı akıl bile edemedim yerimden fırladım. Masadaki telefonu elime alıp canlı görüntüye baktığımda ise ön veranda bomboştı.

İyice sinirlenerek yüksek sesle “Keş şunu, ev!” dedim.

Sanki bana cevap veriyormuşçasına masamdaki lambanın ışıkları titreşti.

Donup kalarak lambaya dehşet içinde baktım. Endişemle birlikte nabzım ve tansiyonum da yükseliyordu. Bu an, gerginlikten sinirlerimin patlama noktasına geldiğini hissedene kadar devam etti.

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum ama her neyse çoktan ödüm kopmuştu.

Sonra telefonuma gelen mesajın bildirim sesiyle olduğum yerde öyle bir zıpladım ki telefon elimden düştü.

Bir anlığına parmaklarımı şakaklarıma bastırıp bekledim ve eğilip telefonu halının üzerinden almadan önce nefes

almaya çalıştım. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki kendimden utandım. Ama mesajı görünce rahatlamayla iç geçirdim.

Beni aramadın. Şimdi bunu düzeltmen için harika bir zaman.

“Ah, Aidan,” diye iç geçirdim başımı sallayarak. “Uğraşması zor biri olacaksın, değil mi?”

Numarasını tuşladım ve rakamları çoktan ezberlememişim gibi davranmaya çalıştım.

Tek çalıştan sonra açtı. “Merhaba, güzel tavşancık,” dedi o boğuk sesiyle.

“Sana da merhaba.”

Ses tonum onunki kadar hevesli çıkmamış olsa gerek çünkü bir saniye sonra “Bana öfkелisin,” dedi.

“Öfke ağır kaçır. Daha ziyade sinirli diyelim.”

“Bu kadar tatlı bir tavşanın bana kızmasını hak edecek ne yaptım?”

Sesindeki alaya sinir oldum ve sertçe “Belki de düşünmek için biraz zamana ihtiyacın vardır,” dedim.

“Belki senin de kiminle konuştuğunu hatırlaman için şaplak yemeye ihtiyacın vardır.”

“Bana gülüyor olmasaydın bu tehdidin daha çok işe yarayabilirdi.”

“Güldüğüm yok. Tüm gün o mükemmel küçük kıcını hayal ettim. Şaplak attığımda nasıl pembeleştiğini. Nasıl inlediğini.” Durdu. “Onu becerdiğimde ne kadar yüksek sesle inlersin acaba?”

Ah, evet. İşte, boynumdan yanaklarıma kadar uzanan o sıcaklık geri geldi. Aidan ağzını açıp benimle ilgili bir şey söylediğinde bu hep oluyordu.

Boğazımı temizledim. “Bunu çatı ustam olarak profesyonel çerçevede mi soruyorsun? Çünkü eğer öyleyse sanırım bir şikâyetle bulunmalıyım.”

“Kime? Şirket benim.” Sesi alçaldı. “Ve burada profesyonel

çerçeve falan yok, bebeğim. Sakın yanlış anlama. Bu tamamen kişisel.”

Terliyorum. Neden ki? Tanrım, burada diri diri yanıyorum.

Tişörtümün yakasını çekiştirdim ve “Eğer bu kadar kişisel bir şeyse neden dün veda bile etmeden gittin?” diye sordum.

“Buraya gel de anlatayım.”

Onu kısa bir süre oyaladım ve “Burası neresi?” dedim.

Yumuşakça “Neresi olduğunu biliyorsun. Ve külot giyme zahmetine de girme. Yoksa paramparça olur,” dedi.

Telefonu kapattı ve beni, bu konuşmadan önce hissettiğimden daha büyük bir şaşkınlık ve titremeye yalnız bıraktı.

Tereddüt içindeydim, evine gidip gitmemeye karar veremiyordum.

Mantıklı olmayacağını biliyordum. İki kadeh şarap içmiştim, bitirmem gereken bir işim vardı ve o, benim üzerinden jet hızıyla kaydığım bir kaydırak gibiydi. Hayatımdaki enkazdan güzel bir kaçış yoluydu.

Bu kaçışların tehlikeli yanıysa ne kadar kısa sürede bağımlılığa dönüştükleriydi.

“Başından yeterince şey geçmedi mi?” diye fısıldadım, Michael’la düğün günümüzde çekilmiş duvarda asılı duran bir fotoğrafa bakarken.

Mayıs ayında harika bir öğleden sonrasıydı. Kırk yılın başı gökyüzünde bulutlar yoktu ve havada hanımeli kokusu vardı. Üzerinde smokiniyle kilisenin merdivenlerde yanımda duran Michael bakışlarını üzerimde gezdirmişti. Kocaman gülümseyordu, yandan bile yakışıklıydı, bir kolunu belime sarmıştı.

Üzerimde kabarık, ipekten kolsuz bir elbise ve elimde de beyaz bir gelinçiçeği vardı ve Michael’ın yanında dururken direkt kameraya bakıyordum.

Ama onun aksine ben gülümsemiyordum.

O gün ne kadar gergin olduğumu hatırladım. Midemin nasıl düğüm düğüm olduğunu. Yeminlerimizi söylerken

Michael'ın elimi ne kadar sıkı tuttuğunu. Sonradan ne kadar solgun görüldüğümü ve titrediğimi, mihrapta düşüp bayılacağımı sandığını söylemişti.

Mihraba yürümeden önce kustuğumu ona hiç söylemedim. Bu, eşinizin hatırlamasını isteyeceğiniz bir anı değildi. İnsan bunu kendi de hatırlamak istemezdi zaten. Hayatının en güzel günü olması gereken bir günde böyle şeylere yer yoktu.

Bu yüzden bu anıyı kilitleyip rafa kaldırmıştım, hatta öyle güzel saklamıştım ki o zamandan beri aklıma bile gelmemişti.

Şu ana dek.

Fotoğrafta daha önce fark etmediğim bir şey gözüme takıldı. Sağ omzumun birkaç santim altında, kolumun üstünde bir leke vardı. Fotoğrafa yaklaşıp ne olduğunu çözebilmek için gözlerimi kıstım. Elimi kaldırdım ve lekenin olduğu yere parmağımı götürdüm.

Ama silinmedi çünkü o bir leke değildi.

Morluktu.

Bir başparmak boyutunda küçük bir morluktu.

O an dondum. İçimde karanlık bir şey fırtına oluşturdu. Sanki kulaklarımda binlerce kanat çırpma sesi vardı. Altında çığlık olabilecek boğuk bir ses vardı ama sanki çok uzaklardan geliyordu.

Ya da suyun altından.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Çok önemli bir şeye erişmek üzereymişim gibi hissediyordum, şu ana kadar varlığından bile haberimin olmadığı bir kapının anahtarı gibiydi.

Ne peki? Neyi kaçırıyorum?

Ardından masa lambası tekrar titreşti ve beni kendime getirdi. Kafamı toplamak için başımı sağa sola salladım ve titreyen ellerimle Aidan'a mesaj attım.

Hemen geliyorum.

Ben daha çalmadan Aidan kapıyı hızla açtı.

Beni içeri çekti, bir tekme atıp kapıyı kapattı sonra da beni kollarının arasına alıp tutkuyla öptü.

Öpücüğüne karşılık verdim; dudakları dudaklarımdayken hissettiklerim dışında bana her şeyi unutturmasını delicesine istiyordum.

Tek kelime etmeden tişörtümü tutup çıkardı ve yere fırlattı. Sonra beni tekrar öptü.

Aidan tişört giymiyordu, yani memelerim çıplak göğsüne yapıştı. Teni pürüzsüz ve sıcaktı, harika hissettiriyordu.

“Dün neden tek kelime etmeden çekip gittiğini açıklayacağını sanıyordum,” dedim alaycı bir tonla.

Cevap vermek yerine beni kucaklayıp yatak odasına taşıdı. Bunu bu kadar kolay yapmasını hayranlıkla izledim çünkü ben kesinlikle ufak tefek bir kadın değildim. Ama sonra beni yatağa yatırıp o kocaman, sert bedeniyle üzerime uzandı ve o an onun ne kadar güçlü olduğunu unuttum çünkü üstümde ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmekle meşguldüm.

“Bedenini seviyorum,” dedim nefes nefese altında kıvrılırken. “Sarsılmaz bir güç gibisin.” Neredeyse *bu bana kendimi güvende hissettiriyor*, diyecektim ama dilimi ısırdım.

Şu an, mutfakta olanlardan sonra yaşadığım sinir krizi hakkında konuşmanın zamanı değildi.

Boynumu öperek “Benimle ilgili hoşlandığın şeyleri yazacağın listede bu bir numara mı?” dedi.

“İlk onda bile değil. Lütfen devam et. Sakalının tenimde bıraktığı hissi seviyorum.”

Kulağıma boğuk bir sesle “İkinci kez sevmek dedin, minik tavşan,” dedi. Cevap vermeyince bana tek kaşını kaldırarak baktı.

Titreyerek, “Hımm. Tamam,” diye fısıldadım.

Kıkırdadı.

“Hey, eğer sen bütün bir konuşmayı bu kelimeyle yapabiliyorsan ben de yapabilirim.”

“Ah, büyük, kötü kurtlarla tavşancıkların aynı kurallara tabii olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ses tonu karanlık ve seksiydi; gözlerinde de heyecan verici bir tehlike pırıltısı vardı. Ne yaptığımın gayet farkında olarak ona bakıp masumca gözlerimi kırptırdım.

“Kurtların uyması gereken kuralları tavşancıkların belirlediğini sanıyordum.”

“Hayır, öyle düşünmüyordun. Yalancı.”

Beni ters çevirdi, kot pantolonumu çıkardı ve kışıma şaplak attı.

Bittiğinde yatakta nefes nefese ve arzudan tir tir titreyerek yatarken usulca “Çok mu sertti?” dedi.

“Hayır.”

“Cevap vermeden önce yarım saniyeden fazla düşün.”

Boynumu çevirip omzumun üstünden ona baktım ve yakıcı bakışlarıyla karşılaştım. “Beni incitmekten endişelendiğini biliyorum. Bunun için teşekkür ederim ama ben sert seviyorum.”

O koyu gözleriyle bana bakıp “Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var, ne olur ne olmaz,” dedi.

“Bu ‘güvenli kelime’ tam olarak ne oluyor?”

“Söylediğinde her şeyi durduran bir şey oluyor.”

“Hımm. Klişe olsun mu? Ne dersin?”

Kaşlarını kaldırıp baktı, açıklamamı bekliyordu.

“Çünkü bu *klişe*.”

“Hayır, gerekli. Böyle şeyler söz konusu olduğunda açık bir iletişimimiz olmalı.”

Ona somurtarak baktım. “Sen ne zaman Bay Konuşma olup çıktın? Çoğu zaman senden anca bir homurtu çıkarabiliyorum.”

Önümde eğilip yanan kığımın yanaklarından birini okşadı ve gülümsedi. “İşte bu komik.”

“Tam olarak ne açıdan öyle acaba?”

“Seninle bir günde diğer insanlarla bir haftada konuştuğumdan daha fazla konuşuyorum.”

Yüzümü buruşturdum. “Gerçekten mi? Nasıl iş yapılabiliyorsun? İşaret dili falan mı kullanıyorsun?”

Eğildi ve kığımın ısırıldı. Şaşkınlıkla çığlık attığımda diğer yanağı da ısırıp kahkaha attı.

“Minik tavşana da bakın dili pabuç kadar,” diye fısıldadı ve sakallarını sızlayan kığıma sürttü. Sonra da bir elini bacaklarımın arasına götürdü, sesi yine o hırıltılı hâle geldi. “Ve benim için çok hazır.”

Gözlerimi kapatıp parmaklarımı çarşafa geçirdim, parmakları ıslaklığında gezinirken hiç kıpırdamadım. Acele etmedi, ben nefes nefese kalana kadar klitorisimi yavaşça okşadı.

“Aidan?”

“Efendim, bebeğim?”

“Daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Ve alacaksın da. Sana vermeye hazır olduğumda.”

Yüzümü çarşafıya gömüp onu acele ettirme niyetiyle kığımın salladım.

“Kötü tavşancık,” diye fısıldadı seksi bir şekilde.

“Lütfen?”

Uzulca inledi. Klitorisime hafifçe asıldı, iki parmağıyla nazikçe sıkıp benden bir iniltiyle birlikte yalvarış kopararak kıcımlı sallamama neden oldu.

“Lütfen, Aidan. Lütfen lütfen.”

Karanlık, baştan çıkarıcı bir sesle “O kıcını bir kez daha sallarsan onu becermemi istediğini varsayacağım,” dedi.

Dondum. Zorlukla nefes alıyordum ve tüm bedenim baştan aşağı titriyordu. “B-bunu istiyor musun?”

“İstediğimi biliyorsun. Başka ne istiyorum, biliyor musun?”

Çarşaflardan kokusunu alabiliyordum. Bedeninin sıcak ve topraksı misk kokusu, o yok edilemez, baş döndüren, tam da doruğundaki bir erkeğe ait bir kokuydu.

Çarşaflarda, çamurda yuvarlanan bir köpek gibi yuvarlanıp bu kokuyu üzerime sindirmek, her yanımlı onunla kaplamak, bedenimi o büyüleyici kokuya teslim etmek istiyordum.

“Ne?” diye fısıldadım.

Kulağıma doğru eğildi, o kadar yakınımdaydı ki bedeninden dalga dalga yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

“Her şeyi. Bana vereceğin her lanet şeyi istiyorum, Kayla. Ve bana bütün bunları hiç tereddüt etmeden vermeni istiyorum. Sorgusuz. Ve pişmanlık duymadan.”

Sesindeki bu yoğun arzu ve dominantlık beni ürpertti. Memelerim sertleşti ve vajinam da bir nabız gibi atıyordu. Sırf şimdi acele edip beni becermesi için evim, arabam, her neyim varsa her şeyimden vazgeçebilirdim.

“Tamam,” dedim hızla.

Beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğratarak “Hayır. Daha o noktada değiliz,” dedi.

“Ben öyleyim!”

Solukları düzensizdi ve omzumun üzerinden bir sıcak hava dalgası gönderiyordu. “Tatlı kız. Bunu söylemene bayıldım. Ama, hayır, değilsin.”

Dişlerini omzuma gömmesiyle çaresizlikten tir tir titredim.

“Oraya nasıl geleceğiz?”

“Zaman.”

Bir parmağını içime sokup iyice bastırdı. Bunun yaşattığı hazla inledim ama hâlâ fazlasına ihtiyacım vardı.”

“Ve pratik yapmak.”

Ben çarşafı sımsıkı tutarken bir parmağını da içime soktu.

“Çok fazla pratik.”

Parmaklarını içimde hareket ettirmeye başladı; beni parmaklarıyla becerirken omzumu daha sert ısırdı. Kalçamı kaldırıp bacaklarımı daha fazla açtım, kalbim deli gibi atıyordu ve bedenim ona, sanki bir enstrümanmışım da o beni çalıştırmış gibi karşılık veriyordu.

“Ah, Tanrım. Aidan. Aidan.”

Kulağıma usulca “Boşalmana izin vermem için yalvar,” diye emir verdi.

“Evet! Lütfen, evet, tam bunu söylemek üzereydim, lütfen, lütfen boşalmama izin verir misin?”

Gevezelik ediyor olmam umurumda değildi. Onun altında, aklımı kaçırmış gibi kıvranırken nasıl göründüğüm de umurumda değildi. Aklımın ve bedenimin tüm iplerini ona teslim etmem için gereken tek şeyin, nasıl yaptığını bilemediğim o yumuşak ama buyurgan ses tonuyla söylediği birkaç kelime olmasını umursamıyordum.

Umursadığım tek şey bacaklarımın arasında, hemen söndürülmesine ihtiyacım olan o yangındı.

“Parmaklarımla kendini nasıl becerdiğine bir bak,” diye hırladı. “Şu açgözlü kalçaların hareketine bir bak.

Tavşancığımı sadece ona ne vermek istiyorsam onu alması gerektiğini bilmiyor mu?”

Cevap gerektirmeyen bir soruydu ki bu iyi bir şeydi zira tek kelime bile edebilecek hâlde değildim.

Şu ana kadar kullandığı en dominant ses tonuyla Aidan “Bu yatakta işler şöyle yürüyor: Ben veririm. Sen alırsın. Ta ki dağılıp parçalana dek alacak, sonra da her şeyi baştan yapmam için bana yalvaracaksın,” dedi.

Orgazmın kıyısındaiken hıçkırdım.

“Sakın iznim olmadan kendini bırakayım deme,” diye kükredi ve o uzun sert parmaklarını içime defalarca sokup çıkardı.

Boğazımdan haz dolu bir ses yükseldi ve delice eline sür-tündüm. Gözlerim geriye kaydı.

Tam boşalacaktım ki Aidan parmaklarını içimden çıkardı.

Sızlanmalarımı görmezden gelerek pantolonumu kalçalarımdan çekip fırlattı. Sonra beni dizlerimin üzerine kaldırdı ve kıcıma hızla, art arda şaplaklar attı.

Yeterli değildi. Daha sert, daha hızlı olsun istiyordum, beni mahvetsin istiyordum.

Bana adımı unuttursun istiyordum.

İnlediğim anda kıcıma vurmaya bıraktı.

Nefes nefese “Konuş benimle,” dedi.

Tek yapabildiğim nefes nefese “Daha fazla,” demek oldu. Elini sızlayan kıcımda gezdirdi sonra eğilip öptü. Ardından fermuar sesi duydum. Kısa bir an sonra sert aleti girişimde geziniyordu.

Sıktığı dişlerinin arasından konuştu. “Güvenli kelimeyi tekrar et ki kullanma ihtiyacı duyarsan hatırladığını bileyim.”

“Klişe.”

“Aferin kızıma.”

Kalçalarını sıkıca tutarak derinlerinden gelen bir kükre-meyle içime girdi.

Bu sefer inlemem minnettarlıktandı.

Sonra da beni becerdi. Sert ve hızlıydı, parmakları bedene sıkıca tutunmuştu. Kalçalarımın arkasında metalin soğukluğunu hissedebiliyordum ve o an içime girmeden önce pantolonunu tamamen çıkartmadığını fark ettim.

O da daha fazla bekleyememişti.

Mememi sıkabilmek için öne eğildi. Nefes nefese ve sertleşmiş meme ucumu çekiştirirken inlemelerimin sesi iyice yükselip duvarlarda yankılanana kadar vahşice içime girip çıktı. Vajinam aletinin etrafında kasılıyordu.

“Sakın,” dedi tıslayarak.

Bu uyarı beni daha da ateşlendirdi. Kalçalarımı onun ritmine uydurmuş, onu olabildiğince derinlere almaya çalışıyordum ki Aidan aniden durdu.

Güçlkle nefes alarak mememdeki elini bacaklarımın arasına götürdü. Parmaklarını her yerde gezdirip parmak uçlarıyla şişmiş klitorisimle oynadı.

Bunun beni anında doruğa ulaştıracağını çok iyi biliyordu.

Haykırarak şiddetle titredim. Vajinam sarsılmış, sert ve ritmik dalgalar hâlinde defalarca kasıldı.

“Boşal, bebeğim. Ah, siktir, evet, benim için boşal!”

Kulağa zafer kazanmış biri gibi geliyordu.

O an zirveye ulaşmama izin vermemesinin bu oyunun bir parçası olduğunu anladım; sonunda boşaldığımda, kendimi tuttuğum her ânın zevkimi daha da artıracığını biliyordu ve ben de bir aptal gibi ne yaptığını bilmesine minnettardım çünkü bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Aidan tam da ihtiyacım olan şeydi.

Gözlerinde sırlar taşıyan, bana dair bilinebilecek her şeyi biliyormuş gibi bakan yakışıklı bir yabancı. Binlerce kez okuduğu ve en sevdiği yerleri işaretlediği bir kitapmışım gibi.

Bunun nasıl sona ereceğini çoktan biliyormuş gibi.

Üstüme yatıp beni karnımın üstünde yatağa yapıştırarak ağırlığının altına hapsetti. İki eli de saçlarıma gömülü bir hâlde birkaç kez daha sertçe içime girdi ve ardından inleyerek adımı söyledi.

Titreyerek içime boşaldı.

Gözlerimi kapattım ve içimde tırmanan o dev duygu seline kendimi hazırladım sonra da onun karanlık girdabına teslim oldum ve üstüme çöküp beni uzaklara taşımasına izin verdim.

Sonra konuşmadık.

Duygusal olarak benim kadar savunmasız mı hissediyordu yoksa söyleyecek bir şeyi mi yoktu, bilmiyordum. Üstümden kalktı ve banyoya gidip kapıyı arkasından kapattı.

Musluk açıldı. Sifon çekildi. Islak bir bez ve el havlusuyla geri geldi. Sessizce beni sırtüstü çevirdi ve ben bütün kemiklerim erimiş gibi hissederken elindeki ıslak bezle bacaklarımın arasını nazikçe temizledi.

Sonra el havlusuyla beni kuruladı ve ayağa kalkıp ışıkları kapattı. Ardından yatakta yanıma kıvrılıp beni yan tarafıma çevirdi, sırtımı göğsüne yasladı, yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı.

Nefesini verdiğinde sanki içinde yüz yıldır tuttuğu öfkesi de bedeninden akıp gitmişti.

Sonunda nefesi ağırlaşmış sakın bir ritme dönünce uyuduğunu anladım.

Karanlıkta sıcak kollarının arasında yatarken Michael'ı düşündüm.

Ben iyi bir eş miydim?

Bilmiyorum. İyi bir eş olmayı denemiştim. Onu mutlu etmeyi her şeyden çok istemiştim. O da benim mutlu olmamı istemişti ve birbirimiz için mükemmel insanlar olduğumuzu düşünmüştüm. Tüm o köşeli, uyumsuz parçalarımız aslında eşleşmişti. Örtüşmüştük.

Ama ilişkimiz şu an içinde bulunduğum durumun yakınından bile geçmiyordu.

Böyle bir karşılaştırma yapmanın adil olmadığını biliyordum. Aynı zamanda Aidan'a gerçeği söylemektense kocamla ayrıldığımızı söylemem de adil değildi, bunu da biliyordum.

Ama beni hazırlıksız yakalamıştı. Böyle bir şey olacağı aklımın ucundan dahi geçmemişti. Birbirimize duyduğumuz çekimin büyüklüğüne, ne kadar güçlü olduğuna ya da garip bir şekilde buna karşı koyamamama hiç hazırlıklı değildim.

Ve bu yüzden onun Michael'ın hayatta olduğunu sanmasına izin vermiştim. Bir parçam da buna inanmak istiyordu. Bir parçam gerçeğe inanmak istemiyordu.

Kocam ölmüştü.

Teknemizden düşüp boğulmuştu.

Bunun olmasını izlemiştim.

Belki bunu Aidan'a söylemekte isteksiz olmamın sebebi, son kısmı tekrar yaşamak istemememdi. Suyun sıçrayışını, çılgınlıklarını... Tekne uzaklaşırken Michael'ın çaresizce yardım çağrılarının giderek zayıflamasını.

Karanlık suyun üzerindeki duman kokusunu ve dört bir yandan geliyormuş gibi hissettiren o korkunç kahkahayı.

Kazadan sonra benimle görüşen dedektiflere o kahkaha-dan bahsetmemiştim. Bu, tam olarak açıklayabileceğim bir şey değildi.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydım çünkü gözümü tekrar açtığımda oda aydınlıktı ve Aidan'ın o büyük eli nazikçe

kıçımı okşuyordu. Hâlâ arkamda, tam olarak uykuya daldığı pozisyondaydı.

“Günaydın, tatlı tavşancık. İyi uyudun mu?” diye mırıldandı.

Başımı ona doğru çevirerek derin bir nefes aldım ve bacaklarımı esnetip gerindim. “Sanırım. Sen?”

Enseme bir öpücük kondurdu. Eli kalçamdan bacaklarımın arasına uzandı. “Ölü gibi hem de.”

“Hımm. Kuyruk sokumuma değen o büyük sert şey hiç de ölü gibi hissettirmiyor.”

Kıkırdadı. “Onu suçlayamazsın. Yatağında güzel ve çıplak bir kadın var.”

Parmaklarını vajinamın içine sokup klitorisimi okşadığında zevkle iç geçirdim.

“Bu sesle kafayı bozdum,” dedi, sesi daha karanlıktı. “Çıkardığın bütün seslerle. Sana doyamıyorum, Kayla.”

Omzumu ısırdı. Sert değildi ama baskındı. Sanki bir hayvanın, eşinin üstüne çıkmadan önce yapacağı bir şey gibi.

“Titriyorsun.”

“Soğuktan değil.”

“Biliyorum, bebeğim. Yüzüme oturma vakti.”

Gözlerim hızla açıldı. “Efendim?”

“Beni duydun. Şu andan itibaren bir emir verdiğimde ilk seferde uymanı bekliyorum.”

Nabzım uçuşa geçti. Aklım son hızda çalışırken yatakta kıpırdamadan yattım ve sonunda tereddütle “Sana bir şey sormak istiyorum ama benim, şey itaatsiz olduğumu düşünmeni istemiyorum. Sadece kuralları anlamaya çalışıyorum,” dedim.

Önce omuzumu sonra da boynumu öptü. Aslında yaptığı şey tam olarak öpmek değildi. Daha çok yalamak ve emmekti. Sanki tenimin tadına bakıp lezzetli olduğunu düşünüyor gibiydi.

Kulak mememle oynarken “Efendinden konuşmak için izin iste,” diye fısıldadı.

Ah Tanrım. Cennetteki sevgili Tanrım, bu gerçekten oluyor. Bunu! Gerçekten! Söyledi!

Aidan dudakları ve diliyle omuzlarımı ve boynumu sakince keşfe çıkarken, parmaklarını fazlasıyla hassaslaşan klitorisimde gezdiriyordu. Meme uçlarım da öyleydi. Hatta patlamak üzereymiş gibi hissettiren tüm sinir sistemim.

Nefes nefese fısıldadım. “Lütfen konuşabilir miyim... efendim?”

Sesi alçak ve hipnotize ediciydi. “Evet, benim küçük güzel tavşanım. Konuşabilirsin.”

Sonra boynumun kenarını dişledi ve bir parmağını içime soktu.

Zevk dolu haykırışım yumuşak ve kesik kesikti. Ne söyleyeceğimi hatırlamam birkaç dakikamı aldı. “Ben... yüzüne oturmak derken tam olarak ne kastettiğini anlamadım.”

“Atom parçalamayacağız.”

“Evet ama yani lojistik olarak bu iş nasıl oluyor? Dengede durmak için duvardan mı destek alacağım?”

Bu soruma şaşırdı. “Daha önce yapmadın mı?”

“Hayır. Ve seni boğmak da istemiyorum.”

Yüzünü bedenime gömdüğünden kahkahası boğuk çıkmıştı. Sonra da inledi. “Lanet olsun, çok tatlısın. O kadar tatlısın ki dişlerimi her bir santimine geçirmek istiyorum.”

“Şu ana kadar bu konuda baya iyi iş çıkarttın.”

Beni sırtüstü yatırdı ve eliyle yüzümü avuçladı. Dikkatli gözlerini bana dikti ve “Başka neler yapmadın?” dedi.

“Işıklar kapalıyken domalmak ve sırtüstü yatıp bacaklarımı açmak dışında hiçbir şey yapmadım. Ah şey, bir de oral var. Ama hiç...”

“Ne?”

Yanaklarım yine ısınmaya başlamıştı, lanet olsun. “Uçuk kaçık bir şey yapmadım.”

“Sana göre uçuk kaçık nedir, anlat bakalım.”

“Bence ne demek istediğimi biliyorsunuz, bayım.”

Bana gülmemeye çalışıyordu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, gözleri ışıldarken başını sağa sola sallıyordu. “Efendi ya da Efendim diyeceksin. Bayım falan yok. Bu seferlik es geçiyorum ama bir daha saygısızlık edersen şaplağı yersin.”

Ona bakıp gülümsedim. “Sanki bunu sevdiğimi bilmiyormuş gibi konuşuyorsun.”

Gülümsemesi soldu ve bana bir an için sessizce baktı. Konuştuğunda sesi hırıltılıydı.

“Keşke ne kadar mükemmel olduğumu bilseydin. Ne kadar farklı ve mükemmel. Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmadım. Beraber olduğumuz her an kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum. Daha iyi biri gibi. Sanki başıma gelen kötü şeylerin artık hiçbir önemi yokmuş gibi çünkü senin o tatlı gülümsemen o kötü şeylerin hepsini alıp götürüyor.”

İçim ısındı. Sanki gök yarılmış da baştan ayağa güneş ışıyla sarınmışım gibi hissediyordum. Utangaç hissederek “Ne kadar güzel bir şey söyledin. Teşekkür ederim,” dedim.

Bana dikkatle baktı, gözleri yavaşça yüzümde gezindi sonra da bir eli hâlâ yüzümdeyken beni öptü.

Dudaklarımın içine mırıldandı. “Sırtüstü uzanacağım ve sen de bacaklarını başımın iki yanına koyarak yüzüme oturacaksın, bebeğim. Beni boğmaktan endişe etme. Ben seni tutacağım. Hazır mısın?”

Utangaç ve arzıyla kıvrılırken “Evet, efendim,” diye fısıldadım.

Belli belirsiz bir şekilde inlediğinde onu memnun ettiğimi anladım.

Aniden, onu tekrar fazlasıyla memnun etme isteği beni korkuttu.

Sırtüstü yatıp beni üstüne çıkardı ve ellerini belime koydu. Aidan yatakta aşağı doğru kayarken beni duvara doğru ittirince dizlerimin üstünde ilerledim. Dizlerim başının iki yanına yerleşince, vajinam tam dudaklarının üstüne gelene kadar kalçamdan tutup beni kendine doğru çekti ve birden kendimi bacaklarım iki yana açılmış bir hâlde ona bakarken buldum.

“Ben izin verene kadar sakın boşalma,” diye uyardı ve dudaklarıyla klitorisime yapıştı.

İnledim. Kalçalarım titredi. Gözlerim kapandı. Beni kalçalarımın tutarak sabitledi sonra da ellerini yukarı kaydırarak memelerimi avuçladı. Vajinamı yalarken memelerimi avuçlayıp çimdikledi ve o an aklımın bir daha düzgün çalışmayacağından emin oldum.

Hafifçe inlediğimde bir elini mememden çekip kıcıma şaplak attı. Sert ve sızlatıcıydı; buna bayılmışım.

Ellerimi yatağa yaslayıp dirseklerimi birleştirdim. Kalçalarımı Aidan’ın dudaklarına doğru ittim. Hafif bir onaylama sesi çıkartınca bu hareketi tekrarladım.

Sertleşmiş meme ucumu çekiştirdi ve kıcıma bir şaplak daha atıp beni zevkten yüksek sesle inletti.

“Ağzımı becer,” dedi emrederek. “Yüzümde iyice hareket et, bebeğim. Bana tekrar söyletme.”

Tamamdır, efendim.

Vajinamı yüzüne doğru sürttüm ve dilini içime iyice sokunca nefes nefese bir kahkaha attım. Ama kahkaham hızla soldu çünkü dudakları harika hissettiriyordu. Onu boğacağımdan endişe etmekten vazgeçip kendimi iyice kaptırdım; bacaklarımla arasındaki sıcak, ıslak ağzına ve memelerimi çimdikleyip kalçalarıma sıkıca tutunan sert ellerine odaklandım.

Rahmimin aniden kasılmasıyla inledim.

Hâlâ meme ucumla oynarken Aidan bir parmağını içime soktu ve klitorisimi daha sert emmeye başladı.

Hırıltılı bir sesle “Ah. Aidan. Aman Tanrım, bu *harika* hissettiriyor,” dedim.

“Boşalmaya mı ihtiyacın var?”

“Evet, lütfen.”

“Daha değil.”

Kesik kesik inleyene kadar beni yalayıp yutmaya devam etti, kalçalarım şiddetle sarsılıyordu ve boşalmadan önce öne düşeceğimden emindim. Ama sonra tırnaklarını omzumdan kıcıma kadar omurgamın üstünde gezdirdi ve ben titrediğimde de kahkahayı bastı.

“Boşalmaya mı ihtiyacın var, bebeğim?”

“Evet! Lütfen!”

“O zaman bunu hak etsen iyi olur.”

Ne demek istediğini bile anlamadan beni kalçalarımın tutup biraz geri çekilmeye zorladı. Sonra altımda ters dönüp tekrar sırtüstü uzandı; böylece o sert aleti ağzımın dibine geldi ve dizlerim de bir kez daha başının iki yanına yerleşti.

Bir kez daha emrederek “Aletimi em, tavşancık,” dedi ve yüzünü vajinama gömdü.

Bir elimle ereksiyonunu tuttum ve aletin tepesini yalamak için başımı eğdim. Aidan zevkle inledi ve bunun yarattığı titreşimi tüm pelvisim boyunca hissettim. Sonra da elini belime koyup beni karnına yatırdı, o diliyle vajinamı delicesine yalarken ve ben de aletini emerken birbirimize yapıştık.

Kalçasını ağzıma doğru itti. Ben de diline doğru. İkimiz de inlerken zevkten çıldırmış gibiydik, tenimiz terden kayganlaşmıştı ve bana izin verse de vermese de kısa sürede boşalacaktım.

Gırtlığımdan yüksek, sızlanan bir ses çıkınca kendimi daha fazla tutamayacağımı anladım.

“Menimi yut sonra boşalabilirsin,” dedi nefes nefese.

“Ama ondan önce olmaz. Hazır mısın?”

Sert aleti ağızımdayken boğazımdan çaresiz bir inilti koptu ve onu emmeye devam ederken elimle de aletini okşamaya devam ettim.

“Uslu kız.”

Dilini şişmiş klitorisimin etrafında defalarca gezdirirken gözlerim sulanana ve öğürmemeye çalışana dek kalçasını ağızıma itmeye devam etti. Ardından derin ve kısık sesle inleyerek dilime dalga dalga sıcak menisini bıraktı.

Tüm bedenim titrerken burnumdan nefes alıp onu defalarca emdim ve yutkundum. Aidan kıcıma üç kere sertçe şaplak attı ve sonra da bir parmağını vajinamın içine soktu.

Aletinde boğulurken parmağının etrafında kasıldım.

“İşte benim mükemmel kızım,” diye hırladı kalçasını iyice boğazıma ittirirken. “Benim için boşalırken her bir damlayı yut.”

Zevkten hiçbir şey göremez hâlde kontrolsüzce titredim ve aleti ağızımdayken hıçkırıp bana söyleneni yaptım.

Duyabildiğim ama anlayamadığım sözleriyle beni övgülere boğdu. Âdeta uzay boşluğunda süzülüyor gibiydim, beynimde havai fişekler patlıyordu, bedenimi kontrol edemiyordum.

İçinde bulunduğum bu anda kendimi tanıyamıyordum. Sınırları ve endişeleri olmayan, tamamen huzurlu, dingin fakat davranışlarından ötürü şokta olan bir kadındım.

Varlığından bile haberimin olmadığı bir ipi çekmiş ve beni baştan ayağa darmaduman etmişti.

Sonra beni sırtüstü çevirdi, ayak bileklerimi omuzlarına yaslayıp hâlâ sert olan aletini içime soktu ve beni bir kez daha darmaduman etti.

Daha sonra başımı göğsüne yaslayıp, bacağımı onunkinin üzerine atarak erimiş bir hâlde yanında uzandım. Sallanan bir kâse jöle gibiydim, tükenmiştim.

Daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Tavana bakarak “Sana bir soru sormam gerek. Ve bana dürüstçe cevap vermene ihtiyacım var,” dedi Aidan.

Sessizce bekledim. Bana konuşmam için izin vermemişti ve hâlâ tam olarak kurallarının nasıl işlediğini anlamamıştım o yüzden işimi sağlama alıp dilimi tuttum.

Aldığı derin nefesiyle göğsü inip kalktı. “Kocanla tekrar barışma şansınız ne?”

Göğsüme derin bir acı saplandı. Bunu bastırmak için gözlerimi sımsıkı yumdum. “Sıfır.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“O zaman neden hâlâ alyansını takıyorsun?”

Bir an durup düşündüm. “Tam olarak bilmiyorum. Alışkanlıktan herhâlde. Seni rahatsız ediyor mu?”

“Hem evet hem hayır.”

Daha fazlasını söylemedi. İçimde benim konuşmamı beklediğine dair bir his vardı ama emin değildim. “Bir soru sorabilir miyim?”

“Tatlı tavşancım. Bana her zaman her şeyi sorabilirsin,” diye mırıldandı.

“Gerçekten mi?”

“Niye bu kadar şaşırdın?”

“Çünkü bu izin işini ne zaman yapıp yapmadığımızdan emin değilim ve başımı belaya sokmak istemiyorum.” Daha yumuşak bir tonla “Ya da senin hoşuna gitmeyecek bir şey yapmak,” diye ekledim.

Kısık sesle inledi. Beni daha da yakınına çekip başımın tepesini öptü.

“Kayla,” diye fısıldadı. “Seninle ilgili her şey beni memnun ediyor.”

Ona iyice sokulurken gülümsedim. “Derdimin ne olduğunu anladın ama değil mi? Yani böyle şeylerde hiç tecrübem yok.”

Beni sırtüstü çevirip tek dirseğinin üzerinde durdu ve o içimi delen bakışlarını yüzüme çevirdi.

“Benim de.”

Yüzüne bakarak kahkaha attım. “Bu tamamen yalan!”

“Seksten bahsetmiyordum.”

Kahkaham bıçak gibi kesildi. Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatarak ona baktım. “O zaman neden bahsediyorsun?”

Elini göğsüme, tam kalbimin üstüne koydu.

“Bundan. Bizden. Senden ve benden. Ne kadar kolay olduğundan. Ne kadar basit olduğundan. Ne kadar doğru hissettirdiğinden. Ama sen hâlâ alyansını takıyorsun ve evinde beni öpmek konusunda rahat değilsin ve bu bana aklının nerede olduğuyla ilgili bilmem gereken her şeyi söylüyor. Ve anlıyorum, gerçekten. Tüm hayatın altüst oldu. Böyle bir şeye hazır olmamanı anlayışla karşılıyorum.

“Ama dürüst olmalıyım. Ben bir yara bandı olmayacağım. Kendini daha iyi hissetmek için bir süre gönül eğlendirdiğin ve iyi hissettiğinde de geride bıraktığın adam olmayacağım. O yüzden kalbim tuzla buz olmadan çekip gitsem iyi olur diye düşünüyorum çünkü şimdiden aramızdaki şey devam eder ve çekip gidersen bunun beni darmadağın edeceğini görebiliyorum.”

Söyledikleri nefesimi kesti. Ona bakarken gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kalbim ise gümbür gümbür atıyordu; dürüstlüğü beni şaşkına çevirdi.

Kendimi topladığımda gerçekten öfkelendiğimi fark ettim ve bu tepkime şaşırdım.

Sertçe “Hayır,” dedim.

Alev alev yanan o koyu gözleriyle bana baktı. Sessizliği beni daha da öfkelendirdi.

“Konu daha bir yere varmadan, nereye gideceğine karar veremezsin, Aidan. Yara bandı olmama isteğini anlıyorum ama dönüp ‘Hey, işleri biraz yavaştan alalım’ ya da ‘Bu ilişkiden neler beklediğini konuşalım’ diyebilirdin ama onun yerine tek taraflı bir şekilde benden ayrılmaya karar veriyorsun, öyle mi? İş daha resmiyete bile dökmemişken üstelik? Bu iş böyle olmaz. Yatakta bana istediğin kadar emir verebilirsin ama konu ilişkimiz hakkında karar vermeye gelince bu lanet şeyi beraber yapacağız. Tek gecelik bir ilişki olmayı reddediyorum.”

Kavurucu bir sessizlikten sonra hırıltılı bir sesle “Çoktan tek gecedен fazlası olduk,” dedi.

“Tamam. Üç gecelik ilişki o zaman. Neyse ne.” Bakışlarında bir şeyler eriyene kadar ona ters ters bakmaya devam ettim.

“İlişki? Bunu böyle mi adlandırıyorsun?”

“Ne dediysem o. Şimdi bununla ne yaparsan yap.”

“Ah, tavşancık,” diye nefes verirken sesindeki heyecan tınısı aşikârdı. “Hayatının şaplağını yemeye şu kadarcık yakınsın,” dedi.

Öfkeden yatakta tepinmek istiyordum. Belki bir de çılgılık atmak. Ama dudaklarımı birbirine bastırıp öfkeden kudururken hareket etmeden yatmaya devam ettim ve içimden ona küfürler yağdırdım.

Sonra bu şekilde davranma hakkımın olmadığını fark ettim. Öfkemi doğru yere yöneltmemiştim.

Hayatıyla ilgili önemli bir şeyi kendine saklayan o değildi. Bunu yapan bendim.

Ama *sonra* kendime bu adamın kendine sakladıkları ya da saklamadıkları konusunda hiçbir fikrim olmadığını hatırlattım. Çatı onarım şirketi, liseden beri tanıdığı Jake isimli bir arkadaşı olduğu ve bir ihtimal babasını öldürmüş olması haricinde hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Bu da konuşmayı ikimiz için hayli garip kılıyordu.

Gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes verdim.

Aidan “Gözlerin üzerimde olsun, Kayla,” diye emretti.

Gözlerimi açıp ona ters ters baktım. “Ah, şu efendi-köle işine geri mi döndük? Müsaadenle, boyun tutulmam için internetten bir uzman bulacağım.”

Başını eğip dudaklarını kulağıma dayadı. “Şu anda sana nasıl delice şaplak atmak istediğime dair bir fikrin var mı?”

Kendimi tutamadım ve gülümsedim. “Aynı şeyleri hissediyoruz.”

Üstüme çıktı ve ağırlığıyla beni yatağa yapıştırdı.

“Off!” Hafifçe sırtına vurdum. “Beni eziyorsun!”

“Buna bayılıyorsun,” diye mırıldandı başımı iki elinin arasına alıp o ateşli gözleriyle bana bakarken. “Şimdi, gevezelik etmeyi bırak ve beni dinle.”

Sustum ve kollarımı yatağa biraz fazla dramatik bir şekilde bıraktım; dudaklarının kıvrılmasından Aidan'ın da böyle düşündüğü belli oluyordu.

“Drama kraliçesi.”

“Despot.”

“O tatlı kığın üzerine yemin ederim ki öyleyim. Ve sen de böyle olmamı seviyorsun.”

Ben çenesine ters ters bakışlar atarken sözlerini onaylamamı bekledi.

“Kayla.”

Sesindeki o uyarı tonunun ne anlama geldiğini biliyordum. Gözlerimi devirip iç geçirdim. “Tamam, evet, seviyorum.” Ama eklemeyi edemedim. “Genelde.”

Kıkırdarak burnumun ucunu öptü. “Arsız. Ne diydum...” Sesi fısıltıdan ibaretti. “Teşekkür ederim.”

Lanet olsun, adamın beni gafil avlamak gibi bir huyu vardı. “Ne için?”

Başını sağa sola sallayınca bana bir cevap vermeyeceğini varsaydım.

Neşe dolu bir sesle “Hey, bir fikrim var!” dedim.

“Neymiş bakalım?”

“Aniden kelimelerini kullanmak istemediğine karar verdiğinde konuşabilmemiz için bana işaret dili öğretsene.”

Bakışlarım keskindi. Onunkilerse karanlık. Ama sonra gülümsedim çünkü ne demek istediğimi anladığı belliydi ve gerçekten de kavga edecek ruh hâlinde değildim.

Kollarımı ona sardım. Cevabın ne olacağını çok iyi bilmeme rağmen masumca “Yani beni terk ediyor musun, nedir durum?” dedim.

Bana hayranlıkla mı yoksa onu çileden çıkarıyormuşum gibi mi baktığını ayırt edemedim. Belki de ikisinden de bir tutam vardı.

Açıkça “Bunu yapmamı istiyor musun?” diye sordu.

Kahretsin. Meseleyi bana getirdi. “Hayır.”

Gözlerimde bir kararsızlık olup olmadığını dikkatle inceledi ve daha da yumuşak bir şekilde konuştu. “Emin misin? Bundan uzaklaşmak için hâlâ geç değil.”

Hayal gücüm fazla mı çalışıyordu emin değildim ama sanki sözlerinin altında hafif bir tehdit de vardı. Sanki kumda henüz aşmadığımız görünmez bir sınır vardı ve o çizgiyi aştığımızda ikimiz için de geri dönüş olmadığını düşünüyor gibiydi.

Ellerimi omuzlarından saçlarına kaydırdım. Gözlerinin içine bakarak başımı onaylarcasına salladım.

“Söyle,” diye emretti.

“Eminim.”

Uzun bir sessizliğin ardından “Tamam,” dedi.

Şaşkınlıktan kahkaha attım. “Tanrım, sen delinin tekisin.”

Karanlık gözleri parlarken usulca “En ufak bir fikrin bile yok,” dedi.

Aynen öyle, yakışıklı.

Duş aldıktan ve Aidan’ın harika omletinden sonra gitsem iyi olacak dedim.

Mutfak masasında tam karşımda otururken ağzına bir çatal dolusu omlet attı. Çiğneyip yuttuktan çok sonra cevap verdi. Ne söyleyeceğini düşünmek için bunu bilerek mi yapıyordu yoksa gerçekten yumurtaya bayıldığı için mi böyle yapıyordu, emin değildim.

Gözlerini tabağından ayırmadan “Bugün yapacak işlerin mi var?” diye sordu.

“Çizimlerimde gerideyim.”

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Sen ne yapacaksın?”

“Pazar günleri ev üzerinde çalışıyorum.”

“Hangi ev?”

“Kendi evim.”

Şaşkınlıkla “Bir evin mi var?” diye sordum.

Bana baktı ve başını salladı. “Adanın diğer tarafında bir ev inşa ediyorum.”

“İnşa mı ediyorsun? Sıfırdan mı?”

“Hayır, origami kuğularından.”

Ona gülümsedim. “İşte, o muhteşem espri anlayışın yine kendini gösterdi. Cidden sıfırdan ev mi yapıyorsun?”

Bana bunu yapabilecek kapasitede olduğunu ve aklıma koyduğu her projeyi gerçekleştirebileceğini bilmem gerekiyormuş gibi baktı. Mesela geri dönüştürülmüş alüminyum kutulardan uzay mekiği yapmak gibi.

“Vay canına, Aidan. Bu gerçekten etkileyici.”

Başıyla onayladı ve dikkatini yumurtalarına geri çevirdi.

“Evi görebilir miyim?”

Donup kaldı. Gözleri benimkilerle buluştu. “İstiyor musun?” dedi homurdanarak.

“Tabii ki istiyorum. Neden bu kadar şaşırdın?”

Bir kez daha başını salladı ve tabağına baktı. Sabırsızca cevabını düşünmesini bekledim; asla bir şey söylemeyeceğini bilsem de umut etmekten kendimi alamadım.

Ama sonra sessizce “Hâlâ sınırlarımızın ne olduğundan emin değilim,” dedi.

Çok bir şey söylememiş olsa da bu kadarı yeterliydi. “Ben de. Bunu günbegün keşfetsek olmaz mı?”

Gözlerime bakmak için başını kaldırdı. “Ya da buna şimdi karar verebiliriz.”

“İstediğin bu mu?”

Sertçe başını olumlu anlamda salladı.

Ona gülümsedim ve şakacı bir tavırla “Yani pazarlık yapıyoruz,” dedim.

Asık bir suratla “Aman ne komik,” dedi.

“Sadece bunun en sevdiğin şey olduğunu hatırladım.”

Hiç beklemeden “En sevdiğim şey, içinde olmak,” dedi. “Seni boşaltmak. Tek gecelik ilişkiler yaşamazken benim için bir istisna yapman en sevdiğim şey. Geri kalan her şey ikinci planda kaldı.”

Kulaklarım kızarıırken yanağımın içini ısırdım.

Ardından daha yumuşak bir ses tonuyla konuştu. “Bana böyle konuşmayı bırakmamı söyle ben de durayım. Seni korkutmak istemiyorum.”

Onu süzdüm. Üzerinde basit bir beyaz tişört ve kot pantolon vardı, gergindi ve gülümsemedi ama o kadar yakışıklıydı ki bu imkânsız görünüyordu.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan “Beni korkutmadığını biliyorsun,” dedim.

“Korkutup kaçırmaktan bahsediyorum.”

“Ne demek istediğini biliyorum. Cevabım aynı.”

Tabağını itip sandalyesinde geriye yaslanana kadar birbirimize sessizce bakmaya devam ettik. Konuştuğunda sesi kısık ve gözleri alev alev yanıyordu. “Buraya gel.”

Gözlerinde yine o vahşi bakış vardı; sanki o avcı, ben de avdım. Bedenimdeki her bir sinir ucum buna tepki vermiş, resmen teyakkuza geçmişti. Nabzım, nefesim ve vücut ısımla hızla yükseldi.

Dudaklarımı ıslatıp ayağa kalktım ve yavaşça masanın etrafından dolaşım.

Bana erişebileceği bir mesafeye geldiğim anda bileğimden tutup beni kucağına çekti. Ellerini saçlarıma gömdü ve ben ellerimi göğsüne koyarken yüzümü kendisinininkine yaklaştırdı.

Gözlerimin içine bakarak boğuk sesiyle “Bana ne istediğini söyle,” dedi.

Düşünmeme bile gerek yoktu. “Bunu yapmaya devam etmek. Seni daha iyi tanımak. Seninle vakit geçirip aramızdaki kilerin neye evrileceğini görmek.”

Dudaklarını yaladı. Bakışları dudaklarıma kaydı. “Başka?”

Gergince yutkunduktan sonra “Seni memnun etmek,” diye fısıldadım.

“Bunu söylemek zorunda değilsin.”

“Biliyorum.”

Kesik kesik nefes almaya başladı. Ereksiyonunu kıcımda hissedebiliyordum. Ellerimin altındaki kalbi gümbür gümbür atıyordu.

“Aslanına bir öpücük ver, tavşancık. Tatlı olsun.”

Sesindeki o sertlik ve gözlerindeki arzu beni baştan ayağa titretti. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını usulca öptüm. Sonra yanağımı onunkine sürttüm, gözlerimi kapattım ve sakalları tenimi gıdıklarken zevkle iç geçirdim.

İsmimi mırıldandı.

“Evet, efendim?”

Ona böyle seslenince göğsü hafifçe titredi. “Tanrım. Ölümüm elinden olacak, öyle değil mi?”

“Ah, hadi ama, Dövüş Kulübü. Sen sert adamsın. Halledersin.”

Neredeyse ağzımı yiyip bitirecek bir şekilde beni öptü, başımı elleriyle sabit tutup istediğini alırken hafifçe dudaklarımın içine inledi. Öpüşmeyi bırakınca ikimiz de nefes nefeseydik.

Acı dolu bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Bu hâline şaşırmıştım, parmağımın ucunu altdudağında gezdirirken “Aidan. Sorun ne?” diye fısıldadım.

Dişini o kadar sıkı ki çenesindeki kaslar seğirdi. Başını kısaca, konuya son noktayı koymuş gibi salladı.

Bana sorunun ne olduğunu söylemeyecekti.

İç geçirdim ve geleceğimizde bizi daha nice böyle saçma sessizliklerin beklediğini fark ettim.

“Tam bir baş belası olduğunu söylemek için izin alabilir miyim?”

Gözlerinin o derin karanlığında keyiflendiği hafifçe belli oluyordu. “Dikkatli ol, tatlı tavşan.”

Ona masumca göz kırptırarak baktım. “Ah, doğru yapmadım mı?”

Bana gözlerini kısarak bakarken göğsünden tehlikeli bir hırıltı yükseldi.

“Tamam, peki. Uslu olacağım.” Gülümseyerek dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. “Şimdi gidip evini görebilir miyiz? Aslan kralın kendisi için nasıl bir yer inşa ettiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım duvarda bu zamana kadar topladığın tüm yavru tavşan postları için yer ayırmışsındır.”

Ellerini saçlarımdan çekip yüzümü avuçladı ve beni yavaşça öptü.

“Duvarlar boş,” diye mırıldandı. “Daha önce hiç yavru tavşan yakalamak istememiştim.”

Midemde aynı anda binlerce kelebek uçuştı.

Aidan sertçe “Fakat şimdi eve gitme vaktin geldi,” dediğinde hepsi yere çakıldı ve aniden gelen bir soğuk hava dalgasıyla öldü.

Homurdandım. “Vay canına, tam bir keyif katili çıktın. O cazibe okuluna harcadığın onca paranın boşa gittiğini görebiliyorum.”

“Çalışman gerektiğini söyledin. Buna engel olmayacağım. Ve o ukala ses tonunu bir daha kullanırsan—”

“Biliyorum. Şaplak yiyeceğim.”

“Hayır. Ona bayılıyorsun. O bir ödül. Bir daha ukalalık yaparsan cezalandırılırsın.”

Kısılmış gözlerimle ciddi yüzüne baktım. “Nasıl cezalandırılacağım?”

“Dene de gör.”

Öfke dolu ifademi görünce gülümsedi. Sonra da beni kucağından kaldırıp ayaklandı ve beni kapıya kadar geçirdi.

Kapıyı açtı ve “Yakında konuşuruz. Bu arada” –kışımı hafifçe okşadı– “beladan uzak dur.”

Eğilip beni sert ve hızla öptü, sonra kapı eşiğinden itip kapıyı suratıma kapattı.

Bu tavrına bozulmuştum. “Hoşça kal, Aidan!” diye bağırdım.

Kapının arkasından alçak bir kahkaha duyuldu. “Sonra görüşürüz, Kayla.”

Garaja giden merdivenleri indim ve Aidan’ın neden hiç “hoşça kal” demediğini ve neden sorduğum her iki seferde de cevap vermekten kaçındığını merak ettim.

Gizem koleksiyonuna daha fazla şey ekleniyordu.

Arabaya binip motoru çalıştırırken düşüncelere dalmıştım ama direksiyonun üstündeki gösterge panelinde ne olduğunu görünce donup kaldım.

1937 yapımı, D tipi bir bizonlu beş sentlik.

Yüreğim ağızımda, madeni paraya bakakaldım. Zihnim sanki bir çingiraklı yılan görmüş gibi geri çekildi.

Cesaretimi toplayınca titreyen ellerimle paraya uzandım. Parmaklarımın arasında garip bir şekilde soğuktu, sanki dondurucuda tutulmuş gibiydi.

Ama dondurucuda falan değildi. Bıraktığım yerde, masamdaki çekmecedeydi.

Ama şimdi buradaydı.

Arabamda.

Aidan'ın üst katında yaşadığı barın önünde park edilmiş arabamda.

Etrafa baktım ama görünürde kimse yoktu. Garaj da kaldırımlar da boştu. Sokakta park halinde birkaç araba vardı ama onlar da birkaç bina ötedeki pastanenin oradaydı.

Korkudan ödüm kopmuş bir hâlde paraya tekrar baktım.

Sadece iki ihtimal vardı. Ya ofisimdeki çekmecedен almıştım ve bunu yaptığımı hatırlamıyordum, üstelik bir de gösterge paneline koymuştum ya da başkası çekmecemden parayı alıp bulmam için buraya bırakmıştı.

Ki bu çok saçmaydı. Kim böyle bir şey yapardı? Ve neden?

Titremeye başladım, parayı ön koltukların arasındaki bardak tutucuya bıraktım ve arkaya uzanıp çantamı aldım. Dün akşam Aidan'ın dairesine çıkarken sadece anahtarlarımı yanıma almıştım ama şimdi arabayı kilitleyip kilitlemediğimden emin olamıyordum. Kilidi az önce açmış mıydım?

Bilmiyordum. Hatırlamıyordum.

Nasıl hatırlamam?

Telefonumu almak için çantamı kurcalarken gittikçe paniklemeğe başladım. Güvenlik uygulamasını açtım. Ben yokken birinin evde olup olmadığını görebilmek için görüntülerde on iki saat geriye gitmem gerektiğini fark edince küfrü bastım.

"Ama bu imkânsız," diye fısıldadım kendi kendime. "Alarm devreye girerdi."

Bu da Jake'in güvenlik şirketinden bir telefon almam gerektiği anlamına gelirdi ama böyle bir şey olmamıştı. Bildirim falan yoktu.

Yani geriye kalan tek ihtimal, parayı burada bırakıp unuttuğumdu.

Alnımı direksiyona yasladım, gözlerimi kapattım ve derin derin nefes alırken panik atak geçirmemeye çalıştım.

Bu hafıza sorununun kaynağı stresten daha fazlası olmalıydı ama doktorlardan feci şekilde kaçınıyordum. Ebeveynlerimin ölümüne yanlış teşhis sebep olmuştu. Doktor annemin akciğer kanseri semptomlarına astım demiş, babaminkine ise son on iki saattir göğsünde hissettiği ağrının sadece mide ekşimesi olduğunu söylemişti. Babamın ağrısının sebebi aslında kalp kriziyken doktor ona mide ekşimesi için ilaç vermişti. Babam acil servise yatırıldığındaysa artık her şey için çok geçti.

Ayrıca, bir yerlerde, insanların en ölümcül enfeksiyonları hastanelerden kaptıklarıyla ilgili bir şey de okumamış mıydım?

“Yardıma ihtiyacın var,” dedim kendime. “Her şeyi mantık çerçevesine oturtmaktan vazgeç.”

Ama doktora ne diyecektim ki? “Merhaba, ben Kayla! Evimde tuhaf sesler duyuyorum, kavanozlar mutfak rafımdan kendi kendilerine fırlıyor, hafızamda makarna süzgecinde daha fazla boşluklar var, hapishaneden yeni bir mektup arkadaşı edindim ve kocam öldükten üç hafta sonra bana yavru tavşanım diye seslenen bir adamla çok yoğun bir cinsel ilişkiye başladım!”

Üstelik gizemli bir şekilde ortaya çıkan bizonlu beş sentliği ve beni bir ağacın arkasından gözleyen ve geride hiçbir iz bırakmadan kaybolan şapkalı garip adamı da unutmayalım. *Hem de çamurda.*

Bekle beni psikiyatri koğuşu.

Sadece nefes al, Kayla. Sadece sakın ol ve nefes al.

Eve döndüğümde, evden çıkmadan önce alarmı aktifleştirmemiş olabileceğimden endişelendim ama her şey olması gerektiği gibi çalışıyordu. Resetlemek için şifremi girdim sonra da antrede durup dinledim.

Neyi dinledim, işte onu bilmiyordum.

Ev sessizdi. Mutfağa girdiğimde bir yanım daha fazla çekmece ve dolabın açık olmasını bekliyordu ama her şey yerli yerindeydi. Kapı arkasında ya da dolaplarda bir canavarın saklanmadığından emin olana kadar odaları tek tek gezip her şeyi kontrol ettim.

Ama tatmin olmamıştım. Paranoyaktım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden her mantıklı insanın yapacağı şeyi yaptım ve kendime bir kadeh şarap koydum.

Sonra da ofisime kapanıp kendimi çalışmaya zorladım ve daha öğlen olmadan şarap içtiğim gerçeğini önemsememeye çalışıp bunun normal olduğunu farz ettim. Aslında herkes,

içki tüketimini inkâr etmenin alkol bağımlılığının bariz bir göstergesi olduğunu bilirdi.

“Ah, kime ne?” diye mırıldandım çizim tahtama ters ters bakarak. “Endişelenmem gereken daha büyük dertlerim var.”

Bir saat sonra pes ettim. Kalemimi bırakıp gözlerimi ovuşturdum ve mutfağa gidip şarap kadehimi tazeledim. Mutfak tezgâhına yaslanarak güvenlik uygulamasındaki Geri Al butonuna tıkladım ve yüksek hızda geri sarılan bir video izleme macerasına çıktım.

İçimden bir ses, bu lanet kamera görüntülerini izlemenin günlük rutinim olacağını söylüyordu.

Dün akşam evden çıktığım saatten günümüze kadar olan süreyi gözden geçirmem biraz zaman aldı ama tuhaf bir şey bulamadım. Şafak vaktinde garaj yolunda birbirini kovalayan iki sincap vardı. Gece yarısından hemen sonra şişman bir rakun, odun yığınının üzerinden tıngır mıngır arka verandaya ilerleyip karanlıkta gözden kaybolmuştu. Bunların dışında bir hareket olmamıştı.

Yeni bir kadeh şarapla ofisime dönene kadar ilginç bir şey fark etmedim.

Beş veya altı yaşlarında sarışın bir oğlan arka bahçede tek başına oynuyordu. Kırmızı ceket ve ona uyumlu bir pantolonla sarı yağmur çizmeleri giymişti; kıkırdayarak yaprakların peşinden koşup yakaladıklarını havaya fırlatıyordu. Bir ara düştü, çimene yüzüstü yapışırken kahkahalar atıyordu, sonra sırtüstü yuvarlandı ve gökyüzüne el salladı.

Pencereden ona bakarken mahalleye yeni bir aile mi taşındı acaba diye düşündüm. Belki de birilerinin torunu ziyarete gelmişti? Aklıma yakınlarda küçük çocuğu olan kimse gelmiyordu.

Ama annesi neden çocuğunun benim arka bahçemde oynamasının iyi bir fikir olduğunu düşünsün ki? Evim iki

dönümlük ağaçlık bir alanın ortasındaydı. Buraya gelmek için çaba sarf etmek gerekirdi. Tabii sahilden gelmedilerse? Çocuğun annesi neredeydi? Görünürde bir yetişkin yoktu. Etrafta sadece çimlerimi koparan bu neşeli anaokulu çocuğu vardı.

İç geçirip kadehi çalışma masama bıraktıktan sonra odadan çıktım. Mutfaktan geçip çamaşır odasına oradan da garaja geçip yan kapıdan arka bahçeye çıktım.

Ama etrafa baktığımda çocuk yoktu.

“Merhaba? Kimse var mı?” diye seslendim.

Aldığım tek cevap gökyüzünde uçan deniz kuşunun yalnız çığlığı oldu.

Üstüme ceket almadığım için üşüdüm ama evin arkasına kadar yürüyüp sokağa baktım. Kimseyi görmedim. Garaj yolu boştu. Sahile doğru baktım ama orada da kimse yoktu. Evin iki tarafındaki ağaçlıkta da kimse yoktu.

Sinirlenerek “Nereye kayboldun?” diye mırıldandım.

İhtiyacım olan son şey bir çocuğun benim arazimde bir kayaya takılıp bacağını falan kırmasıydı. Açılacak davanın kokusunu alabiliyordum.

Çocuğu arayarak on beş dakika daha harcadım, sonra pes ettim ve içeri girip daha fazla şarap aldım. Sonra, küçük sarışın çocuğun nereye gittiğini görmek için son yarım saatin kamera kayıtlarına bakmayı akıl ettim.

Ama uygulamayı açtığımda sadece cızırtı vardı. Ekran da sadece karlı görüntüden ibaretti.

Aman ne güzel. Güvenlik sistemi de en az elektrik tesisatım kadar iyi çalışıyordu. Belki de bu evi satıp taşınmalıydım.

Kendimi yenilmiş hissederek masama döndüm ve günün geri kalanını çalışarak geçirdim.

Ertesi sabah alarmın deli gibi  tmesiyle uyandım.

Uyku mahmuru bir hâlde yatakta doğrudum ve panikle etrafıma baktım. Perdelerin arasından gri bir gün ışığı sızıyordu. Sabahlığım, bıraktığım yerde, sandalyenin kolunda usulca duruyordu. Kulak tırmalayan alarm dışında odadaki her şey normal görünüyordu.

O panik hâlimle yataktan düştüm. K t diye yere indim ama sendeleyerek ayağa kalktım, damarlarımda adrenalin dolışıyordu.

Birisi eve girdi.

Siktir. Siktir. Siktir. Ah, hay sikeyim, birisi eve girdi!

Ses başladığı kadar ani bir şekilde kesildi, kulaklarımda sessizliğin  ğultusunu bıraktı.

Nefes nefese sessizce kapıya gidip yavaşça açtım ve dinledim. Saniyeler içinde söylenen bir kadının sesini duydum. “Lanet olasıca şey. Bu nasıl bir ses böyle! Sağır edecek beni orası kesin.”

Rahatlamanın etkisiyle neredeyse bayılacaktım. Gelen Fiona’ydı.

Kapıyı geçip koridorda yürüdüm ve ilk kata bakan balkonun tırabzanlarından aşağı uzandım. “Fiona! Sensin!”

Fiona hızla arkasını dönerken çığlık atıp zıpladı. Antreden bana bakarken bir elini kalbinin üstüne koydu.

Sinirlenerek “Günlerden pazartesi, saat de sabahın onu, canım. Tabii ki benim,” dedi.

“On mu?” diye tekrarladım şaşırarak. Bu saate kadar uyuduğuma inanamıyordum ki aniden aklıma gelen bir düşünceyle dikkatim dağıldı. “Alarmı nasıl kapatacağını nereden bildin?”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Endişe verici gibiydi. “şifreyi girdim.”

“şifreyi nereden biliyordun?”

Başka tuhaf bir sessizlik daha. Tereddüt edencesine “Nereden bildiğimi düşünüyorsun?” diye sordu.

Ah, lanet olsun. Ona şifreyi ben söylediğim için biliyordu. Ona şifreyi söyledim ve sonra da bunu unuttum.

Elimle yüzümü ovuşturup nefesimi verdim. “Çünkü sana ben verdim. Elbette verdim. Özür dilerim.”

Tekrar ona baktığımda rahatlamış görünüyordu.

“Özre gerek yok.”

Gökyüzü gürleyerek inledi. Gri sabah tekrar yağmura bürünmek üzereydi. Ve bu ürkütücü hafıza kaybım her neyse ilerliyor gibi görünüyordu.

“Sen iyi misin, canım?” diye sordu Fiona başını yana eğip endişeli bir ifadeyle bana bakarak.

Kısa bir sessizlikten sonra “Hayır. Sanırım değilim. Sanırım hiç iyi değilim,” dedim.

Başını sallayarak onayladı, sanki durumumun kötü olduğunu çoktan biliyormuş ama beni gücendirmemek için bir şey söylemek istememiş gibiydi. Çantalarını orta sehpanın yanında yere koydu, yün montunu ve boynundaki atkısını çıkarıp ikisini de orta sehpaıya bıraktıktan sonra bana baktı.

Nazik bir ses tonuyla “Hadi mutfakta oturup çay içerken biraz sohbet edelim, ne dersin?” dedi.

Cevap vermemei beklemeden arkasını dönüp yürümeye başladı.

Huzursuz hissederek aşağı indim. Fiona’yı mutfakta çaydanlığı ocağı koyarken buldum. Ocağı açtı, sonra masaya oturup ellerini masanın üstünde birleştirdi. Başparmağımı çiğneyerek karşısındaki sandalyeye oturdum.

Sanırım bana sağlığımla ilgili sorular soracak ya da en yakın akıl hastanesinde küçük bir tatile çıkmamı önerecekti ama kibarca konuştu ve “Senden her zaman hoşlandım, Kayla. Sen ıslıl ıslıl, yetenekli bir kadınsın,” diyerek beni şaşırttı.

Hem gururum okşanmış hem de şaşırmıştım. “Şey, teşekkür ederim. Ben de senden her zaman hoşlandım.”

Gülümsedi ve başını bir büyükanne edasıyla salladı.

Ona gözümün ucuyla baktım. “Neden bundan daha fazlası gelecek gibi hissediyorum?”

“Çünkü öyle olacak. Bunları senin için endişelendiğim ve iyiliğini düşündüğüm için söylediğimi unutmamanı rica ediyorum.”

Dirseklerimi masaya koyup başımı kollarımın arasına bıraktım. “Biliyorum. Ben dağılmış durumdayım. Güven bana, bunun farkındayım.”

“Bence sen dağılmış değilsin. Bence...”

Duraksaması uzun sürünce başımı kaldırıp ona gergince baktım. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Kısmen endişe ama çoğunlukla bir beklenti içindeymiş gibiydi. En azından ben öyle olduğunu varsaydım. Bana gözlerinde garip bir parıltıyla bakıyordu, sanki kumar bağımlısının slot makinesine bakışı gibiydi.

“Ne?”

Endişe verici bir ses tonuyla “Bence seni rahatsız eden bir şey var,” dedi.

Ona gözlerimi kırıştıtarak baktım. “Kabalık etmek istemem ama bu gayet açık.”

Başını sağa sola salladı. “Kocanı kaybetmenden bahsetmiyorum, canım.”

“Pekâlâ... O zaman neden bahsediyorsun?”

“Eh, tam olarak bilmiyorum. Ama üstünden atmak istediğin bir yük varsa buradayım. İyi bir dinleyiciyimdir.”

O delici mavi gözlerine baktım ve ne halattan bahsettiğini merak ettim. “Şey...”

Öne doğru eğilip “Son zamanlarda garip şeyler oldu mu? Evde yani,” dedi.

Kollarım karıncalandı. Tüylerim diken diken oldu.

“Evet, olmuş görebiliyorum,” dedi yumuşakça. “Hadi, bunun hakkında konuşalım, olur mu?”

Kalbim o anda akrobasi yapmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Midem de onu takip edip düğüm düğüm oldu. Dilim damağım kurudu, ellerim titremeye ve kulaklarım şiddetle uğuldamaya başladı.

“Nasıl bildin?” diye sordum fısıldayarak.

Gülümsemesi nazikti. “Ben böyle şeylerle büyüdüm. Memleketimde hayaletler oldukça sıradandı. İskoçya dünyadaki en hayaletli yerlerden biridir.”

Yanlış duyduğuma emin olarak bir kez daha gözlerimi kırıştırdım. Dışarıdan, pencereleri sarsan bir gök gürültüsü duyuldu. Odada tuhaf bir baskı vardı; bir kıvılcım gibi, sanki oda baştan ayağa enerjiyle dolmuştu.

“Pardon ama sen az önce *hayaletler* mi dedin?”

“Aynen öyle, canım.”

Hafifçe gülerek sandalyemde geriye yaslandım. “Ben hayaletlere inanmam.”

Bana dikkatle baktı. “Senin neye inandığının önemi yok. Kayla. Çünkü hayaletler sana kesin olarak inanıyor.”

Yağmur yağmaya başladı, hafifçe pencere camına vuruyordu. Yağmur damlaları pencereden gözyaşları gibi aşağı akıyordu.

Ben bir şey söylemeyince Fiona bu sessizliği doldurdu.

“Sana birkaç örnek vereyim, ondan sonra yüz ifadenin gösterdiği gibi keçileri kaçırıp kaçırmadığımı söylersin. Son zamanlarda tuhaf sesler duydun mu? Parkelerin gıcırdaması mesela? Alışılmadık soğuk hava hissettin mi? Tuhaf bir şekilde izlendiğini sanıp arkanı döndüğünde kimsenin olmadığını gördün mü?”

Yutkundum. Nefes almak zorlaşıyordu. Kulaklarımdaki uğultu da gittikçe yükseliyordu.

“Ya elektrikteki garip sorunlar? Işıkların titreşmesi, lambaların patlaması, televizyonun kendi kendine açılıp kapanması?”

“Burası eski bir ev. Birçok sorunu var.”

Bu söylediğimi es geçip akıl sağlığıma saldırmaya devam etti.

“Belki garip rüyalar da görüyorsunuzdur. Eşyalar hareket edip senin bırakmadığın yerlerde ortaya çıkıyordur.”

Yüzümde bir şey yakalamış olmalıydı çünkü daha da yaklaştı. “Raftan düşen kitaplar? Gecenin köründe kendi kendine yeri değişen mobilyalar?”

Konuşurken sesim fısıltıdan farksızdı. “Bir kavanoz bal kendi kendine raftan fırladı. Bir yere koyduğum madeni para başka bir yerde çıktı. Ve tüm mutfak çekmeceleri ve dolapları bir sabah aşağı indiğimden açık duruyordu.”

Ciddiyetle başını salladı. “Ya garip kokular? Parfüm ya da yoğun koku falan? Öyle bir şey var mı?”

Kurutucuyu çalıştırdığımda burnuma gelen, Eddie’nin kaynağını bulamadığı tuhaf yanık kokusunu –ya da evdeki diğer tüm elektrik sorunlarını– düşündüm ve o an sanki derimin içinden fırlayıp çıkacak gibi hissettim.

Ocaktaki çaydanlık ötüncü oturduğum yerde zıpladım. Bir anda dehşete kapıldım.

Fiona sandalyesinden kalktı, dolaptan iki bardak aldı ve bardaklara sıcak su doldurdu. Çay poşetini ekledi, ardından bardaklardan birini bana uzatırken karşımdaki sandalyesine geri oturdu.

Bana anevrizma yaşatmamış gibi “Bir damla sütle daha iyi olurdu ama bu yaşımda laktoza duyarlı oluverdim. Sen biraz ister misin?” diye sordu.

Başımı güçbela olumsuz anlamda salladım.

“Bak ama şimdi, korkma canım. Musallat olunmanın yirmi birinci yüzyıldaki zihnimiz için taşınması ağır bir yük olduğunun farkındayım ama bunu birlikte atlatacağız.”

Belki hâlâ uyuyorumdur. Belki bu sadece kötü bir rüyadır. Belki de dün içtiğim onca şarap beynimin içine iyice yerleşip normalden daha fazla hücremi öldürmüştür.

Her zaman mantıklı olan Fiona ciddileşti. “Bir seansa ihtiyacımız var.”

Sertçe “Bu saçmalık,” dedim.

“Hayır, federal vergi oranları saçmalık. Bu sadece düzeltilmesi gereken bir durum.” Çayını içip keyifli bir ses çıkardı. “Hem de en kısa zamanda, haberin olsun. Ruh, bu boyutta ne kadar uzun süre kapana kısılmış kalırsa devam edememe olasılığı o kadar artar.”

“Fiona, evimde hayalet falan yok!”

Ses tonumu onaylamamış gibi dilini şıklattı. “Bunun seni telaşlandırdığını biliyorum, canım ama lütfen kendini kontrol etmeye çalış. İskoçların duygularını belli etmeye karşı genetik bir mesafeleri vardır ve musallat olunmak gibi ufak bir mesele yüzünden senin hakkında kötü düşünmek istemem. Şimdi, görsel sorunlara ne demeli? Etrafta hiç tuhaf bir şey gördün mü?”

Aklıma ağacın arkasında saklanıp geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan o garip, düşmanca görünen şapkalı adamın görüntüsü geldi. Sonra da bahçede oynayan sarışın küçük çocuğu düşündüm...

Güvenlik kameramın yakalayamadığı o çocuk; onun yerine bana cızırtı göstermişti.

Korkunun soğuk eli boynumu sıkana dek dehşet ayaklarımından yavaşça yükselerek bedenimi ele geçirdi.

Fiona, dosyayı kapatmışçasına ağırbaşlı bir şekilde “Ah,” dedi.

İliklerime kadar donmuş bir hâlde “Bu imkânsız. Hayalet diye bir şey yok,” dedim.

Fiona gülümsedi. Yoğun bir gök gürültüsünün sesi duyuldu. Yağmur hızlanarak pencereleri ve çatıyı dövmeye başladı.

Sonra da tepemizdeki ışıklar üç kere kendi kendine açılıp kapandı; âdeta kendini beğenmişçesine siktir çeken doğaüstü bir varlıkmiş gibi.

“Şimdi beni dikkatle dinle,” dedi Fiona tekrar ciddileşerek.

“Sana çok önemli bir şey söylemem gerek.”

“Ne oldu?”

“Ne olursa olsun, hayalete onun öldüğünü *söyleme*. Bundan haberleri yok.”

İkimizin de bu konuşmayı, yüksek güvenli bir akıl hastanesinde yaptığımızdan emindim. Tek mantıklı açıklama buydu.

Orada oturup ona şaşkın şaşkın bakınca konuşmaya devam etti.

“Hayaletler sadece hikâyeleri olan ruhlardır. Birisi trajik ya da şiddet dolu bir şekilde öldüğünde, ruhu çoğu zaman yoluna devam edemez. Onları bu alemde tutan yarım kalmış işleri vardır. Onu tamamlayana kadar burada kalırlar ve hayattayken kendileri için en kıymetli olan mekânlara ve insanlara musallat olurlar.”

“Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

Tek kaşını kaldırdı. “Bunun senin için zor olduğunun farkındayım canım ama kibirli olmana da gerek yok.”

Azarlanmıştım. İç geçirip “Özür dilerim,” dedim.

“Dediğim gibi... Ne diyordum?”

“Hayaletlerin işlerini bitirmeleri gerektiğini.”

“Evet, doğru. Ve istedikleri sonu alana kadar burada kapana kısılırlar ve dünyada acı içinde dolanırlar.”

Bana beklenti dolu bir bakış attı.

“Yani sen var olmayan ve kesinlikle bana musallat olmamış bu hayalete, işini bitirmesi için yardım etmeliyiz diyorsun.”

Fiona’nın yüzü ışıldadı. “Aferin.”

Muazzam. Benden sanatı bırakıp kaybolan ruhlar için rehber olmamı istiyordu. “Umarım bu söylediğim şeyden ötürü alınganlık yapmazsın ama bu hayatımda duyduğum en aptalca şey.”

Yüzündeki ifadeden kesinlikle alındığını söyleyebilirdim.

Burnunu havaya kaldırıp küçümser bir şekilde homurdandı. “Pekâlâ. Yardım etmemi istemiyorsan seni zorlayamam.” Ayağa kalkıp bardağını lavaboya götürdü ve çayının kalanını döktü. Bardağını yıkarken omzunun üzerinden “Bugün ofisinin temizlenmesine ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Gerçekten mi? Bu konuşma hiç olmamış gibi mi davranacağız?”

Bana dönüp buz gibi gözlerle baktı. “İnkâr denizinde yüzmenin senin için en rahat şey olduğu izlenimine kapılmıştım.”

“Of ama. Bu çok ağırdı.”

“Gerçekleri yumuşatan biri değilimdir.”

Alaycı bir tonla “Yapma ya, hiç fark etmemiştim,” dedim. Birbirimize odanın karşısından dik dik baktık ama sonunda pes eden ben oldum.

“Tamam, bu akıl almaz şeyi yapacak olsam bile –ki yapmayacağım, *yaparsam diyorum*– o zaman ne olacak?”

Yüz ifadesi yumuşadı. Elindeki bardağı lavabonun yanındaki bulaşıklığa koydu ve sandalyesine geri döndü. “O zaman ruhla iletişim kurmayı deneyip ne istediğini öğreneceğiz.”

“Seans şeyine geri döndün yani.”

“Evet.”

Bu saçma konuşmadan kaçmak için uzay boşluğunda gezintiye çıkan beynimi geri getirmeye çalışırken birbirimize bakmaya devam ettik.

“Ya da belki de bir terapistle gitmeliyim. Paramı harcamanın daha iyi bir yolu gibi görünüyor.”

“Ah, para falan harcanmayacak, canım benim. Kişisel bir iyilik olarak yapacaktır.”

“Kim?”

“Kız kardeşim. O bir medyum.”

Artık bu yeni bilgi beni şaşırtmamıştı bile. “Tabii ki öyle. Birisi bu işe nasıl başlar?”

“Eh, bu iş için doğarsın ama, değil mi? Bu bir yetenek.”

Şüpheli bir şekilde “Yetenek,” dedim.

“Kişiye doğal olarak gelen bir şey, şu senin sanatçılığın gibi.”

“Ama sadece ölü insanlar söz konusu olduğunda.”

“Kesinlikle.”

“Bana musallat olmamış bu hayalet olmayan şeyin bu se-
anstan sonra beni rahat bırakacağını garanti edebilir mi?”

“Ah, hayır. Bu tamamen o ruha bağlı bir şey. Ve her zaman şey ihtimali var...” Yanağının içini ısırdı.

“Eh, beni bu hâlde bırakma. Yeterince gerildim zaten.”

“Şey, tüm ruhlar dost canlısı değildir. Kimisi intikam ister ve öfke doludur.”

Kıkırdadım. “Yani eskiden Motorlu Taşıtlar Dairesi’nde çalışıyorlardı diyorsun.”

Fiona’nın mavi gözleri ışıldadı. Sesini alçaltarak konuşmaya devam etti. “Bu bir şaka değil, canım benim. İnsanlar başka boyuttan varlıklarla uğraşırken çok dikkatli olmalıdır. Onlar oldukça öngörülemez varlıklardır. Öfkelenendirilirse kolayca şiddete başvurabilirler.”

Biraz önce hissettiğim o korku ürpertisi geri döndü, tenimin üzerinde gezinip tüylerimi diken diken etti. “Bir hayalet, bedeni yokken nasıl şiddete başvurabilir ki?”

“Mobilyaların yerini değiştirip kavanozları raftan nasıl fırlatabiliyorsa öyle.”

“Anlamıyorum.”

Bir an durup düşüncelerini toparladı. “Ruh, tıpkı güç toplayıp sonunda şimşek olarak boşalan bir elektrik fırtınası gibi enerjinin bir tezahürüdür. Bir ruh kızgın olduğunda o duygu—o enerji—fiziksel forma bürünür. Sonuç, senin şu açılan çekmecelerin ve dolap kapakların.”

Yukarı baktı. “Ya da titreşen ışıkların.”

Dehşetle tavana baktım, bir yanım tepemde sırtarak uçuşan yeşil bir cin bulmayı bekliyordu. “Yani... teorik olarak konuşursak—bunların hiçbirine inandığımı yok—evimde yaşayan ruh kızgın mı?”

Yumuşakça cevap verdi: “Bu evde yaşayan ruhun fazlasıyla öfkeli olduğunu söyleyebilirim.”

Şaşkınca ona baktığımda rahat bir şekilde “Ya da ruhlar. Bu ev gerçekten çok eski. Huzursuz kaç tane ruhun burada gezindiğini söylemenin bir yolu yok. Düzinelerce bile olabilir,” dedi.

“*Düzinelerce mi?* Yani sen cehennemde yaşadığımı mı söylüyorsun?”

“Cehennem zihinsel bir durum, canım benim. Gerçek sadece biz neye inanmak istiyorsak odur. Her birimiz kendi hakikatimizi yaratırız, hayaletler bile.”

Bu, şu ana kadar söylediği en huzursuz edici şeydi. “Tamam ama ben hâlâ hayaletlere inanmıyorum. Bu seansın olumlu sonuçlanmasını engellemez mi?”

Fiona kaşlarını kaldırdı. “Sence Tanrı, insanlar ona inanmıyor diye alınganlık yapıyor mudur?”

“Yani... belki duyguları inciniyordur?”

İç geçirdi. “Şeker olmadan kurabiye yapamam, canım.”

“Harika. Şimdi de şifreli konuşuyorsun. Ayrıca kesinlikle şeker olmadan kurabiye *yapabilirsin*. Onlara şekersiz kurabiye deniyor. Diyabetliler sık sık onlardan yiyor.”

Bana ters ters baktı. “Bak sen şuna, ne kadar da güzel sohbet ediyoruz. Seni daha iyi tanımak için böyle bir şansım olmasına çok mutlu oldum.”

“Ha-ha. Kurabiye meselesine geri dönelim. Ne demek istedin?”

“Senin bu şüpheciliğinin medyumun ruhla iletişim kurmasına engel olmayacağı anlamına geliyor ama korkarım ki senin deneyimleyeceğin her şeyi hazımsızlık gibi bir şey olarak yorumlamana *neden olabilir*.”

Bir an durup bunu düşündüm. “Bu kulağa gerçekten benmişim gibi geliyor.”

“Tam düşündüğüm gibi. Yani belki de oturup bunun üzerine biraz düşünmelisin.” Gülümsedi. “Hayaletinin yapacağı birkaç şaka ufkunu genişletiyor mu diye bir bak bakalım.”

“Şaka mı? Kulağa hoş gelmiyor.”

“Eh, bana söylediklerine bakılırsa senin ruh, şu ana kadar kısmen normal davranmış...”

Sustu ve bana gözlerini bile kırpmadan baktı.

“Cümleleri küt diye yarıda kesmen hayatımda duyduğum en ürkütücü şey olabilir.”

“Ben sadece hayaletlerin de insanlar gibi farklı ruh hâlleri olabileceğini söylüyorum. Bahse girerim daha en kötüsünü görmemişindir.”

Soğuk parmak uçlarımı gözlerime bastırdım ve iç geçirdim. “Tamam. Tartışmanın hatırına evde hayalet ya da hayaletlerin olduğunu varsayalım. Başka nelere dikkat etmeliyim?”

Fiona büyük bir keyifle listeyi sıralamaya başladı. “Işık küreleri. Fısıldayan sesler. Tuhaf rüyalar. Gözünün kenarında görebildiğin gölgeli şekiller ya da olmaması gereken yerlerde görünen gölgeler. Yeri değiştirilmiş eşyalar. Kendi kendine kanal değiştiren televizyon ya da radyo. Temas hissetmek—”

“Temas mı?” diye sözünü kestim dehşet içinde. “Bir hayalet bana *dokunabilir mi?* İğrenç!”

Dudaklarını büzdü ve bana sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi baktı.

“Teması *hissetmek* dedim. Bu bir algı. Hatırlarsan canım, hayaletlerin bedeni yoktur. Yani doğal olarak elleri de. Lütfen dikkatini ver.”

Yemin ederim bu kadına bir tane patlatacaktım.

Ama tekrar konuşmaya başladığında düşüncelerim dağıldı. “Olabilecek bir başka şey de bir ruhun varlığından fiziksel olarak etkilenmeye başlaman. Yani baş ağrısı ya da hafıza kaybı gibi şeyler yaşayabilirsin.”

Baş ağrısı? Hafıza kaybı?

Fiona’ya ağzım beş karış açık bakakaldım.

Yüz ifademi görünce afallayıp “Ne oldu?” diye sordu.

Zorlukla konuşabildim. “Sanırım az önce bir aydınlanma yaşadım.”

Parlayan gözleriyle hevesle öne eğildi. “*Ve?*”

“*Ve* falan yok. Sadece... küçük bir oğlan çocuğu var.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Oğlan mı? Ne oğlanı?”

“Onu, ofis pencereden arka bahçemde oynarken gördüm ama onu bulmak için dışarı çıktığımda gitmişti. Ve baktığımda da güvenlik kamerasındaki görüntüler silinmiş gibi sadece cızırtıdan ibaretti. Ya da hiç kaydetmemiş gibi.” Yutkunurken boğazım kupkuruydu, çölden farksızdı. “Çünkü aslında orada değildi.”

Fiona bana öyle bir ifadeyle bakıyordu ki gerildim.

“Bu çocuk nasıl görünüyordu?” diye sordu.

“Sarışın. Belki beş yaşlarında. Kırmızı bir yağmurlukla sarı çizmeler giyiyordu. Ve çok mutlu görünüyordu, etraf-
ta gülüp koşturuyordu.” Duruma inanamayarak başımı sağa
sola salladım. “Kaybolmuş ve kendisini benim arka bahçem-
de bulduğunu sanmıştım.”

Fiona başını eğip masaya baktı. Ellerini açtı. Bir şey he-
saplıyor gibi görünüyordu.

“Sorun ne?”

Kısa bir an sonra ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı. “Sadece
daha önce mutlu olan bir hayalet duymamıştım. Genelde ruh-
lar atlatamadıkları bir trajediden dolayı buralarda takılırlar.
Çoğunlukla üzgün ya da öfkeliidirler.”

“Ah.” Neredeyse histerik bir kahkaha attım. “Eh, diğer
adam kesinlikle öfkeli kategorisine giriyor.”

“Hangi öbür adam?”

“Arka bahçede bir ağacın arkasına gizlenip beni gözetle-
yen bir adam gördüm. Gerçekten öfkeli görünüyordu. Bana
dişlerini falan gösterdi. Ama çamurda bir ayak izi bile bırak-
mamıştı ve bende artık bunu yapabilecek insanların bedeni
olmayanlar olduğunu düşünüyorum.”

Lanet olsun, az önce ağzımdan çıkanlara inanamıyordum.

Fiona baykuş misali gözlerini kırptırıp duruyordu. Ya-
vaşça “Dişlerini gösterdi,” diye tekrarlardı.

“Evet. Beni korkuttu. Gerçi yüzünü pek göremedim, sa-
dece o tuhaf gülümsemesini seçebildim. Uzun ve ince yapı-
lıydı, üstünde bir trençkot vardı ve gözlerini örten bir şapka
takmıştı.”

Soluğum kesilmiş bir hâlde sandalyemde doğruldum.
“Aman Tanrım! Sence o adam küçük çocuğa zarar vermiş
midir? Yani belki de bir şekilde birbirlerine bağlı oldukları
için buradadırlar?”

Fiona'nın yüzünden garip bir ifade geçti. Bir an sonra başını sallayıp onayladı. "Muhtemel. Belki de uzun zaman önce bu evde yaşıyorlardı. Belki de onlar baba ve oğuldu. Ya da ikisi de tamamen farklı zaman dilimlerinde yaşamış ve başlarına korkunç bir şey gelmiştir. İhtimallerin sonu yok. Bazen hayaletler birbirlerine çekilir ve hiç tanışmasalar da aynı yere musallat olurlar."

Birbirimize bakakaldık. Sonunda "Hayaletlere inandığım falan yok tabii," dedim.

"Tabii ki."

"Evet. Peki kız kardeşin ne zaman gelip seansı yapabilir?"

"Ben sorup öğrenirim."

"Harika."

Yine birbirimize bakakaldık. Sonra hızla "En önemli şey, Kayla, bir hayalete ölü olduğunu asla söylememen gerektiğiyle ilgili konuşmamızı unutmaman. Eğer biz bir seans ayarlayıp onları Öte Taraf'a gitmeye yardımcı olmadan önce tekrar görürsen sadece bırak rahatsız edilmeden ne yapıyorlarsa yapsınlar. Onlarla iletişime geçmeye çalışma. Ve özellikle onları kızdıracak bir şey yapma," dedi.

Bir kez daha baştan ayağa ürperdim ve "Bu neden bu kadar önemli?" diye sordum.

"Çünkü bir ruh kendi yarattığı dünyasında yaşar. Sadece görmek istediğini görür. Gerçekliğe karşı kördür. Başboş dolaşan ruhlar, yaşayanların dünyasında olmadıklarını kabul etmek zorundadır. Bu durumu anlamaları için nazikçe yönlendirilmeliler ve kendi iradeleriyle bu gerçeği kabul etmelidirler. Yoksa fantezi dünyalarına daha da kapılıp kendilerini sonsuza dek bir karanlığa mahkûm edebilirler ve Öte Taraf'a gidip huzura kavuşmak için tüm şanslarını kaybederler."

Durdu ve sonra sessizce "Sonuç olarak da lanetlenirler," dedi.

Her ne kadar bunların hiçbirine inanmasam ve bu konuşmayı hayal ediyordum da herhangi bir ruhun lanetlenme nedeni olmak istemiyordum; bu yüzden büyük bir ciddiyetle, “Onlara ölü olduklarını söylemeyeceğime söz veriyorum,” dedim.

“Güzel.”

Bana, beni temin edercesine gülümsedi ve masadan kalkıp beni hem gerçek hem de farazi hayaletlerimle mutfakta baş başa bırakıp gitti.

Ardından ofisime gittim, Dante’ye yazdığım mektubu çekmecedan çıkardım ve ön kapının yanındaki askılıktan bir şemsiye aldım. Yağmura adım atıp posta kutusuna yürüdüm.

Eğer mutlu bir çocuk ve trençkot giyen düşmanca tavırlı bir herif bana musallat olduysa benim de hapishaneden bir mektup arkadaşım olabilirdi.

En azından o hayattaydı.

Posta kutusunun kırmızı metal çekicini kaldırana kadar Fiona’nın söylediği bir şeyi düşünmedim ama o anda sözleri tokat gibi suratıma çarptı.

“Birisi trajik ya da şiddet içeren bir şekilde öldüğünde ruhu genellikle yola devam edemez.”

Kalbim gümbür gümbür atarken “Michael,” diye fısıldadım.

Sanki bana cevap verir gibi çakan şimşek fırtınalı karanlık gökyüzünü bembeyaz, dişli pençelerle yarıp geçti.

Sevgili Kayla,

Çocukken bir kedim vardı. Turuncu, cılız bir tekirdi ve herkesten nefret ederdi. Ben hariç. O kedi beni severdi. Ben de onu ama tabii bunu, ona bir otobüs çarpana kadar bilmiyordum. O olaydan önce PS'nin tam bir baş belası olduğunu düşünüyordum. (Bu onun ismiydi, PS. Portakal suyundan geliyordu. Çok yaratıcı olmadığını biliyorum ama sekiz yaşındaydım.)

Kedi öldüğünde ve artık ortalarda olmadığında onu ne kadar sevdiğimi fark ettim. O aptal kedi, benim en yakın arkadaşımdı ama bunu çok geç anlamıştım.

Bazı şeylerin kafaya sonradan dank etmesi ne acayip şey, değil mi? Aslında bir hatıra ama yeni bir bakış açısıyla düşünülen bir hatıra, yani geçmiş artık başka bir anlama bürünüyor.

Ve o anlamı bulmanın tek yolu da onu aramak.

Geçmişe bakmak.

Mezarları kazmak.

Orada bulduğun kemikleri incelemek.

Ben son zamanlarda bunu fazlasıyla yapıyorum. Burada o kadar çok boş vaktim var ki geçmişi düşünmek günlerimi geçirmenin asıl yolu oldu.

Bana buraya düşmek için ne yaptığımı sormuştun. Bunun en basit cevabı birini çok sevmiş olmam.

Anlıyacağın üzere, PS'nin ölümünden dersimi çıkardım. Sevginin, eyleme geçilmediği sürece hiçbir şey ifade etmediğini öğrendim. Sevgi, niyet olmadan gerçek değildir. Bir fiildir. Pasif bir şey değildir.

Ama hepsinden öte sevgi, fedakârlık demektir.

Sevgi senden ne talep ederse, bedeli ne olursa olsun yapılmalıdır.

Ve ben sevginin benden istediğini seve seve binlerce kez yaparım. Sonsuzluğa kadar her gün yapmam gerekse bile jiletle damarlarımı keser ve kendimi seve seve kanatırım.

Dante

Günlerden cumartesiydi. Yağmur bu hafta gece gündüz yağmış, çiselerken birden şiddetlenip yerleri sırlıklam yapmıştı.

Ofisimde, pencereden kasvetli öğleden sonra havasına bakarken elimde Dante'nin mektubuyla oturuyordum. Körfez, puslu gri bir renge bürünmüştü; su huzursuz ve kuvvetli esen rüzgârla beyaz köpükler saçıyordu. Ev, ara sıra hüznü bir şekilde iç geçiriyordu ama onun dışında sessizdi.

Geçen pazartesi Fiona'yla yaptığımız konuşmadan beri böyleydi. Sanki nefesini tutuyormuşçasma ürkütücü derecede sessizdi.

Bunu yapan sadece o değildi.

Bu hafta neredeyse hiç uyumamıştım. Diken üstünde yürümüş, sinirlerim en ufak bir rüzgâr ya da pencereye çarpan bir dalda gerilmişti. Ama sıradışı bir şey olmamıştı. Ne o küçük çocuğu ya da trençkotlu adamı görmüştüm ne de açıklanamayan kokular belirmiş ya da ışıkların yanıp sönmeleri gibi şeyler olmuştu.

İskelenin ucundaki Eurydice dalgalı suda huzursuzca hareket ediyordu. Karşı koyamadığım bir güç, gözlerimi sürekli ona çevirmeme neden oluyordu.

Teknenin de beni izlediğini düşünmemin tek sebebinin harap olmuş sinirlerim olduğunu biliyordum.

Dante'nin mektubu aklımın bir köşesinde süzülürken telefonuma bir mesaj gelene dek günün geri kalanında çalıştım.

Sen kazandın. Ara beni.

Aidan'dı. Altı gündür konuşmamıştık. Pek işbirliği yapasım yoktu o yüzden aramak yerine ona mesaj attım.

Ne kazandım?

Onu aramam yönündeki emrine itaat etmediğim için sinirlendiğini, cevabım yazarken beliren üç noktadan neredeyse anlayabiliyordum.

İlk araması gereken sendin.

Kaşlarımı çatarak cevap verdim.

Bunun bir yarış olduğunu fark etmemiştim.

Telefonum çaldı. Açıp "Merhaba?" dediğim anda Aidan'ın memnuniyetsiz sesi kulağımdaydı.

"Sana alan veriyordum. Bunu mesafeye dönüştüreceğini düşünmemiştim."

"Mesafe falan yok. Sadece garip bir hafta oldu."

Bir anlık duraksamanın ardından "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse buna verebileceğim hiçbir cevap doğru olmaz. Ayrıca, seni özledim."

Sesi yumuşadı. "Öyle mi?"

"Özlediğimi biliyorsun."

"Öyle umuyordum. Kapımı çalacağını ve seni baştan ayağa sıırıslıkla, çıplak ayak ve transparan hâle gelmiş bir tişörtle bulacağımı düşünüp durdum."

Sözleri beni gülümsetti. "Her erkeğin istediği şey bu değil mi?"

"Belki ama bunu elde eden kişi benim." Sesi alçaldı. "O tatlı kıcını buraya getir, tavşancık. Çırılçıplak yatağымda olmana ihtiyacım var. Beni yeterince beklettin."

“Kendi kendini beklettin, Dövuş Kulübü. Günler önce eline telefonunu alabilirdin.”

“Sana alan verdiğimi söylemiştim.”

“Bunu istemiyordum ki.”

“Ben sana ihtiyacın olanı vermekle ilgileniyorum, Kayla ve bu senin istediğin şeyle aynı olmayabilir.”

Ben de bedenimin bu sözlerle verdiği tepkiyle ilgileniyordum; arzu ve sinirin bir karışımıydı. Tüm kıyafetlerimi çıkarıp önünde dizlerimin üzerine çökmek istiyordum ama aynı zamanda telefonu suratına da kapatasım vardı.

Ama onu hemen geri arayacağımı bildiğimden bu isteğimi es geçtim.

“Peki sen tam olarak neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun, Aidan?”

“Kim olduğunu hatırlayabilmen için her şeyi unutmana.”

Bu nefesimi kesti. Sadece karanlık ve baştan çıkarıcı bir tonla söylediği için değil, aynı zamanda haklı olduğu için. Kalbim delicesine atarken dudaklarımı yaladım ve “Evet,” diye fısıldadım.

“Biliyorum. Şimdi buraya gel. On dakikan var. Gecikirsen cezalandırılacaksın.” Telefonu küt diye kapattı.

Telefonu elimde sımsıkı tutarak, midem altüst olmuş bir hâlde oturdum ve sırf cezamın ne olacağını görmek için evden çıkmadan yarım saat beklesem mi diye düşündüm.

Ama sonra henüz o kadar cesur olmadığıma karar verdim. Evden çıkmam bir dakika bile sürmedi. Ben bir kez daha kapıyı tıklatamadan Aidan dairesinin kapısını açtı.

Sadece solmuş bir kot pantolon giyiyordu, ayakları ve üstü çıplaktı; o çok güzeldi. Beni kollarına çekip kapıyı arkamdan kapatırken kahkahalara boğuldum.

“Orada dikilip merdivenlerdeki ayak seslerimi mi dinliyorsun?”

“Evet. Araban otoparka gelir gelmez deli gibi oraya koşturmamak için elimden gelen tek şey bu.”

Ona sırtıarak baktığımda “Böbürlenme,” diye uyardı.

“Bunu asla yapmam. Ah, Tanrım, sen hatırladığımdan bile daha yakışıklısın.”

Dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu ve boğuk sesiyle “Tatlı, küçük tavşan. Nasıl becerilmek istersin?” diye sordu.

Heyecanım doruktaydı. “Nasıl istersen öyle,” diye fısıldadım.

Bir eliyle belimi kavradı, diğer eliyle de çenemi sıkıca tutup hırladı. “Ben nasıl istersem öyle... ne?”

O an eridim. Sıcak bir yaz gününde asfalta düşen dondurma gibi eridim. Aklımda sadece Aidan vardı, geri kalan her şey uçup gitmişti.

Sanki doğuştan gelen gizli bir ayara geçerek, bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi bir an bile direnmeden teslim oldum. Soluğum kesik bir hâlde “Nasıl istersen öyle, efendim,” dedim.

Beni, ömrü boyunca dudaklarıma aç kalmış gibi öptü.

Ona tutunup, kalbinin göğsüme çılgınca vurduğunu hissederken sanki helyum çekmişim de her an tavana yükselip orada asılı kalarak kahkahalara boğulacakmışım gibi hissediyordum. Her zaman bana kendimi fazlasıyla hayatta, zincirlerimden kopmuş ve tamamen kaygısız hissettiriyordu.

Bana kendimi özgür hissettiriyordu. Ve lanet olsun, bu muhteşemdi.

Öpüşmeye ara verip tişörtümü tuttu ve başımdan çekip çıkararak bir kenara fırlattı. Sonra pantolonumdan kurtuldu. Külot giydiğimi görünce memnuniyetsizliğini belirtircesine hırladı ve onu da sabırsızca bacaklarımdan aşağı indirdi. Karşısında cırılçıplak durduğumda pantolonun fermuarını açtı ve boğuk bir sesle “Dizlerinin üstüne çök,” diye emretti.

Şükran dolu bir duacı gibi sert zeminde dizlerimin üstüne çöktüm ve dimdik duran ereksiyonunu elime aldım.

“Em, tavşancık.”

Dudaklarım aletinin şişkin tepesine dokunur dokunmaz Aidan inledi ve gözlerini kapatıp başını geriye attı. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve hırıltılı bir sesle adımı fısıldadı.

“Lanet olsun çok tatlı. Seninle ilgili her şey. O tatlı ağzına bayılıyorum benim uslu kızım.”

Bu sert övgüsü, kulağıma bir ziyafet gibi geldi. Sanki damarlarıma enjekte edilmiş eroin gibiydi. Sinir uçlarımda alev alev dolaşan bir coşkuydu ve beni ateşe veriyordu. Aletini öyle şevkle emdim ki yavaşlamam için beni uyarmak zorunda kaldı.

“Sakin ol, bebeğim. Menimi alacaksın ama daha değil.”

Gözlerini açıp bana baktı ve başımı aşağı yukarı hareket ettirip onu ağzımın derinliklerine alıp sonra tekrar yavaşlar-ken başparmağını üstdudağımda gezdirdi.

“Şu hâline bir bak,” dedi seksi bir tonla. “Benim için dizlerinin üstündesin. Sert aletim ağzında. Gözlerin seni becermem için yalvarıyor. Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar kusursuz olduğun?”

Aklımı kaçırmış gibi hissediyordum, gözlerimi kapattım ve onu elimden geldiğince ağzımın derinlerine aldım ve o kalın aletini gırtlığıma götürürken hafifçe öğürdüm.

“Lanet olsun, kusursuzsun,” diye fısıldadı. “Kayla. Benim güzel, itaatkâr kızım.”

Aletinin etrafında inledim, iki elimle onu sıvazlarken şevkle emdim. Vajinam nabız gibi atıyordu. Memelerim sızıyordu. Beni becermesini delice istiyordum, arzuyla titredim ve tekrar inledim.

Biliyordu. Tabii ki biliyordu. Kahkahası karanlık ve yumuşaktı.

“Benim için bacaklarını açıp aletimi derinlerine almaya ihtiyacın var, değil mi bebeğim? Efendinin seni becermesine ihtiyacın var.”

Aletinin altındaki damarlar dilimde atıyordu. Parmaklarıyla saçımı daha sıkı kavradı. Şu anda bana kendimi camdan atmamı söylese muhtemelen yapardım.

“Evet, öylesin. Açgözlü kız. Hadi aletimi boğazına kadar alırken kendini parmakladığını göreyim. Ama sakın iznim olmadan geleyim deme.”

Bir elimi bacaklarımın arasına götürüp delicesine klitorisimi okşamaya başladım. Şimdiden sırlıklam ve çaresizdim; burnumdan hızla nefes alıyor ve baştan ayağa titriyordum.

İki eliyle yüzümü avuçladı ve kalçasını hareket ettirerek aletini ağzıma sokup çıkardı, hızı ve derinliği kontrol ediyordu. Her bir zerremenin kontrolü ondaydı.

“Ah, siktir evet, bebeğim. Siktir, işte bu evet,” diye fısıldadı.

Bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerimiz kilitlendi. Dudakları aralandı ve gözleri alev alev yanıyordu. Kendimi ona tamamen açana, savunmasız kalana kadar beni yakıp geçiyordu. Aletinin etrafında inleyerek bacaklarımın arasındaki o sızıya bir parmağımı soktum.

“Boşalma,” diye emretti o kadife gibi yumuşak sesiyle; bakışları beni esir aldı. “Uslu bir kız ol ve benim için kendini tut.”

Aklımı kaçırmak üzereydim. Ona sessizce gözlerimle yalvardım. Dudaklarını yalayıp beni izledi.

Karnımdaki derin kasılma, beni burnumdan keskin bir nefes almaya itti. Aidan saçımdaki elini yumruk yaptı ve başımı geriye çekti. Aleti dudaklarımdan fırladı.

Nefes nefese eğildi ve faltaşı gibi açılmış gözlerime baktı. Gırtlakta gelen bir sesle “Az önce efendine itaatsizlik mi ettin?” diye sordu.

O kadar zor nefes alıyordum ki güçbela cevap verebildim. “Hayır. Hayır. Yemin ederim yapmadım.”

Bana inanmadı. Hırlayarak beni sert zeminde sırtüstü yattırdı, bir elini göğüs kafesime koyarak beni resmen yere çiviledi. Diğer eli bacaklarımın arasına kaydı. Beni sıırılsıklam ve onun için hazır bir hâlde bulunca dişlerinin arasından nefesini verdi.

“Kollar başının üstüne. Bacaklarını aç. En ufak bir ses çıkarırsan cezalandırılırsın.”

Titreyerek kollarımı başımın üstüne kaldırıp ellerimi yere yasladım. Sonra da bacaklarımı açıp altdudağımı ısırdım ve bana söylendiği gibi sessiz kalabilmek için dua ettim.

Bir anlığına durdu ve arzu dolu gözlerle yüzümü inceledi sonra da bir parmağım içime sokup orgazmın ritmik kasılmasını bekledi. Neredeyse zirveye ulaşacaktım –*neredeyse*– ve eğer parmağını hareket ettirirse uçurumdan aşağı düşecek ve orgazmım beni ele geçirirken çaresizce elini becermeye başlayacaktım.

“Tatlı, küçük, tavşancık,” diye fısıldadı gururla. “Uslu bir kız olmak için gerçekten çabalıyorsun, değil mi?”

Çılgınca başımı salladım.

Göğüs kafesimdeki elini meme götürüp avuçladı ve sonra sertleşmiş meme ucumu çimdikledi. Zevk, bedenimde dalga dalga yayılıp bacaklarımın arasına ilerledi. Kalçalarımın titremesine ve sırtımı yay gibi germeye engel olamasam da sessiz kalıp burnumdan kesik kesik nefes almaya devam ettim.

Aidan’ın ereksiyonu bacaklarının arasında, pantolonunun üstündeydi. Büyüktü ve salyamdan parlıyordu, tepesi kıpkırmızıydı. Kalın, sıkı ve damarlarla doluydu.

Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Üstüme gelip beni delice becerirken kulağıma edepsiz şeyler fısıldamasına ve bedene sürtünürken tenimi kokusuyla sarmasına ihtiyacım vardı.

“Gözlerini benden ayırma, Kayla.”

Karanlık gözleriyle buluştum ve fısıltıyla “Evet, efendim,” dedim.

Sessiz kalmam gerektiği hâlde sözlerimin onu memnun ettiğini görebiliyordum.

Ödülüm için beni yüzüstü çevirdi ve kıcıma şaplak attı; ben arzudan ağlamanın eşiğine gelene dek iki yanak arasında gidip geldi.

Tam orgazm olmak üzereydim ki durdu.

Yanağım yere dayanmış ve gözlerim sımsıkı kapalı hâlde sızlandığımda sıkıdığı dişlerinin arasından “Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Kaçsan iyi olur minik tavşan yoksa seni parçalara ayıracağım,” dedi.

Rahatlamamın yakın olduğunu bilerek dizlerimin üstünde doğrulurken hıçkırdım sonra da hızla ayağa kalktım.

Aidan bir hayvan gibi hırlayıp kıcıma vurdu. Çığlık atıp yerimde zıpladım sonra da yüreğim ağzımda mutfaktan kaçtım. Yatak odasına girip kapıyı kilitlemek için ancak zaman bulabilmişim ki kapıyı yumruklayıp onu içeri almamı istedi.

Reddettiğimde kapıyı kırarak açtı.

Kapı duvara çarpıp parçalandı. Raftan birkaç kitap yere düştü. Çatıdan biraz sıva döküldü. Aidan açık kapının ağzında nefes nefese burun delikleri genişlemiş, gözleri bir avcınıninki kadar aç bir şekilde karşıdaki duvara dayanmış hâlime bakıyordu.

Hırlayarak “Yatakta ellerinin ve dizlerinin üstüne çık,” dedi.

Bağırıp ona karşı çıktım. “Hayır. Beni istiyorsan önce yakalamak zorundasın!”

Sırtışı kocaman ve ölümcüldü.

Sola gittim. Öne atıldı. Diğer tarafa yöneldim, dönüp bana uzanamayacağı kadar hızlıydım. Zafer kahkahası atarak yatak odasından çıkıp koridor boyunca koştum.

Oturma odasında beni yakaladı, kaburgalarımın mengene gibi sardığı kollarıyla beni göğsüne çekti. Kurtulmak için çabalarken Aidan kahkaha attı, burnunu saçlarıma sürtüp kokumu derin derin içine çekti.

“Benden kaçabilecek kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun, tavşancık?”

“Evet!” Kollarının arasında çaresizce çırpındım.

“Hiç sanmıyorum.” Omzumu ısırdı ve uzanıp bacaklarımla arasına dokundu. Alçak sesle konuşmaya başladı. “Feci şekilde becerilmek üzere olduğunu düşünüyorum.”

Bayılabılırdım. Nabzım uçuşa geçmiş, delicesine nefes alıyordum ve garip bir şekilde kendimi hafif hissediyordum, sanki bedenimden ayrılmış, havada tüy gibi süzülüyordum.

Aidan bizi koltuğa götürdü ve sonra da pozisyonumuzu değiştirip beni altına aldı. Sıcak ve sert ereksiyonu, kıcıma batıyordu.

Çaresiz çırpınışlarımla ve çığlıklarımla tadını çıkarmak için bir an durdu, öylece üstümde uzanmaya devam etti; saçlarımla, omuzlarımla, boynumu koklayıp zevkle inlerken çıplak göğsü sırtımı yakıyordu.

“Bırak beni!”

Kıkırdadı. “Güvenli kelimeyi söylersen bırakırım.”

Kibirli piç. O lanet kelimeyi söylemeyeceğimi biliyordu. Öfkeyle çığlık attım, bu da onu güldürdü.

“Kötü tavşancık,” diye fısıldadı, sesi zafer doluydu.

“Hayır!”

“Ah, evet, öylesin. Ve kötü tavşanlara ne olur, biliyorsun.”

Bu bir soru değildi ama yine de cevap gerektiriyordu.

“Özgür bırakılırlar.”

Dudaklarını kulağımın dibine getirdi ve seksi bir tonla “Hayır, bebeğim. Uslu olacaklarına söz verene dek efendileri tarafından kıcılarından becerilirler,” dedi.

O an neredeyse doruğa ulaştım. Vajinam ihtiyaçla kasılıyordu. Çaresizce homurdandım ve kıcımlı ereksiyonuna doğru hareket ettirdim.

Bir eliyle bileklerimi tutup diğer elini bacaklarımla arasına götürdü. Vajina dudaklarımı okşayıp ıslaklığı kıcıma sürdü. Parmak uçları kıcımda gezinince ciyakladım.

Bir parmağını eklemine kadar içime soktu. Kaskatı kasılıp bağırdım.

“Bu benim,” dedi karanlık bir ses tonuyla. “Buna sahip olacağım. Eğer bunu istemiyorsan lanet güvenli kelimeyi şimdi söyle.”

Altında kapana kısılmıştım ama çıkış yolum da yok değildi. Her şeyi tersine çevirmek için tek bir kelimenin yeterli olacağını biliyordum. Eğer güvenli kelimeyi söylersem ânında duracak ve beni bırakacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu; beni zevk ve korku arasındaki o ince çizgide, zevk tarafında tutan da buydu.

Yüzümü yastığa gömdüm ve hıçkırarak adını söyledim.

Arzu ve karanlık tatminle dolu bir inilti çıkardı. “Evet, be-beğim. Seni becerirken adımı söyle. Benim için boşaldığında çılgık çılgıca adımı söyle.”

Parmaklarına tükürdü ve salyasını kıcımlı girişine sürdü sonra aletinin tepesini içime sokarken beni sımsıkı tuttu.

Titreyerek haykırdım.

“Efendinin aletini içine al,” diye emretti ve tek hamlede içime girdi.

Sızlıyordum ve nefes nefese kalmıştım, gözlerim sulanmıştı ve kıcımdaki kaslar kasılmıştı. Aidan kalçasını tekrar hareket ettirmedi, sadece üstümde yatıp saçlarıma doğru derin derin nefes aldı, iki eli de bileklerimi tutuyordu.

Bedenimin üzerindeki bu hakimiyeti –sadece izin verdiğim için değil, aynı zamanda açlığını da çektiğim bu hakimiyet– içimdeki hassas bir şeyin dal gibi kırılmasına neden oldu.

Burnumun üstünden bir damla gözyaşım aktı. Onunla tamamen dolmuş, tir tir titreyip tam bir duygu selinin içindeyken güçbela “Efendi,” diye fısıldadım.

Zevkle homurdandı. Nefes nefese bir sesle “Tatlı kız. Benim uslu kızım. Benim için yalvar,” dedi.

Gözlerimi kapattım ve ona itaat ettim. “Lütfen, efendi. Lütfen beni becer. Beni sertçe becer.”

Geri çekildi ve kalçasının sert bir hareketiyle tekrar kıcıma geri girdi.

Hıçkırığım hem paramparça hem de minnet doluydu.

Bir kez daha, bu sefer daha da sertçe içime girdi, ben inlediğimde hareketlerini tekrarladı.

Feci şekilde yakıyordu ama klitorisim nabız gibi atıyordu ve Aidan’ın kalçasının her hareketinde sertleşmiş meme uçlarını kanepenin kumaşına muhteşem bir şekilde sürtünüyordu, bu yüzden ona devam etmesi için yalvardım ve beni dönüştürdüğü bu açgözlü kadın olarak kalçamı ona doğru hareket ettirdim.

Bileklerimi bırakıp tek eliyle kalçamı tuttu ve diğer eliyle de beni iyice kanepeye itti. Aletini kıcımdan çıkarmadan dizlerinin üzerine oturup beni de kendisine çekti. Beni sabitledi ve tek ayağını yere koydu sonra da iki eliyle kalçamı tutup arkamda eğildi.

Ardından sert ve yoğun darbelerle hassas kıcımın içine girip çıkmaya başladı; ben aklımı kaçırmışçasma hıçkırarak inlerken her hareketinde ağır hayaları vajinama çarpıyordu.

“Efendi! Efendi! Lütfen, boşalabilir miyim?”

Nefes nefese “Evet, bebeğim. Ver onu bana,” dedi.

Bacaklarımın arasına uzandı ve şişmiş klitorisimi çekti.

Bu hareketi ani bir zincirleme reaksiyona neden oldu.

Nefesim kesildi ve bedenim büküldü. Vajinam ritmik olarak kasılıyordu. Bedenim kontrolü ele geçirirken aklım

tamamen devreden çıkıp Aidan'ın dokunuşlarına kontrolüm dışında cevap verdi.

“Aidan! Aman Tanrım, Aidan, geliyorum! Geliyorum!”

Gırtlğından çıkan ses hayvani ve zevk doluydu.

Sonra kasılan vajinama bir parmağını soktu ve Aidan'ın sesi benim yüksek zevk ıgılkıların sesleri arasında kayboldu.

Titreyip vahşice kükredi ve içime boşaldı.

Bu güzel, vahşi adam beni kendisiyle birlikte karanlığa çekerken gözyaşlarına boğuldum, çaresizce hıçkırarak tatlı bir teslimiyetle kendimi bıraktım.

Sonrasında duygusal olarak tam bir enkazdım.

Kanepeye yüzüstü gömülmüş, hıçkırıyordum. Bütün bedenim titrerken ter içinde ve tükenmiş bir hâldeydim. Aidan üzerime eğilmiş kesik kesik nefes alıyordu. Alev gibi yanan alnı, kürekkemiklerimin arasındaydı.

Tam olarak ifade edemiyordum ama birlikte oynama şeklimizde beni arındıran bir şey vardı. Her seferinde sanki vaftiz edilip bedenimin daha hafif bir versiyonunda tekrar doğuyor gibiydim. Kontrol Aidan'daymış gibi davransak da içimde bir yerlerde aslında kontrolün bende olduğunu biliyordum. Ve zaman zaman hareketlerimiz sert olsa da bunun altında inanılmaz bir özen ve güven duygusuyla daha önce hiç tatmadığım bir şekilde değerli hissediyordum.

“Ah, bebeğim,” diye fısıldadı. “Ağlama. Sorun yok, güzelim. Her şey yolunda.”

Omurgamı nazikçe öptü ve yavaşça geri çekildi. Ardından kanepenin arkasından battaniyeyi alıp etrafıma sardı. Oturdu ve beni kucağına çekip güçlü kollarıyla sardı.

“Çok güzelsin,” diye mırıldanıp alnımı ve ıslak yanaklarımı öptü. “Sen benim güzel ve uslu kızımsın. Bir yerin acıyor mu? Seni incittim mi?”

“Hayır. Mükemmeldi. Sen mükemmelsin. Her dakikasına bayıldım.” Başımı boynuna gömdüm ve daha da şiddetle ağlamaya başladım.

Beni kollarının arasında iyice sıktı ve hafifçe sallanmaya başlarken kulaklarıma teskin edici sözler fısıldadı. Saçlarımı okşayıp beni yatıştırdı ve bir bebek gibi sarıp sarmaladı.

Gözyaşlarım dinene, burnumu çekmeyi bırakana ve arada beliren hıçkırıklarımı bastırana kadar öyle oturduk.

Derin derin nefes alıp verdi, sonra da parmak uçlarını yanaklarımda gezdirdi. Yanağını başımın tepesine yasladı ve usulca “Senin için ne yapabilirim, söyle bana,” dedi.

Daha önce hiçbir erkek bana bunu sormamıştı.

Eh, teknik olarak soru sormamış, emir vermişti ama bu ufak ayrıntıya takılmayacaktım. Sersemlemiş, ağırlar içinde ama tamamen tatmin olmuş bir hâlde oturdum ve bir süre ciddi ciddi düşündükten sonra daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olduğuna karar verdim.

“Şu anda mı yoksa genel olarak mı?”

“İkisi de. Seni mutlu eden şeyleri bilmek istiyorum. Senin de benim şu an hissettiklerimi hissetmeni sağlayacak şeyleri öğrenmek istiyorum.”

Ona gözümün ucuyla baktım. “Şu an nasıl hissediyorsun?”

Bana baktı, gözleri sonsuz ve karanlıktı. Parmak ucuyla altdudağımı takip etti ve “Yeniden doğmuş gibi. Affedilmiş gibi ya da belki... bilmiyorum.” Bir süre sessizce doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. “Özgür.”

Utanarak “Ben sana kendini özgür mü hissettiriyorum?” diye sordum.

“Hayatım boyunca karanlık bir mağarada yaşamışım da ilk kez gün ışığına adım atmışım gibi.”

Boğazım düğümlendi, gözlerimi kapattım ve ona daha da sokuldum. Sesim titreyerek “Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmadım,” diye fısıldadım.

Kahkahası yumuşak ve karanlıktı. “Bunu iltifat olarak alıyorum.”

“Öyle zaten. Her zaman senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Sen, var olduğundan bile haberimin olmadığı bir yanıma ortaya çıkarıyorsun. Sana her şeyi, en karanlık sırrımı, yaptığım için çok utandığım şeyleri söyleyebilirmişim ve sorun olmazmış gibi hissediyorum.” Tereddüt ettim. “Sadece...”

Dondu. “Ne?”

“Konuşmanın ortasında çekip gittiğinde gerçekten sinirleniyorum.”

Bir anlık sessizlikten sonra başını salladı. “Tamam. Bunu bir daha yapmayacağım.”

Cesaretleterek konuşmaya devam ettim. “Ve kabuğuna çekilip bana aklından geçenleri söylemediğinde kafam karışıyor. Bazı açılardan çok ciddi bir adamsın, iletişime açıksın, lafı dolandırmıyorsun ama bazen de benden saklanıyormuşsun gibi hissediyorum.”

Düşünmek için durdum. Sonra içimi dökmeye devam ettim. “Gerçek seni görürsem nasıl tepki vereceğimden endişe ediyormuşsun gibi?”

Dudaklarını, göğsümü sıkıştıran bir şefkatle dudaklarıma bastırıp beni öptü.

“Endişelendiğim şey kalbimi, hâlâ alyansını takan bir kadına kaptırmak,” diye mırıldandı.

Sesindeki o üzüntü kalbimin teklemesine neden oldu. “Ah, Aidan. Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Özür dilemene gerek yok. Kendini açıklamana da. Asla kendini buna mecbur hissetmeni istemiyorum. Bunu, gün-birlik yaşadığını biliyorum.”

“Bu” derken kastettiği “biz”dik. Yaptığımız bu şey her neyse. Bir açıdan da haklıydı. Bunu gün-birlik yaşıyordum. Başka yolu yoktu. Hayatıma, dünyaya düşen bir meteor gibi girmişti; hem de hiç olmadığım kadar kırılgan bir dönemde.

Fakat onunlayken kırılgan hissetmiyordum.

Duygusal olarak bu kadar savunmasız hâlimle bu konuşmaya devam edemeyecek kadar bunalmıştım. “Tamam. Şu anda mutlu olmak için neye ihtiyacım olduğunu mu bilmek istiyorsun?” dedim.

“Evet.”

Gülümseyip sakalını çekiştirdim. “Bir kadeh şarap ve sıcak bir banyo.”

Göz kapakları yarı yarıya kapandı. Bir an sessizce bana baktı. “Senin için bunu yapabilirim.”

“Teşekkür ederim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bir şey unutmadın mı?”

Elimi çenesinde gezdirdim ve daha da kocaman gülümse-dim. “Teşekkür ederim, efendim.”

Uzun bir süre gözlerime baktı. Sonra da sessizce “Kayla, bana dikkat et,” dedi.

Sözlerine şaşırarak “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Güçlü olduğumu düşünüyorsun, biliyorum. Ama güçlü olanların zaafı da budur: baskıya direnirler ama esneyemezler; sonunda kırılırlar.”

Ben ona cevap veremedim beni kucaklayıp banyoya götürdü.

Boynuma kadar köpüklere gömülüp bir kadeh Cabernet içerek bir saat boyunca huzurun tadını çıkardım. Aidan banyoya minik peynir parçaları ve dilimlenmiş elmalar getirdi ve beni elleriyle beslerken bu, hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi çiğnememi izledi.

Bana bakış şekli bağımlılık yapıyordu.

Bunun bu kadar hoşuma gitmesi de biraz korkutucuydu.

Bunun için hazır olduğumu sanmıyordum. Aidan da öyle görünüyordu. Biz, mıknatıs olmak istemeyen ama kontrolümüzün ötesindeki görünmeyen elementler tarafından birbirine çekilen mıknatıslardır.

Son hızla giden ve eninde sonunda raydan çıkıp yolcularını öldürecek bu treni yavaşlatmamız gerektiğini ona söyleyecek gücüm de sözüm de kalmamıştı. Zaten o noktayı çoktan geçmemiş miydik?

Cevap tabii ki evetti. Geçmiştik. Yemek randevularını ve kibar konuşmaları atlayıp direkt edepsiz düzüşmelere geçmiştik.

Şikâyet ettiğim falan yoktu. Bu şekilde her şey daha basitti ve basit şeyler de güzeldi. Hem aklımın son zamanlardaki durumunu düşünecek olursak havadan sudan konuşma yapacak hâlim de yoktu.

Sadece kot pantolonu giyen Aidan klozete oturup ellerini dizlerine dayadı. “Yarın eve gideceğim.”

“Bu bir davet mi yoksa bana sadece nerede olacağınla ilgili bilgi mi veriyorsun?”

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Davet, ukala şey. Sen bunu zaten biliyordun. Cevabın ne?”

“Cevap evet. *Sen* bunu zaten biliyordun.”

“Varsayımda bulunmak istemedim.” Yüzük parmağıma baktı ama sonra bakışlarını kaçırdı. “Programını bilmiyorum.”

Söyle ona. Sadece Michael'la ilgili gerçeği söyle. Ona olanları anlat. Bilmeyi hak ediyor.

Öyle mi? Burada bir bağlılık falan yok. Ve bir şeyler saklayan tek kişi ben değilim. Onunla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Kahretsin, kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorum!

Bir süre zihnimin içinde kendi kendime didiştim, sonra Aidan'ın "Kaç yaşındasın?" diye sormasıyla irkildim.

Ağzımdan gergin bir kahkaha kaçtı. "Tanrım, bu çok tuhaf."

"Tuhaf olan ne?"

"Bana bunu sorduğunda kaç yaşında olduğumu bilmediğimi düşünüyordum."

"Otuz beş yaşındayım."

"Ben de otuz."

Birbirimize baktık. "Başka neler düşünüyordum?" diye mırıldandı.

Elimdeki şarap kadehini yavaşça küvetin kenarına koyarak kendime biraz zaman kazandırdım. Doğrudum ve dizlerimle memelerime yapışmış ışıltılı kümeler hâlinde parlayan köpükleri izledim.

"Kocamı düşünüyordum."

Aidan sessiz kaldı. Nefes aldığım bile duyamıyordum. Ama beklediğini hissediyordum, kasları sanki benimmiş gibi bedenindeki yeni gerginliği hissedebiliyordum.

"Aslında bu tam olarak doğru değil. Sana onunla ilgili bir şey söylemek istediğimi düşünüyordum."

Yutkundum. Nabzım hızlanmaya başladı. Bunun neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Tamirci Eddie'ye kocamın öldüğünü söylemiştim ve üstelik o kıcımlı becerip bana yavru tavşanı olduğumu söylememişti.

Cesaretimi toplamak için titrek bir nefes alıp gözlerimi kapattığımda Aidan yumuşak bir sesle "Gözler bende," diye emretti.

Ona baktım. Bana sarsılmaz bir yoğunlukla, alev alev yanan gözlerle bakıyordu.

“Canını yakıyor mu? Bilmem gereken tek şey bu.”

Bakışlarında vahşi, beni ürperten tehlikeli bir parıltı vardı. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı bacaklarıma sardım.

“Evet dersem ne yaparsın?”

Yanıtı sert ve hızlıydı. “Onu öldürürüm.”

Kalbim deli gibi atarken gözlerim faltaşı gibi açıldı ve “Aidan,” diye fısıldadım.

Bana bakıp bekledi.

Sonunda “Babana yaptığın bu muydu?” diye sordum.

İrkilmeden ya da gözlerini benden kaçırmadan cevap verdi. “Evet.”

Gözlerimi kapatıp iç geçirdim ve başımı dizlerime yasladım.

Sesini giderek alçalttı. “Benden korkmana gerek yok.”

“Korkmuyorum.”

Kulağa ikna olmamış gibi gelen bir ses tonuyla “Sana karşı bir tehlike oluşturmuyorum. Seni asla incitmem,” diye ekledi.

“Biliyorum.”

“Ama saklanıyorsun.”

“Ben... siktir, galiba öyle yapıyorum. Sadece sindirmeye çalışıyorum. Bana bir dakika ver, lütfen.”

Sadece arada sırada musluktan damlayan suyun sesiyle bölünen bir sessizlikte oturdum. Ama sonra Aidan küvetin yanında diz çöktü ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

Telaşla “Artık yaşımdan ötürü daha olgunum,” dedi. “Daha akıllıyım. Yaptığımı düşünmek için çok vaktim oldu. Yine aynı durum yaşanırsa, bu kez daha iyi hazırlanırım.”

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacaktı. “Bana az önce cinayetten paçayı sıyırmayı bildiğini söylememişsin gibi davranacağım.”

“Nasıl istersen öyle davran. Ama işin gerçeği şu; eğer o adam sana öfkeyle el kaldırırsa bu yapacağı son şey olacak.”

Dudaklarını benimkine bastırıp dile gelmemiş bir söz verir gibi beni nazikçe öptü. Ellerimle bileklerini sarıp öpücüğüne karşılık verdim, dili içeri girebilsin diye dudaklarımı araladım. Ben serinleyen suda titrerken istediğini alabilmek için başımın açısını ayarlayıp öpücüğü derinleştirdi.

Ardından öpmeyi bırakıp alnını benimkine yasladı.

“Kayla. Şimdi bana cevap ver. Ve dürüst ol. Canını yakıyor mu?”

Gözlerimde yaşlar birikti. “Hayır.”

Geri çekilip bana kaşlarını çatarak baktı. “O zaman neden ağlamak üzeresin?”

“Çünkü az önce delirdiğimi fark ettim. Gerçekten, resmen deliyim ben.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

Gözümün kenarından tek bir damla yaş akıp yanağımdan süzüldü. Göğsüm sızlarken “Çünkü aklı başında biri olsaydım, benim için birini öldürmekle tehdit etmenin güzel bir şey olduğunu düşünmezdim,” dedim.

Bana bir süre, o içimi yakıp geçen bakışlarıyla baktı. Sonra ayağa kalkıp beni sudan çıkardı. Üstümden sular akarken beni kucaklayıp yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı.

Tek kelime etmeden bacaklarımın arasında dizlerinin üstüne çöktü, uyluklarımı araladı ve dudaklarını vajinama gömdü.

İnleyip sırtımı yay gibi gerdiğimde iki eliyle uzanıp ıslak memelerimi avuçladı, başparmaklarıyla meme uçlarını çimdiklemeden önce memelerimi nazikçe sıktı.

Sanırım bu, onun birlikte delirebileceğimizi söyleme şekliydi.

Ellerimi saçlarına gömüp iç geçirdim. Sakalı uyluklarıma batıyor, o muhteşem sıcak dili derinliklerime dalıyordu.

Pürüzlü parmak uçları sertleşmiş meme uçlarımdın üzerinde gezindi ve ben de kısa sürede soluğum kesilerek yüksek sesle inleyip kalçalarımı dilinin ritmine uydurdum.

Mememi sertçe çimdikleyince titreyip ismini haykırarak boşaldım.

Ben tamamen gevşeyene kadar klitorisimi emdi sonra da ayağa kalkıp pantolonunu indirdi. Bedenini bedenime yasladı ve içime girdi.

Elleri saçlarıma, yüzü de boynuma gömülmüş bir hâlde pürüzlü sesiyle “Eğer bunu istemediğine karar verirsen sana âşık olmadan önce bu işi bitireceğine dair bana söz ver,” dedi.

“Söz,” diye fısıldadım, ağlamamak için bir kez daha kendimi tutarken.

“Güzel.” Sesi alçaldı. “Ama haberin olsun, çok vaktin yok.”

“Aidan—”

“Şimdi sus.”

Daha önce hiç göstermediği bir şefkatle sevişti benimle; sanki porselenden yapılmış ve her an kırılacakmışım gibi dokunuyordu. Boşalırken çıkardığı ses, yaptığımız şeyin büyük ve tehlikeli olduğunu, ikimizi de yok edebileceğini biliyor-muşçasına umutsuz bir iniltiydi.

Nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum.

Pazar sabahı gökyüzü masmaviydi. Yağmur bulutları çekilmiş, haftalar sonra ilk kez güneş ortaya çıkmıştı.

Aidan bize kahvaltı hazırladı; omlet elbette ama kızarmış ekmek ve pastırma da vardı. Sonra birlikte duş aldık. Beni yıkarken bir şarkı mırıldandı. Havluyla kurularken bana sınıtıyordu. Giyinirken de ılık çaldı.

Keyfi yerinde bir Aidan baş döndürücüydü. Yüzü böyle aydınlanınca her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu.

Hava güzel olduğu için Aidan eve motosikletiyle gitmemizi önerdi. Bunu kabul edip ona çocukken motokros yaptığımı söylediğimde bana inanamıyormuş gibi bakıp beni baştan ayağa süzdü.

“Sen mi?”

“Dış görünüşe aldanma, âşık çocuk. Komşu kızı gibi göründüğümü biliyorum ama ben daha çok *Ejderha Dövmeli Kız* gibiyim.” Düşünmek için durdum. “Tabii dövmeler, dahi-yane bir IQ, bilgisayar becerileri ve fotografik hafıza hariç.” Sonra da neşeyle “Ama antisosyalim,” diye ekledim.

Aidan kıkırdadı. “Senin gerçekte olduğun şey, tam anlamıyla sevimlilik.”

“Değil mi ama?” diye ona katıldım ve bu sözler içimi ısıtmamış gibi davrandım.

“Evet. Şimdi bakalım bende senin giyebileceğin bir ceket var mıymış, tavşancık.”

“Senin devasa ceketlerinden biri bana olmaz.”

Dolabını kurcaladı ve o kadar büyük bir deri bomber ceketle geldi ki onu çadır olarak kullanıp kampa gidebilirdim.

Yüz ifademe gülümseyerek baktı ve “Üstüne geçir,” diye emretti.

İçine tırmandım desek daha doğru olur. Sonra da sanki birinin harika bir şaka fikriymişim gibi öylece dikildim. “Eğer bunu giyersem rüzgâr beni etkisi altına alır ve arkandan bir balon gibi uçarım.”

“Merak etme devasa kaskım seni sabit tutar.”

Şaka yapmıyordu. Bana süper kötü karakter Megazekâ’nın kafasına uyabilecek kadar büyük bir kask verdi. Güldüğümde “Elimde değil. Beynim kocaman,” diye sırttı. “Başka şeylerin yanı sıra.”

Tatlı tatlı konuştum. “Egonu diyorsun.”

Yanımdan süzülerek geçip giderken kıcıma hafifçe vurdu. “Hadi, küçük tavşan. Uslu durursan sana sonra havuç veririm.” Arkasını dönüp bana göz kırptı.

Yaratıcı bir cevap vermek istesem de lanet olsun, o havucu da istiyordum. O yüzden çenemi tuttum ve onu takip edip kapıdan çıktım.

Barın arkasında yaşlı kadınları ve küçük köpekleri korkutmak, diğer herkesi de sağır etmek için tasarlanmış, özel üretim, parlak maçovari Harley’ini sakladığı küçük bir garaj vardı. Motor homurdanarak çalışmaya başladı sonra kulak zarını delen bir gürültüyle rölantide durup ayağımın altındaki yeri titretti.

Aidan çenesini yukarı kaldırıp bana arkasına tırmanmamı işaret eti. Bunu yaptığımda bacaklarımın arasında harika bir

titreşim hissettim ve o an kendime de bir vibratör bakmaya karar verdim.

Evden asla çıkmayabilirdim.

Kollarımı Aidan'ın beline sardım. Bir kükremeye yola koyulurken Aidan'a sıkıca tutundum.

Adanın öteki tarafına gitmemiz sadece on dakikamızı aldı ama o yolculuk o kadar güzeldi ki daha uzun sürmesini dile-dim. Hava tertemiz ve ferah kokuyordu, tepeler altın rengine bürünmüştü ve başımı nereye çevirsem açık elma yeşilinden koyu zümrüt rengine kadar yeşilin sayısız tonunu gördüm. Sanki bütün dünya yeşile boyanmıştı.

Köşeyi döndük ve önce bir çiftliğin sonra da şaraphanenin yanından geçtik. Ardından bir sürü park ve yürüyüş yolunun olduğu tarihi bir su kenarı semti olan Port Madison'a giden bir tepeden aşağı indik. Birkaç köşeyi daha döndükten sonra iki tarafı ağaçlarla çevrili uzun toprak bir garaj yoluna girdik. Yol, dingin ve kristal kadar berrak Hidden Cove sularına bakan düz bir çimenlikte sona erdi.

Aidan devasa bir sedir ağacının altına girip motoru kapattı. Önce ben indim, kaskı başımdan çıkardım ve etrafıma hayranlıkla baktım.

“Vay canına. Manzara inanılmaz.”

Bacağını motorun üstünden savurdu ve kaskının çene bağ-larını çözdü. Kaskı çıkardığında seleye bıraktı ve bana gül-lümsedi.

“Yavru bir tavşanın oynaması için yeterince alan var, değil mi?”

Yanaklarım ısınarak dudaklarımı büzüp ona baktım.

Yüzümdeki ifadeyi görünce kahkahalara boğuldu. “Gel hadi. Ev bu tarafta.”

Ana arazide olduğumuzu sanmıştım ama ağaçların ara-sındaki açıklıktan görünen bir tepeyi işaret etti. Uzattığı elini

tuttum ve sık kullanıldığı belli olan patikadan yokuş yukarı onu takip ettim.

Tepeye ulaştığımızda aniden durdum. Nefesim kesildi.

En az otuz metreyi bulan dev beyaz çamların yarım daire oluşturduğu alanın ortasında bir evin iskeleti yükseliyordu. Suyun karşısına bakan evin iki katı, temeli ve çatısı vardı ama fazlası yoktu. İç duvarlar ve pencereler henüz yapılmamıştı. Bahçe ya da araba yolu da yoktu. Daha çok bir taslak, bir fikrin ana hatları gibiydi ama o fikir güzelce şekilleniyordu.

“Ön tarafta etrafı çepeçevre saran bir bahçe olacak,” dedi Aidan yumuşak bir tonda. Evinin iskeletine gururla bakıyordu. “Ve şurada da iskeleye giden bir yol olacak.”

Bana bakarken gözleri parlıyordu. “Bir tekne alacağım. Büyük bir şey olmayacak. Sadece kokteyl saatinde gölde dolaşabileceğim düz tabanlı bir tekne.”

Zihnimde bulutlu ve kasvetli havada, iskelenin ucunda hafifçe sallanan *Eurydice*’in görüntüsü belirdi ama Aidan’a odaklanabilmek için bu imgeyi aklımdan uzaklaştırdım. “Ne kadar zamandır bunun üstünde çalışıyorsun?”

“Birkaç yıl oldu.”

Gözlerimi faltaşı gibi açıp etrafa baktım. “Ve her şeyi tek başına mı yapıyorsun?”

Kıkırdadı. “Keşke. Sırada elektrik ve su tesisatı var, işler o noktadan sonra tuzlu olmaya başlıyor.” Dönüp eve baktı ve derin bir nefes alıp gülümsedi. “Çoğu şeyi takasla yapabiliyorum. Bu iyi bir şey çünkü bu projeyi yönetecek finansal gücüm yok. Kereste maliyeti bile beni neredeyse iflas ettirecekti.”

Ona yaklaştım. Bakışlarını evinden ayırmadan kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti.

“Cezalandırılma riskine rağmen sana bundan sonra çatım için ödeme yapacağımı söylemem gerekiyor.”

Hafif bir kahkaha attı. Başını geriye atıp gözlerini kapattı ve yüzüne vuran güneşin tadını çıkardı. “Keyfim yerinde olduğu için şanslısın tavşancık yoksa kışın yanıyor olurdu.”

Kollarımı beline sarıp yanağımı göğsüne yasladım. “Anca boş laflar.”

Başımın tepesini öptü. Orada sessizce, kollarımız birbirimize dolanmış bir hâlde ağaçların arasında esen rüzgârın sesini dinledik. Suyun ötesinden çocukların kahkahası bize kadar geliyordu.

Aidan usulca “Hiç çocukların olsun istedin mi?” diye sordu.

Nabzım hızlandı. Ellerim titremeye başladı. Gözlerimi kapatıp yüzümü göğsüne gömdüm. “Evet,” diye fısıldadım.

Enerjisinde hafif bir değişim oldu. Kolları gerildi. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Başımı sağa sola salladım. “Hayır, sadece... bir kere denemiştik. Denemiştik.”

Yanağını başıma yasladı ve kollarını sıkıca etrafıma doladı. “Bana anlatmak zorunda değilsin.”

“Sorun değil. Gizli bir şey falan da değil zaten.” Derin bir nefes verdim. “Düşük yaptım. Doğuma çok yakındım.”

Anılar mideme yumruk yemişim gibi üstüme saldırdı: acı, çığlıklar, çıplak bacaklarımdan süzülen kanlar. Ofiste yerde sürüklenerek, hıçkırıklar içinde duvardaki telefona ulaşmaya çalışmam... Hepsi birden üstüme çullandı; sanki sesi sonuna kadar açılmış bir filminden sahneler gibi gözümün önünden akıp gidiyordu.

Ama o ses kimindi? Benim sesime benzemiyordu. Üstüme fırtına gibi çöken, öfke dolu bir yabancının sesi idi.

Anı geldiği gibi hızla kayboldu, sanki projektörün fişi çekilmişti.

Geride sanki büyük parçaları koparıp alınmış gibi ürktücü bir boşluk bırakmıştı. Önemli bir şey eksik kalmış gibiydi.

Ya da tamamen silinmişti.

Daha fazlasını hatırlamak için hafızamı zorladım ama hiçbir şey olmadı. Duvara tosladım.

“Titriyorsun,” dedi Aidan, bana sarılırken sesi kulağa en-dişeli geliyordu. “Ne oldu, Kayla? Sorun ne?”

“Hiç. Sadece bana sarıl, lütfen.”

Beni kollarına alıp sımsıkı sardı. Ben de ona sıkıca tutundum ve ağzıma kadar yükselen safrayı yuttum.

Birkaç dakika sonra biraz daha sakinleştiğimde Aidan yumuşak bir tonda konuştu. “Bazı şeyler hakkında konuşmaya hazır olmaman benim için sorun değil. Bunu böyle söyleyebilirsin, saygı duyarım. Seni zorlamam. Ama bana bir daha yalan söyleme, tamam mı?”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Sesi sertleşti. “Bana bir daha yalan söylemeyeceğini söyle, Kayla.”

“Söylemeyeceğim. Söz veriyorum.”

Yanağıma sokularak mırıldandı. “Güzel. Çünkü yapmak zorunda değilsin. Benden hiçbir zaman saklanmak zorunda değilsin.”

Konuştuğumda sesim çatallaşmıştı. “Nasıl bu kadar harika birisin, anlamıyorum.”

Boynumu, kulağımı, yanağımı şefkat dolu öpücüklere boğdu.

“Sadece seninleyken öyleyim. Geri kalan zamanlarda hiç kimseyim.”

O sarsılmaz sağlam gücüne ihtiyaç duyarak ona iyice sokuldum; sıcak kollarının arasında bu kadar güvende hissetmeyi seviyordum. Gırtlığından memnuniyet dolu bir ses çıktı ve saçlarımı kokladı. Sonra da bir kez daha boynumu öptü ama dudakları bu sefer daha talepkârdı.

“Tadına bayılıyorum, tavşancık,” dedi boğuk bir sesle. “Teninin tadına bayılıyorum. Kokuna da. Seni boşalttığımda kontrolünü nasıl bıraktığına da. Bana bakışına da. Bana bakışın kendimi lanet olasıca bir kralmışım gibi hissettiriyor.”

Bir elini saçıma gömüp başımı geriye çekerek boynumu açığa çıkardı. Beni kendisine yaslayıp kulakmememden köprücük kemiğime kadar her yerimi öperken sanki bir ısınk alıp beni yalayıp yutmak istiyormuş gibi öpücüklerinin arasında dişlerini tenime geçirdi.

Hafifçe inlediğinde kıcımlı sıkı ve kalçasını bana doğru hareket ettirip ereksiyonunu bedenime bastırdı.

Ona ânında karşılık verdim.

Meme uçlarım dikleşti. Kalp atışlarım hızlandı. Tenim ısındı ve vajinam kasıldı. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle aniden ve kolayca fiziksel tepki vermemiştim. Kocama bile.

Boynumu öperken yüzüm gökyüzüne dönük ve gözlerim kapalıydı. “Ne kadar da aç bir aslan. Umarım aç karnına koşabilirsin.”

Gülümsedim ve ona kirpiklerimi kırıştırarak cilveli bir bakış gönderdim.

Sonra da arkamı dönüp çam ağaçlarına doğru koştum.

Kahkaha atarken arkamdan bağırdı. “Seni kovalamaya başlamadan önce on saniyen var, küçük tavşan!” Ve geri sayıma başladı.

Kanım kaynıyordu. Çimenlerin üzerinden fırladım, evin yanından geçerken kollarımı ve bacaklarımı var gücümle kullandım. Çam ağaçlarına vardığımda, kalın gövdeli bir ağacın arkasına saklandım ve başımı hafifçe uzatıp Aidan’a baktım.

Aidan uzun adımlarıyla ve yüzünde tehlikeli bir gülümsemeyle bana yaklaşıyordu.

Çığlık atıp tekrar koşmaya başladım.

Uzun çam ağaçlarının ötesinde sık ağaçlarla çevrilmiş küçük bir gölet vardı. Mülkün tahminimden daha büyük bir arazide olduğunu fark ettim ve arkama bakmaya cesaret edemedim, yüreğim ağzımda ağaçlara doğru koştum. Kalçalarım yanarken nefes nefese ağaçları geçtim ve son hızda koşmaya başladım.

Ayağımın altında nemli çimenler ve yapraklarla kaplı yumuşak ama engebeli bir toprak vardı. Daha beş metre bile gidememiştim ki ayağım yarı gömülmüş bir ağaç köküne takıldı ve havaya uçtum.

Karnımın üstüne düştüm. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Bir an hareketsiz kalıp nefes aldım sonra da sendeleyerek ayağa kalktım.

Ama geç kaldım. Aslanım saldırıya geçti.

Hırlayarak beni belimden yakaladı. Islak zemine düştük. O nefes nefese kalmış bir şekilde kahkaha atarken ben onunla savaşıp elinden kurtulmak için debeleniyordum. Bir an sonra yere yapıştım. Aidan üzerimdeydi, bileklerimi yere sabitlerken boynumdan bir ısırık aldı.

Ben altında kıvranırken o keyifle gülüyordu.

“Kötü tavşancık.”

“Bırak beni!”

“Saçlarında yapraklar var, tavşancık. Başka nerelerinde olabilir merak ediyorum.”

Beni yüzüstü çevirip üstümdeki deri ceketini çıkardı ve fırlatıp attı.

“Hımm. Burada değil. Belki tişörtünün altındadır.”

Debelenip ona karşı koymaya çalışırken o tişörtümü çıkarıp onu da fırlattı. Sonra da sakallarını omzuma sürterken hırlamaya başladı.

“Benim yaramaz küçük tavşanım ormanda becerilmek istiyor, öyle değil mi?”

“Hayır!” *Evet*. “Kalk üstümden!”

Bir elini karnımın altından geçirip sertçe mememi sıktı. Kulağıma “Seni çok sert becereceğim, tavşancık. Efendinin aletini, ormanın ortasında çınlıçıplak bir şekilde domalıp içine alacaksın,” dedi seksi bir ses tonuyla.

Neredeyse arzudan orada bayılacak ve pes edecektim. Ama bu oyun kovalamacayla ilgili olduğu için bu kadar kolay kazanmasına izin verirsem çok eğlenceli olmazdı.

“Yapmayacağım!”

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama delice çırpınırken onu üstümden atmayı başardım. Saliseler içinde ayaklanıp koşmaya başlamıştım, saçlarım uçuşuyor, çıplak memelerim koşarken sallanıyordu. Serin hava, alev alev yanan tenimi ince bir sis gibi sarıyordu.

Çatallı meşe ağacının gövdesinden sıyrılırken beni yakaladı. Kollarının arasına çekip doyumsuzca öptü. Dengemi yitirmiştim ama hâlâ oyunun içindeydim; kalbim delice çarparken onu itmeye çalıştım.

Ama o çok güçlüydü. Lanet olsun, çok *güçlüydü*. Onun bu gücü her yanıma sardı.

Pantolonumun fermuarını indirdi, beni döndürdü ve pantolonu kalçalarımın altına itti. Uzaklaşmaya çalıştım ama beni o kadar sıkı tutuyordu ki çaresiz kaldım. Çıplak kıkırma şaplağı atınca ciyaklayıp olduğum yerde zıpladım.

Sonra beni ağacın gövdesine itti ve beni o pozisyonda tutup kıkırma vurmaya devam etti.

Sızlanarak ağacın gövdesine turnaklarımı geçirdim. Ağacın sert kabukları memelerimi ve karnımı çiziyordu. Elinin her darbesiyle kıkırma titreşiyor, vajinama zevk dalgaları gönderip ıslatıyordu.

Aidan aniden elini bacaklarımın arasına götürünce kıkırma vurmaya kesti.

Dudaklarını kulağımın dibine soktu. “Ah, sırılsıklamsın. Bu tatlı vajinayı sert ve güzelce becermeme ihtiyacın var değil mi, tavşancık?” diye sordu.

Hıçkırdım.

“Evet, var. Öyle olduğunu biliyorum. Ve sen de bunu ne kadar istediğimi biliyorsun.”

Ben inleyip debelenirken arkamdan iki elini içime sokup beni parmaklarıyla becermeye başladı.

“Ah, Tanrım. Bebeğim, sen kusursuzsun. Aletim senin için taş gibi oldu. Sen adımı haykırırken bu mükemmel vajinanın içine boşalmam lazım.”

Parmaklarını içimden çıkardı ve ıslaklığımı vajinamın her yerine yaydı. Şişmiş klitorisimi çekiştirip beni bir kez daha bağırttıktan sonra beni kendisine çevirip sırtımı ağacın gövdesine yasladı.

Islak parmaklarını ağızıma soktu.

“Tadına bak, tavşancık. Bu lezzetli balı güzelce yala.”

Ben ona itaat ederken eğilip sertleşmiş meme ucumu emdiğinde gözlerim geriye yuvarlandı.

Pantolonumu sertçe kalçalarımın altına indirdi. Tamamen çıkarmadan beni omzuna attı. Bir eli belimde diğer eli sahiplenici bir şekilde kalçamı tutarken yürümeye başladı.

Tekme atıp direndim ama pantolonum bacaklarımın hareket etmesini engelliyordu. Beni tamamen etkisiz hâle getirmişti.

Öfkeyle bağırdığımda Aidan güldü ve kığıma bir şaplak attı.

“Burası,” dedi ve durdu. “Burası küçük tavşanımın efendisinin aletini içine alması için iyi bir yere benziyor.”

Beni yumuşak zeminde yere indirdi sonra da sırtüstü yatırdı. Bacaklarını kalçalarımın iki yanına yerleştirerek dirseklerimi tuttu. Ona vahşice saldırıp kurtulmaya çalıştım.

“Hayır, tavşancık,” dedi. Gözleri aklıkla parlıyordu. “Benimle savaşmayı bırak. Becerilme vakti.”

“Off!”

Durmadım. Hâlimden memnun olduğu belli olan Aidan birkaç dakika daha onunla savaştırmama izin verdi sonra da ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardı. Çınlçıplak kaldığımda beni yüzüstü çevirip dizlerimin üzerine kaldırdı.

Toprağın o ağır ve nemli kokusu ciğerlerime doldu. Serin bir esinti çıplak tenimdeki tüyleri diken diken etti. Uzaklarda kuşlar cıvıladı, ağaçların arasına hafif fısıltılar yayıldı.

Orman kalıntıları memelerime, karnıma, sırtıma ve kalçama yapışmıştı; bu çıplak ve savunmasız hâlim Aidan’ı öyle tahrik etmişti ki soluk soluğa kalmıştı.

“Şu hâline bak, her yerin toprak içinde. Benim tatlı, edepsiz kızım.”

Bana defalarca şaplak atarken yana düşmemem için beni dirseklerim üzerinde dengede kalmaya zorladı. Sonra da kalçam sızlayıp yanarken vajinamı okşayıp çimdiklemeye başladı.

Aidan inledi. “Çok ıslaksın, bebeğim. Tanrım, feci ıslaksın, uyluklarına kadar inmiş. Benim tatlı tavşanım benim için fazlasıyla hazır.”

Sesi boğuk ve heyecanlıydı; şehvet ve zafer doluydu.

Kulağa kontrolünün son damlasına tutunuyormuş gibi geliyordu ve bu son damla akar akmaz genelde zincirlerle bağladığı o içindeki vahşilik serbest kalacaktı.

Beni yiyip bitirecekti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Gözlerim kapalı, başım öne eğik bir şekilde inledim.

Sıktığı dişlerinin arasından “Seni becermem için bana şimdi yalvar, Kayla,” diye emretti.

“Lütfen, efendi. Lütfen beni becer,” diye fısıldadım.

Fermuarın açılma sesini duydum sonra da Aidan’ın sert aletinin tepesi girişimi yokladı. Beni belimde tutup tek

hamlede içime girdi. Zevkle inlediğimde kalçalarını hızla hareket ettirerek içime girip çıkmaya başladı.

“Aidan! Aidan!”

“Benim olduğunu söyle.”

“Evet! Seninim!”

“Aletimi sevdiğini söyle.”

“Onu seviyorum!”

Çıglıklarım ağaçların arasında yankılanıyordu. Elini altımdan geçirip sallanan memelerimden birini avuçlayıp sertçe sıktı sonra da meme ucumu çekiştirdi. O kadar iyi hissettiyordu ki tekrar inledim.

“Edepsiz küçük tavşan,” diye hırladı seksi bir şekilde. “Efendinin sert aletine doyamıyorsun. Menimi de istiyorsun, değil mi, edepsiz kız? Efendinin seni, menisiyle uyluklarından akana kadar doldurmasına ihtiyacın var.”

Kollarım pes etti ve öne düştüm. Aidan tamamen giyinik ve her bir zerremi kontrol ederek beni arkadan becerirken yanağım nemli zemine sürtünüyordu.

Kahkahası tehlike ve zevk doluydu. “Evet, uslu kız, tam da tatlı, küçük, azgın bir kız gibi beni içine alıyorsun. Efendinin büyük aletiyle dolu şu şişkin pembe vajinana bak. Seni nasıl da esnetiyorum, değil mi, tavşancık?”

Titreyerek, ter içinde ve orgazmın eşiğine gelmiş bir hâlde tekrar inlediğimde Aidan kıkırdadı.

“Belki benim edepsiz tavşanım başka yerlerinin de dolup taşmasını istiyordur.”

Başparmağını kıç deliğime soktu.

Haykırdığımda öne eğilip diğer başparmağını da ağzıma soktu.

Sonra da ben delice parmağını emip kalçalarımı onunla buluşturmak için hareket ettirirken beni iki büküm bir şekilde sertçe becermeye devam etti.

“Efendinin menisini alma vakti,” dedi nefes nefese. “Ama gözlerini görmek istiyorum.”

Geri çekildi ve beni sırtüstü yatırdı.

Ona yüreğim ağzımda, nefes nefese baktım. Üzerime eğildi, şişkin aleti pantolonundan fırlamıştı, göğsü aldığı nefeslerle hızla inip kalkıyor, bakışları içimi yakıp geçiyordu. Uyluklarımı iyice açarak üstüme çıktı. Aletini yumruğunun içine aldı ve ıslak merkezime bir inlemeyle soktu.

İnleyip ceketine tutunduğumda bileklerimi çekip kollarımı yere sabitledi.

Toprağa bastırıldığı bedenime doğru eğilmiş gözlerimin içine bakarken beni tekrar becermeye başladı.

Darmadağın bir hâlde yalvardım. “Lütfen. Lütfen, efendi. Lütfen, boşalabilir miyim?”

Gözlerini kırptırıp ismimi fısıldadı.

Ama bana kendimi bırakmam için izin vermedi.

Kalçasının her hareketiyle vajinam ve klitorisim nabız gibi atıyordu. Sırtım yay gibi gerildi. Meme uçlarım o kadar sızladı ki canımı acıtıyordu. Gözlerimi kapatıp iç geçirdim.

Aidan bileklerimi bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bana bak,” dedi sertçe.

Merkezimde yoğun bir zevk birikirken onun o yakıcı gözlerinin içine baktım; kalçalarım kontrolsüzce titremeye başladı.

“Hazır mısın, bebeğim?” diye fısıldadı. Kalçaları gittikçe daha da hızlı hareket ediyordu.

Konuşmayı başaramadığım için sadece başımla onayladım.

“Gelirken gözlerin üzerimde olsun. Başka yere bakmak yok. Tam gözümün içine bakarak boşalmanı istiyorum.” Birkaç kez daha içime girip çıktıktan sonra hırıldayarak “Şimdi,” dedi.

Nefesim kesildi ve ona delice sürtündüm. Orgazmım çok şiddetliydi, inlediğimde gözümü ondan ayırmadım. Vajinam içime gömülü aletinin etrafında defalarca kasılırken ona kocaman açılmış gözlerimle bakmaya devam ettim.

“Ah, siktir, Kayla,” dedi nefes nefese. “Aman Tanrım, işte geliyor.”

Tüm bedeni sarsıldı. İçimde aletinin de küt küt attığını hissettim. Sonra da gözlerini benden ayırmadan inleyip kısa darbelerle içime girerek boşaldı.

Bu yakınlık öyle yoğun ve güçlüydü ki nefesimi kesti. Göğsüm görünmeyen bir güç tarafından ezilmiş gibi hissediyordum.

Aidan da hissetmişti. Bunu anlayabiliyordum çünkü gözlerine bir acı sızmıştı.

İsmimi boğulur gibi söyledi, sonra da beni çaresizce ve açgözlülükle öptü.

Öpücük boyunca ikimiz de gözlerimizi hiç kapatmadık.

Ormanın ortasında birbirimize dolanmış bir hâlde nefes nefesseydik ama konuşmadan uzanıyorduk. Ardından Aidan inledi ve yüzünü boynuma gömerek gözlerini benden sakladı.

Uçsuz bucaksız mavi gökyüzüne bakarken kollarımı omuzlarına sardım; içgüdüsel olarak bu kez darmaduman olanın Aidan olduğunu biliyordum.

Hâlâ sersem gibiydim. Boğuk bir sesle “Sorun yok. Aidan, sorun değil,” dedim.

Acı çekiyormuş gibi inledi.

“Şşşş.”

Yüzünün kenarını usulca öptüm ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Üzerimdeki bedeni ağır ve sıcaktı, baştan ayağa titriyordu. Aniden yoğun bir huzurla dolup taştım.

Hayranlıktı belki. Ya da başka bir şey. Bunu tarif edecek bir kelime var mıydı, bilmiyordum.

Ama her neyse, güzeldi.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldayarak konuştum. “Bayıldım. Her bir saniyesine bayıldım. Yaptığın, söylediğin her şeye hem de. Beni duyuyor musun? İhtiyacım olan şey buydu.”

Hırıltılı bir nefes verdi.

“Benim güzel aslanım. Harikasın. Sen tam olarak ihtiyacım olan şeysin.”

Başını kaldırdı ve beni tutkuyla öperken dudaklarımın içine inledi. “Kayla,” dedi nefes nefese. “Tanrım. Siktir. Canını yaktım mı? Sen iyi misin?”

Kıkırdadım. “Ufak tefek sıyrık ve yaralar dışında, *harikayım*.”

Bakışlarını yüzümde dolaştırıp yalan söyleyip söylemediğime dair bir işaret aradı. Doğruyu söylediğimden emin olmuş gibi görüldüğünde yutkundu ve dudaklarını yaladı.

Tereddütle “Biraz kendimi kaptırdım,” dedi.

“Hem de nasıl,” dedim sırtarak. “Vay canına senin ne kadar da arsız bir kelime haznen var. Normalde olduğundan bile daha iyi.”

Bir an durduktan sonra kahkaha attı. Başını sallayıp rahat bir nefes alır gibi gülümsedi, ardından beni öptü.

“Elimde değil. Sen içimdeki canavarı çıkarıyorsun.”

“Öyle görünüyor! Ama şimdi ayağa kalkabilirsek gerçekten minnettar olurum. Belime batan bir taş var ve lanet olsun acıtıyor.”

“Kahretsin. Özür dilerim.”

Geri çekilip ayağa kalktı, aletini pantolonuna sokup fermuarını çekti. Ardından ayağa kalkmama yardım etti. Çok dikkatli bir şekilde tenimdeki yaprakları ve toprağı temizledi.

“Her yerin çizik dolu,” dedi buğulu bir sesle, bedenimi tüy gibi hafif dokunuşlarla temizlerken. “Dizlerin kanıyor.”

Tatmin dolu bir iç çektim. “Tavşancıklar ormanda becerildiklerinde böyle olur. Yarın her yanımda feci şekilde sızlayacağına eminim. Kıyafetlerim nerede? Üşümeye başladım.”

Ayakkabılarımı, tişörtümü, pantolonumu ve ceketini daha önce fırlattığı yerlerden topladı. Sessizce işine konsantre

olarak giyinmeme yardım etti, bana her an kınılacığımı düşünüyormuş gibi dokunuyordu.

Şefkati ve ilgisi çok dokunaklıydı. O kadar nazik ve tatlı davranıyordu ki birkaç dakika önce karşımda hırlayan, o buyurgan canavardan eser yoktu.

Bir bedeninin içinde sayısız kişiliğin barınabilmesi inanılmazdı. Hepimiz, içimizde sessizce uyuyan binlerce yabancıyla yaşıyoruz; ta ki bir başkası onları uyandırana kadar. Frankenstein'ın canavarını hayata geçiren elektrik akımı gibi içimizdeki devleri uyandırmak için tek bir kıvılcım yeterliydi.

Giyindiğimde Aidan elimi tuttu ve sessizce bizi ormandan çıkardı. Tekrar gün ışığına çıktığımızda önce gökyüzüne sonra da birbirimize baktık.

Aramızda söze dökülmeyen ama çok derin bir şey oldu.

Bakışlarını ilk Aidan kaçırdı, elimi sıkarken gülümsüyordu.

O gülümseme kalbimi kırabilirdi.

Günün geri kalanını Aidan'ın dairesinde geçirdik. Tenimdeki toprağı ve yaprakları temizlemek için bir kez daha duş almak zorunda kaldım. Sonra Aidan kesik ve çiziklerime merhem sürüp bandajladı.

Bunu yaparken mutsuz görünüyordu; kaşlarını çatmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Yaralarım önemsizdi; üstelik harika bir şey yaparken olmuşlardı. Yine de onun beni yaralı hâlde görmekten nefret ettiğini belli ediyordu.

O geceyi de dairesinde geçirdim. Beni şafak vakti uyardı ve tek kelime etmeden, nefesimi kesen bir aciliyetle benimle sevişti. Sonra da saklanma ihtiyacı hissettiğinde kaçtığı o kafasının içindeki sessiz yere çekildi.

Ama ona sorunun ne olduğunu sormadım. Onu zorlamadım. Kendi hâline bıraktım.

Sır saklayan tek kişi o değildi.

Eve döndüğümde Fiona çoktan oradaydı. Onu Michael'ın ofisinde bulunca biraz sinirlendim.

“Burada ne yapıyorsun?”

Elinde toz alma püskülünü tutarken arkasını döndü ve beni görünce irkildi.

“Kayla!”

“Evet, benim. Ben burada yaşıyorum, unuttun mu?”

Gülümsemesi özür diler gibiydi. “Üzgünüm, canım. Geldiğini duymadım. Kedi gibi yürüyorsun.”

Kendimi huzursuz hissederek kapı ağzında tereddütle durdum. Kazadan beri bu odaya adım atmamıştım. Kapı hiç açılmamıştı ve oda havasızdı. Burasıyla ilgili bir şey beni klostrofobik yapıyordu.

“Bu odanın temizlenmesini istememiştim. Sana bunu söylediğimi sanıyordum.”

“Söyledin mi?”

“Söylemedim mi?”

Güldü. “Eh, söylediyse de hatırlamıyorum.”

“Ah. Üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse... ben de.”

Geçen hafta hafıza kaybıyla ilgili söylediklerini hatırlayınca daha da huzursuz hissettim. Yanaklarım kızarıırken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim ve boğazımı temizledim. “Ama şimdilik bu odayı olduğu gibi bırakmak istiyorum. Sadece...” Elimle etrafı gösterdim. “Henüz hiçbir eşyasını gözden geçirmedi.”

Fiona nazikçe “Ah, canım. Kesinlikle anlıyorum. Ben temizliğe mutfaktan başlarım,” dedi.

“Teşekkürler. Şey... şu seans hakkındaki konuşmamız.”

Fiona’nın yüzü ışıldadı. “Evet, kız kardeşimle konuştum! Bir sonraki dolunaya kadar beklememizin daha iyi olacağını söyledi ki o da üç hafta sonra. Ah, bir de üstünde parfüm ya da mücevher olmamasını söyledi. Başka bir aksesuar da, özellikle cep telefonu. Belli ki böyle şeyler ruhları sinirlendiriyormuş.” Kıkırdadı. “Bizim gibi.”

Benim kahkaham kısa ve utangaçtı. “Aslında, bence her şeyi rafa kaldırmalıyız.”

Fiona bir an bana bakıp düşünceli bir şekilde toz alma püskülünü çekiştirdi. “Ya?”

Ses tonu yumuşaktı ama bir açıklama istediği belliydi. Ben de süklüm püklüm cevap verdim.

“Bir terapistte gitmeye karar verdim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Terapist sana hayalet probleminle ilgili nasıl yardım edecek ki?”

İç çekip başımı salladım. “Bir hayaletin bana musallat olduğunu düşünüyor olmam bile terapiye ihtiyaç duyduğumun bir işareti.”

Karşı çıkacakmış gibi göründü ama fikrini değiştirmiş olmalı çünkü sadece başıyla onayladı.

“Tamam. Eğer böylesini tercih ediyorsan.”

“Evet. Teşekkürler, Fiona.”

Gözlerime bakmaktan kaçınarak yanımdan geçip gitti. Mutfığa doğru giderken onu gücendirdim mi acaba diye düşündüm. Peşinden gitmek için arkamı döndüm ama Michael’ın masasındaki bir şey gözüme takıldı ve geri döndüm.

Fiona’nın az önce tozunu aldığı not defterinin yanında ikiye katlanmış bir gazete vardı. Bulduğum yerden manşeti

okuyamıyordum ama yazı için kullanılan fotoğrafı görebiliyordum.

Michael'ın bir fotoğrafıydı.

Nabzım hızlandı. Dilim damağım kurudu. Sanki yer ayağımın altından kaymış gibi dengesiz hissediyordum. Tuhaf bir nedenden ötürü aniden korkuya kapıldım.

Yavaşça odanın içine adım atıp masasının kenarına yürüdüm. Gazeteyi elime almak istedim ama yapmadım. Sadece orada durup manşetteki yazıyı okudum.

Ada Sakini Suda

Gazete ikiye katlandığında sol tarafta sadece manşet, köşe yazarının adı ve Michael'ın fotoğrafı görünüyordu.

Bu yazıyı daha önce görmediğime emindim. Bu gazeteyi Michael'ın masasına koymadığıma da. Emin olmadığım şeyse bunun buraya nasıl geldiği idi.

Acaba Fiona mı koydu?

Zihnim hızla çalışmaya başladı. Bu gazeteyi neden Michael'ın ofisine koyduğuna dair mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi. Bunu görmenin beni sinirlendireceğini biliyordu. Durumu hafıza kaybıma yorabiliyordum ama kazadan beri bu ofise girmediğimi biliyordum.

Bunu *biliyordum*.

Kafamın içindeki cılız bir ses, *Belki de Fiona değildi*, diye fısıldadı.

Ellerimle yüzümü örttüm ve içimden sessizce tekrar tekrar, *Hayalet diye bir şey yok. Hayalet diye bir şey yok. Hayalet diye bir şey yok*, dedim.

Bir şey *küt* diye ofis camına çarptı.

Küçük bir ciyaklamayla olduğum yerde zıpladım ve yüreğim ağzımda titreyen ellerimle boğazımı tuttum.

Hiçbir şey hareket etmiyordu. Hava durgundu. Gökyüzü gri bulutlarla parlıyordu.

Cesaretimi toplayıp pencereye yaklaştım ve camdan dışarı bakıp etrafa göz gezdirdim. Tuhaf bir şey görmedim. Bahçe boştu. Sahil temizdi. Tam başımı çevirmek üzereydim ki sesin nereden geldiğini fark ettim.

Pencerenin altında cansız bir mavi alakarga yatıyordu. Boynu tuhaf bir açıdaydı. Bacakları gövdesinden dimdik uzanmış, pençeleri kanca gibi kıvrılmıştı. Siyah gözleri bana boş boş bakıyordu.

Kuşun cama çarptığı yerde kanatları açık bir şekilde hafif bir silueti belirmişti.

Çığlık atma dürtümle savaşıarak arkamı dönüp odadan hızla kaçtım.

Kendimi yatak odasına kilitledim. Sonra da ellerimi ovuşturup bu kadar aptalca davrandığım için kendime kızarak odada volta atıp durdum.

Kuşların cama böyle çarpması yeni bir şey değildi. Camı gökyüzü gibi algılayabildikleri için cama çarpıp boyunlarını kırdıklarını biliyordum. Bunun *bir anlamı* yoktu.

Ama öyleymiş gibi hissettiriyordu.

Tehlikeli hissettiriyordu. Kötü bir alamet gibiydi.

Ya da belki de... öte taraftan bir mesajdı.

Volta atmayı bırakıp odanın ortasında durdum. Kalbim deli gibi atarken bakışlarımı tavana çevirdim ve "Michael?" diye fısıldadım.

Hiçbir şey olmadı. Sinirlerim iyice gerilene kadar bekledim. Alt katta bir yerde bir kapı çarpınca neredeyse dehşetten bayılacaktım.

Kendime bunun sadece Fiona olduğunu söyledim ama buna pek de inanmıyordum. İzlendiğime dair o ürkütücü his bir kez daha üzerime çöktü ama odada yalnızdım.

Öyle miydin?

Aniden odadaki her şey gözümde şeytani göründü.

Şifonyerin arkasındaki gölge. Kitaplıktaki porselen palyaço figürü. Okuma koltuğumdaki oyuncak ayı ki şu ana kadar hiç fark etmemiştim, dişleri insan dişlerine çok benziyordu.

Yatak örtüsünün üstünde bir göçük vardı.

En korkutucu bu olabilirdi.

Neredeyse her sabah yaptığım gibi uyandığımda yatağı toplamış, örtüleri düzeltmiş ve Michael'ın sürekli burun kıvrıldığı ama benim bayıldığım küçük yastıkları dizmiştim. Yatağın derli toplu görünmesini seviyordum çünkü toplanmamış bir yatak, odada her şeyi dağınık gösteriyordu, bu yüzden bu konuda titizdim. Çarşaf lar düzgünce köşelerden sıkıştırılmış, yastıklar yerleştirilmiş, örtü dümdüz bir şekilde serilmişti.

Ama şimdi yatağın bir tarafında bir göçük vardı. Benim asla uyumadığım, kapıya yakın taraftaydı.

Michael'ın tarafı.

Göçük tam anlamıyla bir insan boyutundaydı.

Kesik kesik nefes aldım ve kendime bir moral konuşması yaptım. "Sakin ol, Kayla. Aklını kaçırıyorsun. Bu evde *hayalet* falan yok."

Kapı zili çaldı. Telefonumu almak için çantama uzandım ve kamera görüntüsüne baktığımda kapıda kimsenin olmadığını gördüm. Ön veranda boştu.

Yetti artık. Bu boktan şeyden bıktım. Aptal bir elektrik probleminin beni çıldırtmasına izin vermeyeceğim.

Hemen kişi listeme girip tamirci Eddie'nin numarasını bulup tuşladım. O, telefonu açana kadar hızla nefes alıp verdim.

"Alo?"

"Merhaba, Eddie. Ben Kayla. Beni hatırladın mı? Çatısı akan ve elektrik sorunları yaşayan kadın?"

"Elbette hatırladım. Merhaba, Kayla! Nasılsın, dostum?"

"İyiyim, sağ ol. Sen?"

Kahkahası alçaktı ve nefes nefese kalmıştı. "Çoook iyiii."

Kulağa kafası dumanlı geliyordu. Aman ne şaşırtıcı. “Bu... harika. Ben seni terapistinin telefon numarasını almak için aramıştım.”

“Ah, tabii ki. Ben sadece, hımm...” Bir an sessiz kaldı sonra da “Aslında hatırlamıyorum,” dedi.

“Cep telefonunda kayıtlı değil midir?”

Konuşurken kafası karışmış gibiydi. “Cep telefonu mu?”

Evet, kesinlikle uçmuştu. Ya kafası güzeldi ya da onun modern teknolojiden uzak bir komünde yaşaması konusunda haklıydım. Bu numara sabit hat olmalıydı. İç geçirdim. “Bana sadece adını söylemeye ne dersin?”

“Ah, evet, evet, hallederiz. İsmi Letterman. Dr. David Letterman.”

Kaşlarımı çattım. “Talk show sunucusu gibi mi?”

Bir kez daha kafa karışıklığıyla konuştu. “Kim?”

Yani televizyonu da yoktu. Bu konuşma başa sarıp duruyordu. Veda etme vakti gelmişti. “David Letterman. Tamamdır. Onu arayacağım. Seattle’da mı?”

“Yok ya, sanat müzesinin karşısında, Winslow ve Olympic köşesinde. Şu yeşil tenteli küçük kırmızı tuğla binada.”

Nereden bahsettiğini anlamıştım bu yüzden Eddie’ye teşekkür ettim ve ona bir kez daha tamirciye ihtiyacı olan biriyle karşılaşsam numarasını ileteceğimin sözünü verdim. Ama sanırım kendisi ot satmakta daha yetenekliydi.

Telefonu kapattığımda alt kattaki ofisime gittim ve doktoru internette araştırdım.

Bir bilgi çıkmadı. Eddie muhtemelen o kadar uçmuştu ki bana yanlış isim vermişti.

Onu geri aramayı düşündüm ama bunun boşa kürek çekmek olacağına kanaat getirdim. Bu sefer bana dişçisinin adını falan verirdi.

Kendimi yenilmiş hissederek bir süre bilgisayar ekranına baktım. Seattle'daki terapistlerin adadakilere göre çok daha pahalı olacağını biliyordum ve haftada birkaç kez feribotla yolculuk etme fikrini de pek sevmemiştim. Her ne kadar çok seçeneğim olmayacağını bilsem de Bainbridge'den birini bulmayı deneyebilirdim.

Sonra Dr. Letterman'ın adadaki *tek* psikiyatrist olabileceğini düşündüm. Ya da belki de aslında psikiyatrist falan değildi; bir tavuğu kurban edip bağırsaklarını okuyarak bende neyin ters gittiğini söyleyen bir vudu doktoruydu. Bu, Eddie'nin tarzına daha çok benziyordu.

Yalnız David Letterman vuduya uygun bir isim gibi gelmiyordu.

Kafamda dönen bu tahmin yürütme oyunundan yorgun düştüm. Fiona gittikten sonra arabayla merkeze inip Letterman'ın ofisine bir uğramaya karar verdim.

Birinin ofisine bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirdiniz. Eğer güzel bir sekreteri varsa ve mekân yakın zamanda kara büyü seremonileri yürütülmüş gibi görünmüyorsa bir randevu alacaktım. Zaten kuru temizlemeden almam gereken şeyler vardı ve o da sadece bir sokak ötedeydi.

Kıyafetlerimin hâlâ orada olduğunu umuyordum. Onları kazadan önce oraya bırakmıştım.

Sol gözümün arkasına keskin bir acı saplanınca bir küfür mırıldandım.

Başımın ağrması tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kanepeye uzanıp gözlerimi kapattım. Uyumuş olmalıyım çünkü gözlerimi tekrar açtığımda ışık değişmişti. Duvarlarda gri, parmak şeklinde gölgeler vardı. Saate baktığımda dört saatten daha uzun süredir uyuduğumu görüp şaşırdım.

Ofisten çıktığımda ev sessizdi. Fiona gitmişti. Üst kata çıkıp tişörtümü değiştirdim, sonra da merkeze inip Eddie'nin

Letterman'ın ofisinin olduğunu söylediği ağaçlarla dolu sokağa arabamı park ettim.

Arabadan çıkarken yolun karşısındaki restorana gözüm takıldı.

Harbor House, körfeze bakan bir verandası olan ve cuma geceleri canlı caz müzik çalan bir deniz restoranıydı. Hem turistler hem de yerli halk için popüler bir yerdi. Yazları içeri girmek için bazen sıra beklemek gerekirdi.

Ama şimdi yaz mevsimi değildi ve sıra da yoktu. Restoranın girişini net bir şekilde görebiliyordum.

Restoranın ön kapısında, arkasından bile görsem her yerde tanıyacağım bir adam vardı; kolunu kıvrımlı bir esmer kadının omzuna atmıştı.

Aidan.

Olduğum yerde kalakaldım. Kalbim durdu. Karnıma yumruk yemiş gibiydim; ayakta kalabilmek için arabamın kapısına yaslandım. Soğukta, şok içinde ne yapacağıma karar vermeye çalışarak orada dikildim.

Ama *yapacak* bir şey yoktu. Aidan’la aramızda ciddi bir ilişki yoktu. Kahretsin, başka insanlarla randevuya çıkıp çıkmadığımızı bile konuşmamıştık. Onun özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

“Ah, Tanrım,” dedim dehşetle. “Kayla, seni aptal!”

Elinin altında, üstelik de korunmadan, sırayla becerdiği yirmi kadın olabilirdi.

Ömür boyu pişman olunacak şeyler işte böyle elde edilirdi.

Hızla arabama dönüp kapıyı kapattım. Homurdanarak öne eğildim ve başımı direksiyona yasladım. Gözlerimi kapatıp sessizce hem kendime hem de Aidan’a, üstelik yaratıcı küfürlerle, sövüp durdum.

Hak ettiğinden değil ama. Sonuçta birbirimize söz vermemiştik. Göğsümdeki o korkunç acı sadece egomun yaranmasındandı. Ya da belki de kalbimdi. Ayırt edemiyordum. Ama ne olursa olsun, canım çok yanıyordu.

Yine de, o kıymetli vücut parçalarının bazılarına çekiçle saldırmayı *gerçekten* istiyordum.

Pencereme sertçe vurulmasıyla olduğum yerde zıpladım.

Aidan şoför koltuğunun dışında eğilmiş, meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Kahretsin.

Hareket etmeyince “Seni gördüm sanmıştım. Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Yanaklarım ısınırken hızla “Hiç. Sadece oturuyorum,” dedim.

Kısa bir an sonra “Kötü bir zaman mı?” diye sordu.

Ne demek istediğini anlamıştım, geçirmek üzere olduğum sinir krizinden bahsetmiyordu. “Yalnızım.”

“Tamam. Soruma geri dönüyorum o zaman çünkü gerçekten cevap vermedin. Ne yapıyorsun?”

“Ben sadece... dışarıda birkaç işimi hallediyordum.”

Kaşlarını çattı. Bakışları beni delip geçiyordu. İç geçirdim ve görünmez olmayı diledim ama tabii ki böyle bir şey olmadı.

“İn arabadan, Kayla.”

Ona yüzümü buruşturarak baktım. “Mecbur muyum?”

“Evet.”

Bir adım geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturarak bekledi.

Arabayı çalıştırıp topuklamayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Muhtemelen arkamdan koşup bir sonraki ışıklarda beni yakalardı. O yüzden kendimi yapacağımız rahatsız edici konuşmaya hazırladım ve arabadan indim.

Kolumu tutup beni kaldırıma çekti, ardından tekrar kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir şey söylemedi. Sadece sessizce durup bana baktı.

“Tamam, tamam. Ben başlarım. Merhaba, Aidan. Nasılsın?” dedim.

Gözlerini kıstı. Onun dışında soruma bir tepki vermedi.

Deneyimlerimden biliyordum ki, aklındakileri söylemeden bütün gece orada öylece dikilip kalabilirdi. O da eninde sonunda söylerse tabii. O yüzden arabamı işaret ettim ve “Ben gideceğim,” dedim.

“Niye bu kadar garip davranıyorsun?”

“Ben mi? *Ben mi* garip davranıyorum?”

Yüzünden bir ifade geçti, sanki gerçekten beni burada dizlerinin üzerine yatırıp kıcıma şaplak atmak istiyor gibi kızgın görünüyordu. Sesinde bir uyarı tonuyla “Sorun ne, tavşancık?” dedi.

Bana bu şekilde seslenmesi öfkeden kanımı kaynattı.

Kendime bu adamın bana ait olmadığını, aramızda ciddi bir ilişki bulunmadığını ve dünyanın bütün o ateşli, muhteşem cinsel kimyasının bir ilişki etmeyeceğini defalarca hatırlattım ama buna tam anlamıyla ikna olduğumu söyleyemezdim.

Hem incinmiş hem öfkeliydim, üstelik beni böylesine kırılmış ve öfkeli hâlde, kafamı direksiyona gömmüş bir hâlde görmesinden büyük bir utanç duyuyordum.

Ama bunu ölsem de kabul etmeyecektim. Çok bir şeyim yoktu belki ama hâlâ gururum vardı.

Çenemi kaldırdım ve sakince konuştum. “Bir sorun yok. Birkaç işimi halletmek için dışarı çıkmıştım sadece. Seni görmek güzeldi.”

Gözleri öfkeyle parladı. Konuştuğunda sesi alçak ve kontrollüydü. “Tek nefeste üç lanet yalan. Tekrar dene ve bu sefer dürüst ol.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Ellerimin titrediğini fark ederek ona baktım. Bütün kontrolümü toplayıp “Randevun nasıl gidiyor, Aidan?” diye sordum.

Gözlerini kırptırdı. Göğsünden boğuk, kısa bir kahkaha koptu. Omzunun üstünden restorana baktı. Sonra bana öyle yoğun bir şekilde baktı ki bir adım geri çekildim.

Gözleri parlayarak “Ah, tavşancık. Bunun bedelini sonra ödeyeceksin,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Sonra kolumu tutup beni karşıdan karşıya geçirdi. İtirazlarımı duymazdan gelerek restoranın kapısını açtı ve beni karşılama masasının yanından geçirip ana yemek salonunun arka tarafındaki masalardan birine götürdü.

İçeri birlikte girdiği kumralın oturduğu masa.

Kadının yanında, arkadaşı olan güvenlik şirketi sahibi Jake vardı.

İnsanlar hakkında en kötüsünü düşünme huyumun başıma bela olduğunu çabucak fark ettim.

Aidan masanın yanında durdu ve kumral kadını işaret etti. “Deb, bu Kayla. Kayla, Deb’e merhaba de.” Bana imalı bir bakış attı. “Kendisi Jake’in eşi olur.”

Yüzüm yanarken “Elbette öyle. Merhaba, Deb. Tanıştığımızıza memnun oldum,” dedim.

Deb sandalyesinde zıplamaya başlayıp ellerini heyecanla çırpınca yüzüm daha beter yandı.

“Kayla! Senin hakkında çok şey duyduk! Seninle tanışmak çok güzel! Lütfen bize katıl!”

“Ah, hayır. Yemeğinizi bölmek istemem.”

“Saçmalama. Bir şeyi böldüğün yok. Seni daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum.”

Aidan’ın o kocaman eli koluma dolanmış bir hâlde orada dikilirken utançtan bütün yüzüm kızardı. Jake bana gülümse-di ve “Merhaba, Kayla,” dedi.

“Jake.”

“Güvenlik sistemi nasıl?”

“Harika, teşekkürler.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Bakışlarını Aidan’a çevirdi. “Oturacak mısın yoksa seninki seni omzuna atıp ormana mı kaçıracak?”

“Kestirmek gerçekten zor.”

Aidan bana bir sandalye çekti ve yanıma oturdu. Sonra dirseklerini masaya dayayıp gözlerime bir FBI dedektifinin ciddiyetiyle baktı.

“Aidan?” dedi Deb. Şaşkın görünüyordu. “Her şey yolunda mı?”

Cevap vermedi ama bedeninden yayılan gerginlik zaten başlı başına bir cevaptı.

Deb’e bakarak “Bana kızdı,” dedim süklüm püklüm bir hâlde.

Deb şaşkınlığını gizleyemeden bir bana bir Aidan’a baktı. “Neden? Dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapmadan hemen önce bize senin ne kadar muhteşem olduğundan bahsediyordu!”

Durum gitgide daha eğlenceli oluyor. Utançtan masanın altına kıvrılmak istesem de gülümseyip ona cevap verdim. “Onu sinirlendiren bir şey yaptım.”

Jake’le birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar, sonra bakışlarını bana çevirip kaşlarını kaldırdılar.

Dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyordum.

Güçlkle boğazımı temizledikten sonra itiraf ettim. “Buraya, kollarını sana dolamış bir şekilde girdiğini görünce sizin birlikte olduğunuzu sandım.”

Deb kahkahayı bastı. “*Bizim mi?* Ah, tatlım, bu adamı liseden beri tanıyorum. Kardeşim gibidir.”

Jake kolunu Deb’in sandalyesinin arkasına atıp ona flörtöz bir gülümsemeyle baktı. “Beni de liseden beri tanıyorsun. Ben de mi kardeşin gibiyim?”

Gülümseyerek hafifçe bacağına vurdu. “Ah, sen sus. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Onlar tatlı bir şekilde öpüşürken Aidan'ın bakışları yüzümü delip geçiyordu. Ardından eğildi ve kulağıma "Kıskanmışsın," diye fısıldadı.

Başımı ona çevirdim. Gözlerindeki arzu kıvılcımını görmemek imkânsızdı. Hayal kırıklığının hemen yanındaydı. Yanağımın içini çiğnediğimde kıkırdadı ve geri çekildi.

Bu kıkırdama ona asla yalan söylemeyeceğime dair verdiğim sözü tutamadığım için bana vereceği cezanın çok da kötü olmayacağına dair umut verdi.

Garson bize su getirdi ve sonra ana yemekten önce bir şey isteyip istemediğimizi sordu.

Deb "Tanrım, evet. Ben viski ve su alayım lütfen. Suyu az olsun," dedi.

Şimdiden bu kadınla iyi anlaşacağımı söyleyebilirdim.

Ben bir kadeh şarap sipariş ettim, Jake ve Aidan da bira. Garson içkilerimizi getirmek için gittiğinde Deb öne eğildi ve bana hevesle gülümsedi.

"Eee, Kayla. Duyduğuma göre sen bir sanatçıymışsın."

"Çizerim aslında."

Alnı kırıştı. "İkisi aynı şey değil mi?"

"Ben sanırım güzel sanatlardan ziyade ticari işlerle uğraşan bir sanatçıyım."

"Yani para kazanıyorsun," dedi Jake kıkırdarak.

"Pek değil," dedim kederli bir hâlde. "Ama faturaları ödüyor."

"Çok kıskandım. Bende hiç sanatsal bir yetenek yok," dedi Deb.

Jake homurdandı. "Onu bilemem. Her ay kredi kartı ekstresi geldiğinde Amazon'da neye bu kadar para harcadığını açıklamak için bayağı yaratıcı hikâyeler yazıyorsun."

Deb bir el hareketiyle onu geçiştirdi. "Ama hayatım, sana sürekli aldığım her şeyin elzem olduğunu söylüyorum."

“Lütfen bana birbirinin aynısı altı siyah taytın nasıl elzem olabildiğini açıkla.”

Deb ona öfkeyle baktı. “Pilates dersine çıplak mı gitmemi tercih edersin?”

Jake de ona gülümseyerek “Her şeyi çıplak yapmanı tercih ederim,” diye karşılık verdi.

Deb bana dudaklarını büzerek baktı. “On yıldır evliyiz ama hâlâ Duracell Tavşanı gibi.”

Su içerken boğulmamaya çalıştım. Aidan masanın altından bacağımı sıktı. Sırttığını görmek için başımı çevirip bakmama gerek yoktu, biliyordum.

Garson siparişlerimizle geri geldi. Gittiğinde Jake, Deb ve ben havadan sudan konuşurken Aidan sessizce bizi izliyordu. Eli hâlâ bacağımdaydı ve bana daha sonra feci şekilde özür dilemem gerektiğini hatırlıyordu. Ve ondan sonra yalnızken oturup ciddi ciddi düşünmem gereken şeyler vardı.

Aidan’a onu daha iyi tanımak istediğimi söylemiştim. Onunla daha çok vakit geçirip bu ilişkinin nereye ilerlediğini görmek istediğimi. Gerçek buydu ama gerçeğin tamamı mıydı?

Gerçekten daha fazlasını istiyor muydum?

Dürüst olmam gerekirse... evet.

Düşüncesi beni korkutuyordu. Michael’ın ölümünden bu kadar kısa süre sonra nasıl ciddi bir ilişkiye atlamak istediğimi anlayamıyordum. Bu benim hakkımda ne söylüyordu?

Evliliğim hakkında?

Bunlar gerçekten cevabını bilmek istemediğim sorulardı. Ama ne Aidan’a ne bana haksızlık olmaması için sorulmaları gerekiyordu.

“Sence de öyle değil mi, Kayla?”

Aniden herkesin benden Deb’in sorusuna cevap vermemi beklediğini fark ettim. Ama kendi düşüncelerime o kadar

gömülmüştüm ki soruyu duymamıştım. Yanaklarım ısınırken gözlerim masada dolaştı.

“Pardon, ne demiştin?”

Deb tereddüt etti. Masanın üstündeki sol elime bakınca deli gibi yüzüğümlle oynadığımı fark ettim. Elimi masanın altına götürüp gergince yutkunurken Aidan’ın bunu görmemesini umdum ama muhtemelen görmüştü.

Hem ben ne diye hâlâ bu lanet yüzüğü takıyordum ki? Neye tutunmaya çalışıyordum?

Cevap gerektiren daha fazla soru.

Deb nazıkçe “Sadece biz kızların birbirimizi kollamamız gerektiğini söyledim,” dedi.

Söylediği şeyin bu olmadığı aşikârdı. Kibar davranıyordu; darmaduman olduğumun farkında olduğunu ama beni kafamdaki kaostan çekip çıkardığını söylüyordu.

Öte yandan Jake bana çelik gibi gözlerle bakıyordu. Beni alttan alıp anlayış falan gösterdiği yoktu. Aidan’a dönüp ev inşasının nasıl gittiğini sordu; konuşmayı başka bir yöne çekmek için kullandığı bir bahane olduğu açıktı.

Onlar bu projeyi konuşurken ben huzursuz bir sessizlik içinde oturup dinledim ve Deb’in kaygılı bakışına zaman zaman zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bu bir felaketti. *Ben* felakettim. Başka insanlarla kendimi aptal konumuna düşürmeden on dakikalığına bile sohbet edemiyordum. Zavallı Aidan’ı muhtemelen olabilecek her şekilde utandırmıştım; önce en yakın arkadaşının eşini yatak arkadaşı sanmıştım sonra da alyansıyla oynayarak uzaklara dalıp kocamı düşünmüştüm.

Burada olmamalıydım.

Bu fikir aklıma gelir gelmez Aidan kolunu omzuma atıp omzumu sıktı.

Bir duygu selinin içinden yüzerken yutkunup bakışlarımı aşağı çevirdim ve gözyaşlarımı akıtmamak için çabaladım.

Deb “Lavaboya gitmem lazım. Kayla, gelmek ister misin?” diye sordu.

Bu kadın bir azizeydi.

Minnetle başımı salladım ve ayağa kalkıp onu takip ettim. Yürürken Aidan’ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Tuvalete girip kapı arkamızdan kapanır kapanmaz lavaboya yaslandım, yüzümü ellerimle kapattım ve derin derin iç çektim.

Deb elini omzuma koydu. “Kendini paralama. Aidan anlıyor.”

Ellerimi yüzümden çekip acı içinde Deb’e baktım. “Neyi anlıyor? Salağın teki olduğumu mu?”

Deb’in kahverengi gözleri de tıpkı geri kalan her şeyi gibi kibardı. Bana nazikçe gülümsedi. “Ah, tatlım. Aidan da çok zor şeyler yaşadı. Bunu atlatmanın tek yolunun tünelin öbür ucuna ulaşana kadar yola devam etmek olduğunu biliyor. Oraya ulaşacaksın. Sadece yola güvenmen gerek.”

Arkasını döndü ve bir kabinin içine girdi. Sifon sesini duyup Deb dışarı çıkana kadar kapalı kapıya öylece bakakaldım. Deb ellerini yıkarken “Seninle ilgili gerçekten bir sürü şey anlattı,” dedi.

Lavabonun yanındaki hazneden bir kâğıt havlu kopardı. Ellerini kurularken başını salladı. “Aidan öyle sık sık birinden hoşlanmaz o yüzden eğer fazla heyecan yaptıysam kusuruma bakma. Yıllardır onunla çifte randevuya çıkmamıştık.”

Buruşturduğu kâğıt havluyu çöpe attı ve yanımdan geçip kapıyı açtı. “Hadi, arkadaşım. Eğer burada daha fazla kalırsak endişelenip bizi aramaya gelecekler. Ve emin ol bunu yapmalarını istemeyiz.”

“Endişelenmeleri mi bizi aramaya gelmeleri mi?”

Kahkaha attı ve “İkisi de,” dedi.

Gülümserken Aidan’ın beni aramaya gelmesinden aslında çok hoşlandığımı düşündüm. Onun sayesinde saklambaç yeni favori oyunum olmuştu.

Masaya yaklaştığımızda Aidan ve Jake aniden konuşmayı kesti. Vücut dillerine ve havadaki gerginliğe bakacak olursak bir tartışmayı böldüğümüz aşikârdı. Deb ve ben yerimize oturduk. Kimsenin hiçbir şey söylemediği ya da birbirine bakmadığı uzun bir sessizlik oldu.

Jake kaşlarını çatarak sol elime bakınca içimden bir ses tartışmanın neyle ilgili olduğunu bildiğimi söyledi.

Ters bir şekilde “Sana bir şey sorabilir miyim, Kayla?” dedi.

Aidan, Jake’e buz gibi bir bakış attı ve “Bu konuyu kapat,” dedi.

“Hayır, sorun yok,” dedim. “Sorabilirsin.”

Dirseklerini masaya dayadı ve Aidan’ı işaret etti. “Bu adam palavraları hak etmiyor.”

Aidan sıkıldığı dişlerinin arasından tısladı. “*Jake.*”

“Buna katılıyorum. Sorun nedir?”

“Ne yapıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani *onunla* ne yapıyorsun?” –durup imalı bir şekilde yüzük parmağıma baktı– “Hem de başka birisiyle ciddi bir ilişkin varken?”

Aidan öfkeyle bana döndü. “Buna cevap verme.” Jake’e baktı. “Lanet olasıca sınırı aşıyorsun.”

“Sadece arkanı kolluyor,” dedim usulca.

“Buna ihtiyacım yok.”

Aidan ve Jake birbirlerine ters ters bakarken Deb elini Jake’in dirseğine koydu. Yumuşak bir tonla “Tatlım. Boş ver, kurcalama,” dedi.

Jake'in tepesinin tası attı. "Böyle bir şey yapmayacağım! O benim en yakın arkadaşım. Uzun süredir hayatın ona tokat üstüne tokat atmasını izliyorum. Ve sonunda, yıllarca başına dünyadaki en boktan şeyler geldikten sonra iyi bir yerde." Bakışlarını Deb'den çevirdi ve buz gibi gözleriyle bana baktı. "Sonra sen çıkageldin."

Gözlerini parmağıma dikti ve suçlarcasına alyansıma baktı.

Aidan tıslayarak "Hay sikeyim!" dedi.

Deb'in yaptığı gibi elimi Aidan'ın gergin koluna koydum. Kalbim deli gibi atarken Jake'in öfke dolu gözlerine bakıp sessizce konuştum. "Bana ne yaptığımı sordun. İşte cevabı. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, tıpkı geri kalan herkes gibi. Son zamanlarda büyük bir değişim geçirdim. Henüz atlatamadım. Ne kadar süreceğini de bilmiyorum. Ama bu arada, hayatımı yaşıyor ve bunu çözmeye çalışıyorum. Her şeyi günü güne ele alıyorum, kafamdaki düğümü açmaya çalışıyorum. Ama Aidan dışında birisiyle ciddi bir ilişkim yok. Başka birisi yok."

Aidan'a döndüm ve cesaretimi topladım. "Ve sen bugün bana bir şeyi gösterdin. Seni kollarım Deb'e sarmış bir şekilde görmek, sizi öyle düşünmek..." Güçlkle yutkundum. "Başka birinin olmasını istemiyorum. İkimizin hayatında da. Düşündüğümünden daha fazla bu işin içindeyim ve dürüst olmak gerekirse bu ödümü koparıyor."

Aidan'ın gözlerinde parlayan duygular karşı koyamayacağım kadar yoğundu.

Deb ve Jake artık yoktu. Restoran yoktu. Etrafımızdaki her şey silindi. Sadece Aidan ve ben vardık; yan yana oturmuş birbirimizin ruhunun derinliklerine bakıyorduk.

Boğuk bir sesle "Benim için de öyle. Söylediklerinin hepsi. Ben de öyle hissediyorum," dedi.

“Biliyorum,” dedim gözlerim yaşanırken.

Elimi tuttu. “Ama korkmana gerek yok. Düştüğünde ben seni tutarım. Her zaman.”

Tek bir öpücükle beni hem bin parçaya böldü hem de tekrar bir araya getirdi.

Jake homurdandı. “Eh, sikeyim böyle işi. Sanırım şimdi ben *pislik* oldum.”

Deb “Yemekleri ısmarlayarak kendini affettirebilirsin. Ah, işte garson elinde aperatiflerle geliyor. Mükemmel zamanlama. Hadi yiyelim, millet,” dedi.

Aidan geri çekilince arkamızdaki duvara monte edilmiş aynada tanıdık bir yansıma gördüm. Trençkotlu ve gözlerini şapkayla kapatan o uzun, sıska adam restoranın ön kapısının yanında duruyordu. Gözlerini göremesem de bana doğru baktığını hissediyordum.

Ona bakmak için arkamı döndüğümde gözden kaybolmuştu.

“Kayla? İyi misin?”

Aidan bakışlarımı takip ederek omzunun üstünden baktı. Hızla masaya dönüp zoraki bir gülümseme takındım. “Tanıdığım birini gördüm sandım da.”

Yalan değildi. Zaten burada bir ihtimal hayalet olabilecek birini gördüğümü itiraf edecek değildim. O yüzden kalbim normal seviyede atmaya başlayana ve kafamın içindeki çılgınlıkları susturana kadar yüzümdeki bu aptal sırıtışı koruyacaktım.

Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur.

Yüce Tanrım, lütfen hayalet diye bir şey olmasın.

Aperatiflerimizi yemeğe başladık. Havadan sudan konuştuk. Ana yemeklerimizi sipariş ettik ve yedik. Yemeğin geri kalanını pek hatırlamıyorum; çünkü beynim, o trençkotlu adam başka bir boyuttan gelip tüm adada peşimde dolaşan bir hayalet değilse, kim olabileceğinin gizemini çözmeye çalışmakla meşguldü.

Gerçekten de gidip şu psikiyatristi görmem gerekiyordu.

Yemeklerimizi bitirip Deb ve Jake'e veda ettikten sonra Aidan elini koluma dolayarak beni restorandan çıkarttı. Beni kendi kamyonetine doğru götürürken "Sanırım bu akşam evimde kalmıyorum," dedim.

"Eve gitmene izin verirsem şanslısın."

Ah, Tanrım. Başım büyük belada gibi görünüyordu. Sanırım masadaki o öpücük akşamın erken saatlerinde olanları telafi etmek için yeterli olmayacaktı. Gergin bir şekilde "Çantamı arabamda bıraktım," dedim.

Bana yoğun bir bakış attı. "Çantayı unut. Endişelenmen gereken daha önemli şeylerin var."

Yutkunurken çıkarttığım sesin duyulduğuna emindim.

Apartmanına yaptığımız yolculuk gergin ve sessizdi. Sürekli konuşmak için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemediğimden konuşamadım. Evine geldiğimizde hava kararmıştı ve yağmur çiseliyordu.

Arabayı durdurdu, kontağı kapattı ve parlayan gözlerle bana baktı.

Hiçbir şey söylemediği için önce ben konuştum. "Bana sorun ne diye sorduğunda dürüst olmadığım için özür dilerim."

Sessizliği yakıcıydı ama daha fazlasını bekliyordu.

"Sana gerçeği söylemeliydim ama... kalbim kırılmıştı. Ve kızgındım. Ve kendimi aptal gibi hissettim."

"Bana söz vermiştin, yalan söylemeyecektin."

"Biliyorum, özür dilerim," diye fısıldadım.

"Buna inanıyorum. Ama gelecek sefer ne olacak? Sana bir soru sorduğumda ve cevap vermek istemediğinde? Bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Duygusallaşmaya başladığım için konuşabileceğimi sanmıyordum bu yüzden sadece başımı olumsuz anlamda salladım.

"Hayır, cevap vermeden önce gerçekten bir düşün. Bana güvenemiyormuşsun gibi mi hissediyorsun?"

Camdan çiseleyen yağmura baktım ve gözyaşlarımı tuttum. “Kendime güvenmiyorum. Aklım karman çorman. Sorunum ne bilmiyorum. Tek bildiğim seni istediğim. Seni her şeyden çok istiyorum ve bunun nasıl bu kadar çabuk olabildiğini anlamıyorum.”

Uzanıp elimi tuttu ve sıktı. “Ben de öyleyim,” diye mırıldandı. “Ve ben de en az senin kadar korkuyorum, tavşancık ama bunun, her bir saniyenin tadını çıkarmama engel olmasına izin vermeyeceğim. Sen başıma gelen en güzel şeysin.”

Aman Tanrım. Beni öldürüyordu. Burada, kamyonetinin yolcu koltuğunda ölüp gidecektim.

Ellerimle yüzümü örttüm. Aidan beni kucağına çekti. Orada sadece yağmurun sesiyle, hiç konuşmadan oturduk.

Uzun süre sonra o boğuk sesiyle “Cezana hazır mısınız?” diye sordu.

Bedenim baştan ayağa ürperdi. “Evet, efendim.”

Alnımı öptü, sonra da kulağıma doğru “Uslu kız,” diye fısıldadı.

O kelimeleri duyduğumda içimde olan şeyler normal olmazdı. Karıncalanma, ürperme, uçuşan kelebekler, hepsi vardı. Ama hepsi Aidan beni aniden bırakıp arabayı çalıştırınca kayboldu.

Şaşırarak “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Tek cevabı otoparktan çıkarak sokağa dalmak oldu.

“Aidan?”

“Seni arabana geri götürüyorum.”

“Ne? Neden?”

“Eve gidiyorsun.”

“Anlamıyorum. Neden evime gidiyorum?”

Yağmurda sessizce araba sürmeye devam edince perişan bir sesle “Çünkü cezam bu,” dedim.

Camdan dışarı bakarak “Sana ihtiyacın olanı vereceğimi ama bunun her zaman istediğin şey olmayabileceğini söylemiştim. Şu an ihtiyacın olan şey biraz alan,” dedi.

Yüreğim ağzımda “Benim sana ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

Sanki acı çekiyormuş gibi irkildi ve başını salladı. “Geriyeye dönüp baktığında işleri aceleye getirdiğimizi düşünmeni istemiyorum asla. Pişmanlığın olmasını istemiyorum. Bizim hakkımızda. O yüzden yavaşlayacağız ve kaplumbağa adımlarıyla ilerleyeceğiz.”

“Sanırım onun için artık çok geç.”

Bana dik dik baktı. Arabanın içi loş olsa bile gözlerindeki bakış o kadar yoğundu ki alev gibi yakıyordu. Bakışlarını yola çevirip tüm o ısıyı beraberinde götürdüğünde beni buz gibi bir soğukla baş başa bıraktı. Restorana dönüp arabamın arkasına park ettiğinde dişlerim tıkırdıyordu.

Motoru çalışır durumda bıraktı. Bir eliyle saçlarımı okşadı ve enseme sıktı.

“Hadi,” dedi usulca.

“Neden seni bir daha görmeyecekmişim gibi hissediyorum?”

“Çünkü sen drama kraliçesisin. Şimdi o tatlı kıcını kamyonetimden indir, tavşancık. Her şeyi netleştirdiğinde beni ara.”

“Netleştirmek mi?” Hislerim yüzünden sesim gergin ve tiz çıkmıştı. “O da ne demek?”

Üzerime eğildi, elleriyle yüzümü avuçladı ve gözlerimin içine baktı.

“O alyansı çıkarmaya hazır olduğunda her şeyi netleştirmiş olacaksın. O an gelene kadar ben senin için suyu bulandırmaktan başka bir şey yapmıyorum.”

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde kalbimi de beraberinde götürdü.

“Git şimdi,” dedi boğuk bir sesle pencereden yağmuru izlerken. “Hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Gözyaşlarımla savaşıırken yüzüm alev alevdi ve kalbim deli gibi atıyordu. “Böyle gitmek istemiyorum.”

“Biliyorum.”

“Bence bunu başka bir şekilde çözebiliriz.”

“Ben öyle düşünmüyorum.”

“Aidan, lütfen!”

“Arabadan in, Kayla.”

Altdudağım bir bebeğinki gibi titredi. Acı dolu haykırışım göğsümde düğümlenip nefes almamı zorlaştırdı. Aidan’ın yüzüne baktım ama o gözlerini benden kaçırıyordu. Bir eliyle direksiyonu sımsıkı kavramış, çenesindeki kasları seğirirken camdan dışarı bakıyordu.

Elimi kapıya götürebilmek için tüm irademi kullanmam gerekti. Asıl istediğim üstüne atlayıp ona sıkıca sarılmaktı ama bunun bana bir şey kazandırmayacağını biliyordum.

Aidan bir kere karar verdi mi, fikrini değiştirmezdi.

Kapıyı açıp dışarı çıktım ve yağmurun altında kaldırımda durup ona baktım.

Başını öne eğdi ve derin derin iç çekti. Bana bakmadan boğulurcasına “Lanet olsun, tavşancık. Sadece yap şunu,” diye fısıldadı.

Kapıyı sertçe kapattım. Kamyonet kaldırımdan uzaklaştı ve köşeden dönüp gözden kaybolana kadar gittikçe hızlandı.

Başımı gökyüzüne kaldırdım, gözlerimi kapattım ve yağmurun gözyaşlarıma karışmasına izin verdim.

O gece hiç uyumadım. Yatakta uzanıp tavanda dans eden gölgeleri izledim ve cama çarpan yağmurun sesini dinledim. Aklim Aidan’la dolu, kalbimse yokluğuyla sızlıyordu.

Ona arayabilirdim ama cevap vermezdi. Evine gidip kapıyı yumruklayabilirdim ama açmazdı. Ona bir mektup yazıp yalvarabilirdim ama alacağım tek cevabın sessizlik olacağını biliyordum.

Bunu benim için –bizim için– yaptığını biliyordum ama kahretsin canım çok acıyordu.

En etkili ilacın tadı, her zaman en kötü olardı.

Sabah resmen yataktan sürünerek çıktım ve kendimi çalışmaya zorladım. Zaman öyle yavaş akıyordu ki yıllar geçiyor gibi hissettiriyordu. Saat öğleden sonra üç olduğunda öyle bir hâldeydim ki işi bıraktım. Bir randevu almayı kafaya koyarak Dr. Letterman'ın ofisinin olduğu binaya gittim.

Yolun yarısında bir medyum tabelası gördüm. Anlık bir kararla arabayı yolun kenarına çektim.

Pembe neon tabelada “Destiny’den okumalar!” yazıyordu. Beyaz pervazlı, sevimli sarı bir kulübenin ön cephesinde parlıyordu. Tabelanın altında ise iki elin ortasında asılı duran kristal bir kürenin kabaca çizilmiş resmi bantla tutturulmuştu. Resmin altındaki yazıda, “Bugüne özel, sadece 10 Dolar!” yazıyordu.

Her ne kadar bu posterin her gün burada asılı olduğundan şüphelensem de adının Destiny’ olduğunu söyleyen bir kadından geleceğimle ilgili bir şeyler duymak için harcanacak on doların küçük bir meblağ olduğuna karar verdim.

Bir şey çıkmasa bile en azından anlatacak komik bir hikâyem olurdu.

Taş patikadan ön kapıya doğru yürürken kulağıma rüzgâr çanlarının sesi, burnuma da yanan tültsünün tatlı kokusu çaldı. Kendimi biraz şapşal hissederek zili çaldım. Kısa süre sonra kapı açıldı. Yüzü kırışıklarla dolu, ufak tefek bir kadın üzerinde mor *Air Jordan* ayakkabılar ve aynı renk bir eşofman takımıyla kapıda belirdi.

• (İng.) Kader. -y.h.

“Merhaba,” dedim gergin gergin gülümseyerek. “Buradan geçiyordum da bir okuma yaptırayım dedim.”

Kadın önce sola sonra sağa baktı sonra da kapıyı suratıma kapattı.

Bu saçma görevi terk etmek için evrenden gelen bu işareti kabullendim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Ama kapı ardımdan tekrar açıldı ve bir kadın sesi duyuldu. “Merhaba! Merhaabaaaa!”

Arkamı döndüm ve kapıda bu sefer az önceki kadının daha genç bir versiyonunu gördüm. O da kısa boyluydu ama başının tepesinde karmaşık bir şekilde topuz yapılmış saçları beyaz yerine siyahtı ve mor eşofmanlar yerine çiçekli, turkuaz-altın tonlarında bir Hawaii elbisesi giyiyordu.

Boynuna rengârenk plastikten *Mardi Gras* boncukları dolanmıştı. İki kolu da bileklerine kadar altın bileziklerle doluydu. Ruju kıpkırmızıydı ve uzun takma tırnaklarında parlak gri bir oje vardı. Saçlarının arasına Noel ağacı süslerini andıran sahte elmas taşlar serpiştirilmişti.

Ciddiyetimi korumak için çok ama çok fazla çaba sarf etmem gerekti.

Bana parmaklarını sallayıp gülümsedi. Gerçek olduğundan emin olmadığım bir Güney aksanıyla “Hadi içeri gel, şekerim,” dedi.

“Açık mısınız? Az önceki hanımefendi pek sıcak davranmadı da.”

“Annem için endişelenme.” Elini salladığında büyük yüzükleri güneşte parladı. “Gözleri de kulakları da pek iyi değil. Kapıya ondan önce erişmeye çalıştım ama kadın teke gibi çevik. Hadi, hadi, içeri gel!”

Bu kadının hevesinin, az önce kapının suratıma kapanmasını telafi ettiğine karar verip içeri girdim.

Hafifçe nefesi kesilmiş bir hâlde kapıyı arkamdan kapattı sonra da resmen hücrelerinden heyecan fışkırarak beni kordondan geçirip salona götürdü.

Salı öğleden sonraları pek müşterisi olmadığı gibi bir izlenime kapıldım.

Ya da belki de hiç.

“Otur, tatlım,” dedi ve üzerine siyah kadife bir örtü serilmiş, iki yanında altın ve bordo kadife kapitone sandalyelerin bulunduğu küçük yuvarlak masayı işaret etti. Masanın üzerinde bir deste kart ve alçak gümüş bir kaideye oturtulmuş kristal bir küre vardı.

Oda, standart falcıların tercih ettiğini tahmin ettiğim şekilde döşenmişti. Püsküllü kırmızı bir şal lambaderin üzerine örtülmüştü. Uzun cam etajerin üzerinde göz kamaştırıcı bir kristal koleksiyonu sergileniyordu. Pencerede, püsküllerle toplanmış tozlu altın brokar ipek perdeler asılıydı. Ahşap zemindeki yer yer aşınmış ama hâlâ zarıflığını koruyan kilimlerle birleşince ortama yıpranmış bir şıklık katıyordu.

Duvarlarda anlaması güç astrolojik grafiklerle dolu birçok çerçeve asılıydı. Bir de Henry David Thoreau’nun şu sözü yer alıyordu: *Önemli olan baktığın şey değil, gördüğündür.*

Bu alıntının yanında İsa’nın göğüs kafesi açık, dikenlerle kaplı kanlı kalbinin açıkça görüldüğü biraz rahatsız edici bir tablosu asılıydı. Gözleri yakarış dolu bir ifadeyle göğe bakıyordu.

Masaya oturup yoğun paçuli kokusunu içime çekerken gözlerimle etrafı taradım; akıl sağlığımı kaybetmediğime dair bir işaret arıyordum.

Tanrım, aklımdan ne geçiyordu benim?

Ev sahibim pişmanlığımda boğulmama fırsat vermedi. Karşıma oturdu ve konuşmaya başladı. “Adım, Destiny,

şekerim. Ve seninle tanıştığıma çok ama çok memnun oldum. Şimdi, bana neden burada olduğunu söyle bakalım.”

“Sanırım bir medyumdan ruhani bir okuma istedim?”

Burnunu kırıştırdı. “Ah, tatlım, bariz olanı söylemene gerek yok. Tabii ki buraya bir okuma için geldiğini biliyorum! Sorum bunu *neden* istediğin. Bana hayatında olan bitenlerden bahset.”

“Onu söylemek senin işin değil mi?”

“Evet, tabii ama tarot için bir soruya ihtiyacım var.” Masa-da ortamızda duran kartları işaret etti. “Okumaya bir niyetle yaklaşman gerekir, anlarsın ya. Bunun bir süreci var. Doğru yapmak zorundayız.”

Saygısızlık etmediğimi umarak konuştum. “Elbette. Şey. Eh, sanırım benim sorum şu... Ne yapmam gerekiyor?”

Destiny sahte kirpiklerini öfkeyle kırıpıştırarak bana baktı. “Ben kartları arındırırken sen bunu nasıl daha spesifik bir hâle getirebileceğini düşünebilirsin.”

Kartları “arındırma” işlemine başladı; önce kartların üstüne üfledi, sonra da üstlerine bir sürü farklı kristal koyarak anlaşılmayan şeyler mırıldandı. Bunları tamamladıktan sonra kartları karıştırdı ve tabanını düzeltmek için üç kere masaya vurup gösterişli bir şekilde kartları önüme koydu.

Normalden büyük boyuttaki kartları tedirginlikle incelerken, arkalarındaki parşömen ve sarmaşık desenlerinin arasından bana dikilmiş bir göz çıkacakmış gibi hissettim.

Destiny pencereye gidip perdeleri çekerek odayı loş bir ortama sokarken ben de tam olarak ne söyleyeceğimi düşündüm. Ama sonra Aidan’ın her şeyi netleştirmem gerektiğini söylediğini hatırladım ve işte o an aydınlandım.

Yas tutmaya, geleceğe bakmak yerine geçmişe bakmaya o kadar çok vakit harcamıştım ki bana huzur getirecek tek şeye odaklanmayı ihmal etmiştim.

Her şeyi geride bırakmak.

Destiny tekrar yerini aldı. “Sorun hazır mı, şekerim?”

“Evet.”

“Tarota sor.”

“Kocamı nasıl geride bırakacağım?”

“Güzel. Desteyi ikiye kes sonra birleştir ve kartları hilal şeklinde aç.”

Sesini alçaltmıştı. Heyecan seviyesi artmış gibi görünüyordu. Bu loş ortamda bile dudaklarının üzerinde biriken ter damlacıklarını görebiliyordum.

Direktiflerini yerine getirdikten sonra, “Şimdi üç kart seç ve önüne, soldan sağa doğru yerleştir. Bunu yaparken kartları destenin üzerinde bulundukları şekilde çevir, ters çevirmeden.”

Ne söylediğini anlamak için biraz düşünmem gerekti çünkü beynim resmen ermişti. Ama söylediklerini onu tatmin edecek şekilde yapmayı başardım.

En azından öyle olduğunu *düşünüyordum*. Kalp krizi de geçiriyor olabilirdi.

Gözle görülür tek tepkisi faltaşı gibi açılmış gözleriydi ama bakışında kan donduran bir şey vardı. Birkaç saniye içinde o neşeli hâlimden bu donuk versiyona dönüşmesi ürkütücüydü.

Bakışlarını takip edip çektiğim kartlara baktım.

Sol taraftaki kartta sırtına bir sürü kılıç saplanmış birisi yerde yatıyordu. Ortadakinde çıplak bir çift bir ağacın altında el ele tutuşuyordu ama kartın yüzü Destiny’e dönüktü, bana değil.

Sağdaki en tuhaf olanıydı. Baştan ayağa zırhla kaplı ters duran bir iskelet at sürüyordu ve elinde de bir tırpan vardı. Tanrım, gerçekten tüyler ürpertici görünüyordu ve pamuk ipliğine bağlı akıl sağlığıma da iyi geldiği söylenemezdi.

Destiny’e baktım. “Ee? Bunlar ne anlama geliyor?”

Kısık bir sesle konuştu. “İki tane büyük arkana kartın var ki bu bile başlı başına önemli bir şey.” Ürkütücü iskeletle çıplak çifti işaret etti. “Büyük arkana, karmanın etkilerini ve aydınlanmaya giderken ruhun yolculuğunda başına gelenleri anlatır. Bunlar senin ders çıkarman gereken önemli şeylerdir. Ama ters durduğunda bu onlara yeterince dikkat etmediğini işaret eder. Burada iki büyük arkana da ters duruyor. Bu gerçekten çok karmaşık bir fal.”

Duyduklarımdan şimdiden hoşlanmamıştım. “Kötü anlamda mı diyorsun?”

Destiny bu söylediğimi görmezden geldi ve sırtı kılıçlarla dolu adamın olduğu kartı işaret etti. “Soldaki kart geçmişini gösterir. Bu, Kılıç Onlusı. Kılıçlar zihinsel konulara ilişkin güçlü bir eril enerjiyi temsil eder. Sen bunu ters çektiğin için bu bir krizi, kaybı, derin yaraları, acı sonları temsil eder. Bir de...”

Başını kaldırıp bana baktı ve “İhaneti,” dedi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Çıplak çifti işaret etti. “Ortadaki kart şimdiki ânı temsil eder. Âşıklar kartını çekmişsin, normalde güçlerin dengesini, birbirini tamamlayan enerjileri, bir ilişkideki güveni, uyumu ve gücü simgeler. Ama burada ters durduğu için uyumsuzluk ve dengesizliği temsil ediyor. Aşk hayatında ne oluyorsa sana büyük bir acı getirecek.”

Harika. Aman ne güzel. Aptal bir kart destesinde bile güzel bir şey olmuyordu.

Destiny sağ tarafımdaki, at üstünde zırhıyla duran iskelet kartını işaret etti.

“Bu kart geleceğini temsil ediyor.”

Başka bir şey söylemeyince sabırsızca konuştum. “Ve? Ne anlama geliyor?”

Sadece “Ölüm,” dedi.

Duvardaki saat tik tak diye öterken masada birbirimize baktık. Kalbim delicesine atıyordu.

Olumlu bir şey duymaya ihtiyacım vardı. “Ama kart ters duruyor. Bu da yaşamı falan temsil etmez mi? Ters olduğunda zıt anlamına işaret etmiyor mu?”

Başını olumsuz anlamda sallayınca saçlarındaki süslemeler takırdadı. “Ölüm çok yanlış anlaşılan bir kart. Sadece bir hayatın sona ermesi anlamına gelmez. Yeni başlangıçlar, dönüşüm ve değişimle ilgilidir. Bir hâlden başka bir hâle evrilmedir. Ölüm kartı ters çekildiğinde değişime karşı koyduğun anlamına gelir. Hayatında büyük bir şey olmuş ama sen geçmişe tutunmaya devam ediyorsun. Ve buna ne kadar uzun süre devam edersen durumun o kadar acı verici bir hâle gelecek. Seni tamamen aşağı çekmeden önce eski yüklerinden arınmalısın.”

Eski yüklerimden arınmalı mıyım? Ruhani bir lavman gibi mi?

Afallamış hâlde arkama yaslanıp iç geçirdim.

Destiny “Bazen Ölüm kartının neyi geride bırakmanı istediğini anlamak için bir kart daha çekmek faydalı olabilir,” dedi nazikçe.

Önümdeki kartlara baktım ve daha fazla kötü haber duymaktansa parmaklarımı kör bıçakla kesmeyi tercih ederim diye düşündüm.

“Hadi,” diye ısrar etti Destiny. “Sana iyi gelecek.”

Homurdandım. “Kanal tedavisi gibi mi yani?”

“Seç bir kart, şekerim.”

Eh, lanet olsun. On dolarımın hakkını vereyim bari.

Tereddütle elimi destenin üzerinde gezdirip kozmik bir işaret falan hissetmeyi bekledim. Hiçbir şey olmayınca diğerlerine göre daha fazla önde duran bir kartı seçtim ve Ölüm kartının yanına yüzüstü koydum.

“Ah. Büyücü.”

Destiny durumdan memnunmuş gibi konuştu ve bu da bana kendimi daha iyi hissettirdi. “Bu iyi bir şey mi?”

Omuz silkti. “Eh, bu da büyük bir arkana kartı ve ters yani karmaşık bir durum.”

“Tabii ki öyle.”

Bıkkın ses tonumu duymazdan geldi. “Ama basite indirirsek geride bırakman gereken şeylerin sahip olduğun yanılsamalar olduğunu söylüyor,” dedi.

Kaşlarımı çatıttım. “Ne hakkında yanılsamalar?”

Destiny ile göz göze geldik. Bakışlarından hüznün akıyordu.

“Buna sadece sen cevap verebilirsin, şekerim. Tarota kocam nasıl geride bırakabileceğini sordun. Sana tavsiyem, bu kartlara bakarak tam olarak tutunup kaldığın şeyin ne olduğuna dikkatle bakman.” Kılıç Onlusu kartına tırnaklarıyla dokundu. “Burada ihanet var. Belki onunla ilgili bir şeydir.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır. Bu mantıklı değil. Michael bana hiç ihanet etmedi.”

“Emin misin?”

Aklıma Michael’ın iş yerindeki partide bir kadının ona pislik demesi geldi. Cenazede arkamda dikilip ağlayan, adı Sharen mi Karen mi her ne haltsa o olan kadın.

Anıyı aklımdan uzaklaştırdım ve net bir sesle “Eminim. Başka bir şey hakkında olmalı,” dedim.

Destiny bana sanki tüm sırlarımı biliyormuş ve sırlar canını sıkıyormuş gibi baktı.

“Pekâlâ, şekerim. En iyisini sen bilirsin. Sadece buradan gittiğinde bir düşün. Kafa yor. Bu arada ben de senin için dua edeceğim.”

İnsanlar ne diye bana benim için dua edeceklerini söyleyip duruyordu? Fiona da aynı şeyi söylemişti!

Sinirlenerek ayağa kalktım. Çantamı arabada bıraktığımı o an fark ettim. “Pardon ama ödeme yapabilmek için arabama kadar gidip çantamı almam gerek.”

Destiny de ayağa kalktı ve kollarını beline sararak bana gülümsedi. “Ah, ücret yok, şekerim. Bu okuma benden.”

Harika, şimdi de acıma indirimi alıyordum, tıpkı tamir işinde Eddie’nin yaptığı gibi. Yüzümde bu kadar yardıma muhtaç bir ifade varsa tahmin ettiğimden daha fena görünüyor olmalıydım. “Teşekkür ederim. Çok nazıksın.”

Geri çekildim, bu evden çıkmak için sabırsızlanıyordum. Destiny beni kapıya kadar geçirmeyi teklif etmedi. Sadece olduğu yerde durdu, üzgün bir gülümsemeyle bana baktı ve içeri girdiğimden daha kötü hissetmeme neden oldu.

Kapıyı arkamdan kapatırken “Dikkatli git, şekerim!” diye seslendi.

Nedense söylediği onca şeyin içinde en uğursuz geleni buydu.

Sevgili Dante,

Gördüğün üzere merakıma yenik düştüm. Umarım iyisindir. Ben pek değilim. Aslında, sanırım iyi olmama evresini geçip direkt Deliler Kasabası'na geldim ve şimdi de valilik için savaşıyorum.

Hiç hayatının kontrolünü kaybetmiş gibi hissettin mi? Sanki görünmeyen güçler iplerini çekiyormuş ve sen umutsuzca dans edip sağa sola çekiştirilen bir kukladan farksızmışsın gibi?

Ben böyle hissediyorum. Çaresiz. Fırtınada kaybolmuş.

Daha da acınası olanı, problemlerim hakkında konuşabileceğim tek kişinin daha önce hiç tanışmadığım biri olması. Ki kendisi şu anda bilmediğim sebeplerden ötürü hapiste. Belki de seri katildir. (Laf sokmadım. Sadece durum belirtiyorum.)

Öte yandan böylesi muhtemelen daha iyi. Tanıdığım bir insana Destiny adında bir medyumun ruhani bir yüküm olduğunu, evdeki yardımcımın hayaletlerin bana musallat olduğuna dair beni ikna etmeye çalıştığını ve artık "normal" olan hiçbir şey mantıklı gelmediği için ciddi anlamda bir

seans yapılmasına sıcak baktığımı söyleyebileceğimi sanmıyorum. Kocam öldüğünde normal denen şey de yok olup gitti.

Ayrıca... Aşık oluyorum.

Daha önce sadece bir kez böyle hissettim o yüzden konunun uzmanı falan değilim. Tek bildiğim onunlayken kendimi mükemmel, ondan uzaktayken de bok gibi hissettiğim. Onu güldürmeyi seviyorum. Onu üzmemekten nefret ediyorum ama maalesef bu konuda yetenekli gibiyim.

Darmaduman oldum, Dante. Bana verebileceğin bir tavsiyen var mı?

*Sevgiler,
Kayla*

Sevgi Kayla,

*Sana tavsiye verebilir miyim diye sormuştun. İşte geliyor:
Sen fırtınayı kontrol etmiyorsun ve fırtınada kaybolma-
dın. Sen fırtınanın ta kendisisin.*

*Bu söz bana aitmiş gibi davranmak isterdim ama as-
lında Sam Harris isimli bir yazara ait. Özgür iradenin
yanılsamadan ibaret olduğunu iddia ediyordu; senin
de bunun çok kasvetli bir düşünce olduğuna katıldığını
eminim. Bu iç karartıcı felsefi yaklaşımı es geçecek olur-
sak kaosun dışımızda gerçekleşen bir şey olmadığı fikrini
gerçekten seviyorum. Biz başka türlü algılasak da kaos hep
içimizde.*

*Sen kaossun. Sen fırtınasın. Yönetmek zorunda olduğun
fırtınaları ve dalgalı denizleri yaratan sensin. Olan her şeyin
kaynağı sensin.*

Başka bir deyişle, tüm gücü elinde tutan sensin.

Bu durumda asıl soru şu: Bu güçle ne yapacaksın?

*Sam Harris argümanını baştan ayağa çöpe çevirdiğimi,
benim neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını
söylerdi fakat biz Sam'i dinlemiyoruz.*

Kendini dinle, Kayla. Dur ve gerçekten ama gerçekten dinle.

Sen fırtınanın ta kendisisin.

Tüm bu gök gürültülerin ve şimşeklerin sana ne söylüyor?

Dante

Elimdeki mektuba öfkeyle söylendim. “Eğer bu gök gürültülerimle şimşeklerimin ne dediğini bilseydim, tavsiye için sana gelmezdim!”

Belki de Dante son derece sinir bozucu olduğu için hapse gönderilmişti.

Hem zaten ne diye ondan tavsiye istemiştim ki? Adam gizemli kelimesinin sözlükteki karşılığıydı. Evet, onunla ilişim kurmamda içimdeki merakımı bastıramamamın etkisi büyüktü ama başka bir şey daha vardı. Altta yatan, tam olarak parmak basamadığım bir şey.

Kaçması neredeyse... imkânsız. Kaçınılmaz.

Aramızdaki bağ sanki yıldızlar tarafından yönetiliyormuş gibi.

Öfkeyle iç geçirdim, mektubu masaya fırlattım ve keyifsizce camdan yağmurlu havayı izledim.

Lanet yağmur bir türlü dinmiyordu; sanki hava, aklımı daha fazla delirtmek için şeytani bir planın peşindeydi.

Aidan’la son konuşmamın üzerinden iki hafta geçmişti. Her gün bir öncekinden daha uzun ve daha karamsar hissettiriyordu. Diğer sorunlarıma bir de şiddetli uykusuzluk eklenmişti ve hâlâ kendime bir terapist bulamamıştım.

Geçen gün Eddie'nin Dr. Letterman'ın ofisinin bulunduğunu söylediği binaya gitmiştim ama orada bu isimde biri yoktu.

Neden yardım için kafası dumanlı Eddie'ye gittiğimi bilmiyordum zaten. Muhtemelen beyninde çalışan tek bir hücresi vardı.

Onu yargılayacak bir durumda değildim tabii. O kadar çok şarap içiyordum ki üzüm piyasasından hisse senedi falan almalıydım.

Kahkaha sesi duyduğumda başımı kaldırıp camdan dışarı baktım. Sesi bir kez daha duydum; neşe dolu ve cıvılcıvıldı ama bahçede kimse yoktu. Neler olduğunu merak ederek başımı camdan dışarı uzattım.

Kırmızı yağmurluklu sarışın küçük çocuk önümdeki bahçede koşturuyordu.

Nefesim kesildi, geri çekilip duvara yaslandım. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Adrenalin damarlarımda dolaşır bedenimi baştan ayağa titretiyordu.

Daha önce birisi bana neşeli bir çocuğun görüntüsünün beni bu kadar dehşete düşüreceğini söyleseydi kahkaha atardım. Trençkotlu adam bile beni bu kadar korkutmuyordu.

O hayalet değil. Hayalet olmak için fazla mutlu. Fiona bu boyutta sıkışıp kalan hayaletlerin mutsuz olduğuyla ilgili bir şey söylememiş miydi?

Panikledim ve kendi kendime saçmaladığımı söyledim ama bunun bir faydası olmadı.

Sonra aklıma öyle bir şey geldi ki kanım dondu.

Bu düşürdüğüm çocuk mu?

Ölü oğlumun ruhu bana musallat mı oldu?

Mantıklı olmadığını biliyordum. Benim çocuğum bu yaşa gelmeyi bırakın, daha doğmamıştı bile. Ama ben hayaletler

hakkında ne bilirdim ki? Belki yaşasalardı, olabilecekleri insana dönüşüyorlardı?

Ama kıyafeti nereden bulacaklardı? Bu çocuk, kırmızı yağmurluğunu ve sarı botlarını almak için başka dünyadaki bir çocuk mağazasını mı ziyaret etmişti?

Elimi yüzüme götürüp inledim. “Kes şunu, Kayla! O bir hayalet *değil!* Şimdi dışarı çık ve çocuğun annesini bul!”

Kendi sesimi duymak paniğimi biraz olsun azaltıp beni eyleme geçmeye zorladı. Omuzlarımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım ve pencereye döndüm.

Küçük çocuk birkaç metre ötemdeydi ve gözümün içine bakıyordu.

Camdan birbirimize baktık. Kalbim göğsümü yarıp çıkacakmış gibi hissettiriyordu. O kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordum.

Bu çocuk neden bu kadar korkunç?

Çocuk eliyle beni işaret etti. Ağzını kocaman açıp insanın kanını donduran bir çığlık attı, mavi gözleri dehşetle açıldı.

Sonra da arkasını dönüp kaçtı.

Yerimden kırıdayamadım, öfkem beni ele geçirene dek hızlı hızlı nefes aldım. Sonra da pencereye bağırdım. “Senin de canın cehenneme, çocuk!”

Anında elimi ağzıma götürdüm. Bahçesindeki çocukları azarlayan o kadın olamazdım. Ben çocukken bizim sokakta öyle bir kadın vardı ve herkes ondan nefret ederdi.

Evin içinde koşarak arka kapıya gittim. Kapıyı hışımla açıp bahçeye çıktım ve etrafa göz attım. Çocuktan iz yoktu. Sola dönüp evin diğer tarafına baktım ama orada da değildi. Bu sefer sağ tarafa yöneldim, soğuktan nefesim buhara dönüşüyordu.

Evin sağ tarafında da yoktu. Ön bahçede de değildi. Çimlerin arasına saklanmamıştı ya da sokakta da koşturmuyordu.

Çocuk bir anda yok olmuştu.

Islanmış ve tir tir titreyerek garaj yolumda dikilirken arkamda birinin varlığını hissettim. Arkamı döndüğümde kimse yoktu.

Ama sonra ikinci kata doğru baktım.

Küçük çocuk, ana yatak odamın penceresinde dikilmiş bana bakıyordu.

Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur. Hayalet diye bir şey yoktur.

Yağmur yüzüme çarparken başımı kaldırıp “Kıpırdama!” diye bağırdım.

Çocuk geri çekilip görüş açımdan çıktı.

Dişlerimi sıkarak eve geri koştum. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve ana yatak odasına daldım.

Oda boştu.

Odayı köşe bucak aradım ama çocuk hiçbir yerde yoktu.

Kamera görüntülerini incelediğimde cızırtıdan başka bir şey göstermedi.

Olanlardan ötürü çok sarsıldım. Evin içinde dolaşıp takıntılı bir hâlde kilitleri, perdeleri kontrol ettim; başka bir deyişle hissettiğim kadar paranoyakça davrandım. Çocuğun ben çıktıktan sonra arka kapıdan içeri girdiğini düşündüm ama evden nasıl çıktığına dair bir açıklama bulamıyordum. Merdivenlerden çıkarken onunla karşılaşmalıydım ama onu görmedim.

Çocuk gerçekten buhar olup uçmuştu.

Jake’i arayıp evin içine daha fazla kamera yerleştirmesini isteyecektim ama son görüşmemizin ne kadar kötü geçtiğini düşünürsek bu pek iyi bir fikir değildi.

O yüzden koca bir kadeh dolusu şarap koydum. Kendimi banyoya kilitleyip küveti hazırladım. Köpüklerin içine gömülüp ağzına kadar dolu olan kadehimi titreyen ellerimle tuttum ve tam olarak ne zaman aklımı kaybettiğimi bulmaya çalıştım.

Çünkü artık gerçekliğe sıkı sıkı tutunduğuma kendimi ikna edemiyordum. Eğer beş yaşındaki bir çocuğun hayaletinin bana musallat olduğunu düşünüyorsam gerçekten keçileri kaçırmışım demekti.

Lavabonun üstündeki ışık üç kez titreyince hıçkırığımı bastırdım, şarabı kafama diktim; Aidan'a duyduğum özlem ölümcül bir sızıya dönüştü.

O gece rüyamda boğulduğumu gördüm.

Çok gerçekçi ve korkunçtu. Ter içinde uyandım; çığlığım boğazıma düğümlenmişti.

Sonraki üç gece aynı rüyayı gördüm. Cumartesi sabahı tam bir enkaza dönmüştüm. Bütün hafta hiç çalışmamıştım. Evde duyduğum en ufak bir gıcırtı bile ödümü koparıyordu. Kurutucuyu çalıştırdığımda artık yanık kokusu değil çürümüş ve lağımı andıran bir koku alıyordum.

Ama aşırı gergin hâlimde koku bana çürümüş eti andırıyordu.

Kokunun kaynağını araştırdığımda bir şey bulamadım.

Ne zaman televizyonu açsam, kendi kendine kapanıyordu. Dışardaki en ufak bir esinti evden soğuk rüzgârlar estiriyor, perdeleri havalandırıp fısıldıyordu. En azından ben o fısıltı sesinin rüzgârdan olduğunu *düşünüyordum* ama gidip bakamayacak kadar korkuyordum.

O kadar gergin ve bitik bir durumdaydım ki koluma bir sinek konsa çığlığı basıyordum.

İletişim kurmaya hasret bir hâlde Aidan'a mesaj attım.

Seni özledim.

O kadar uzun süre cevap vermedi ki artık dönmeyecek sandım. Ama mesajı geldiğinde o cılız bildirim sesi, heyecandan yüreğimi ağzıma getirdi.

Ben de seni özledim.

Mesajın sonuna beyaz tavşan emoji eklemişti. Garip bir şekilde onu görmek gözlerimi yaşarttı.

Yanına gelebilir miyim?

Bu sefer anında cevap verdi.

Hâlâ yüzüğünü takıyor musun?

Hayır.

Bana cevap vermeden önce mi çıkardın?

Kahretsin. Bu adam neden bu kadar zekiymiş?

Lütfen, Aidan. Seni görmem lazım. Lütfen.

Üzgünüm, tavşancık.

Ekrana bakarken dudaklarımı ısırđım. Kulağa hiç de üzgün gibi gelmiyordu. Belki daha cazip bir teklif yapmalıydım.

Lütfen yanına gelebilir miyim... efendi?

Telefonum sessiz kalmaya devam etti.

Ona kıcığımın ya da memelerimin fotoğrafını mı göndersem diye düşündüm ama sırf onu görmeme izin vermesi için bir sürü çıplak fotoğrafımı çekip içlerinden bir tanesinin işe yaramasını ummak beni daha da karamsar bir hâle soktu.

Ben bu noktaya nasıl gelmişim? Bana ne olmuştu?

Kapı çaldığında açtım; karşımdakini göremeyince yapacak en mantıklı şeyin kafayı çekmek olduğuna karar verdim.

Eğer aklımı kaçırırsam bunu ayık yapmamı gerektirecek bir şey yoktu.

“Kayla? Kayla, canım, beni duyabiliyor musun?”

Gözümü açtığımda Fiona’yı endişeli bir ifadeyle üzerime eğilmiş hâlde buldum. Sabah olmuştu; belli ki pazartesi sabahındaydık. Başımı çatlatan bir ağrı ve kül gibi kokan bir ağızla salondaki kanepede yatıyordum.

“Tanrım,” dedi kıkırdayarak. “Şu hâline bak. Hafta sonu biraz fazla mı kaçırdın, canım?”

“Birazdan daha fazlaydı.” Doğruldu. Oda etrafımda döndü ve midem de ona eşlik etti. Elimi ağzıma götürüp bir kadına yakışmayacak şekilde geçirdim.

“Her şey yolunda mı?”

“Ah, evet. Her şey mükemmel. On numara.”

Fiona dudaklarını büzüp bana onaylamayan bir ifadeyle baktı. “İroniyle konuşmanın sende alışkanlık yaptığım söylemem gerek.”

“Beni biraz alttan alman lazım. Son zamanlarda beynimin ortadan kaybolduğunu fark ettim. Daha da kötüsü, tahminimden daha uzun süredir ortada yok.”

“Beyninde bir sorun yok, canım benim. Şimdi şu kane-peden kalk ve toparlan. Seni böyle asık suratla görmek beni üzüyor.”

Tam olarak öyle yaptığımı bilmeme rağmen “Somurtmuyorum,” diye mırıldandım.

Fiona arkasını dönüp uzaklaşırken “Şahsi bir konu için sana danışabilir miyim?” dedim.

Şaşıarak bana döndü. “Elbette. Ne oldu?”

İç çekip ellerimi saçlarımdan geçirdim. Öne eğilip dirseklerimi bacaklarıma yasladım ve düşüncelerimi toplarken bakışlarımı haliya diktim. “Birisi sana alan verdiğini söylerse ama sen, sana vermek istediği bu alanı istemiyorsan bu durumu nasıl idare edersin?”

“Yani diyorsun ki kapıyı kapattı ama sen açık olmasını istiyorsun?”

Bu benzetmeyi sevmiştim, başımla onayladım.

Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda bakışları yumuşak ve anlayışlıydı. Nazikçe “Güzel kızım. Kapıyı çalarsın,” dedi.

Tam o anda kapı çaldı.

Fiona gülümsedi. “Ya da zile basarsın. Ben bakarım.”

Arkasını dönüp yürümeye başlayınca “Orada kimse olmayacak!” diye bağırdım.

“Bilemezsin,” dedi kıkırdayarak sanki özel bir şakaya gülüyormuş gibi. Odadan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndü ve başını salladı.

“Eh, haklıydın. Orada kimse yoktu.” Durdu ve bana imalı imalı baktı. “Benim görebildiğim kadarıyla en azından.”

Homurdanıp başımı ellerimin arasına aldım. “Tamam. Sen kazandın. Seans işini yapacağız.”

Kapı zili tekrar çaldı. Televizyon kendi kendine, son ses açıldı. Ardından koridordan bir ampulün patlama sesi geldi.

Fiona ciddiyetle “Bence bu iyi bir fikir,” dedi.

Sevgili Dante,

Tausiyen için teşekkür ederim. Ama bok gibi olduğunu söylemem gerek. "Sen fırtınanın ta kendisisin. Tüm bu gök gürültülerin ve şimşeklerin sana ne söylüyor?" Bunun yardımcı olması mı gerekiyordu? Çünkü öyle olmadı.

Lütfen kabalığımı mazur gör ama hayatım darmadağın oluyor. Düzelteyim, çoktan dağıldı. Ben sadece tüm bu kırık parçaların arasında dolaşıp bu enkaza tekmeler atarken cam parçalarıyla ayaklarımı kesiyorum.

Bu arada, şu yıldızları ve güneşi döndüren sevgiyle ilgili o şey de neydi? Çok kafa karıştırıcıydı. Aslında tüm mektupların öyle. Hâlâ benden ne istediğini ya da neden mektup arkadaşı olmamıza karar verdiğini veya beni nasıl bulduğunu bilmiyorum. Artık gerçeği hayalden ayırt edemiyorum; bu mektupların gerçek olup olmadığından bile emin değilim. Belki bir akıl hastanesinde, kilitli odamdaki duvara bakarken tüm bunları kafamda uyduruyorumdur. En azından her şey öyle hissettiriyor. Sanki beni iskeleyle bağlayan ip kopmuş; sızdıran bir salda açığa sürükleniyor, etrafım köpekbalıklarıyla

çevriliymiş gibi hissediyorum. Rüzgâr giderek şiddetleniyor ve yağmur ince ince çiseliyor.

Boğuluyorum, Dante. Boğuluyorum.

Şu an gerçekten bir can yeleğine ihtiyacım var.

Kayla

Fiona, dolunayın yarın akşam gerçekleşeceğini söyledi; yani seansı hemen yapabiliydik. Bunun bu kadar çabuk mümkün olmasının benim için bir şans olduğunu ekledi.

Kendimi şanslı hissetmiyordum. Lanetli hissediyordum. Bunu yüksek sesle söylemedim çünkü kaderi, bunu kanıtlanması için kışkırtmak istemiyordum.

Günün geri kalanını ve ertesi günü de yoğun bir endişeyle geçirdim, bakışlarım sürekli sol elime gidiyordu. Her seferinde alyansımı parmağımda gördüğüm için şaşırıyordum.

Aidan tam onun mesajına cevap vermeden yüzüğü çıkardığımı söylerken haklıydı. Ona tekrar yalan söylemeyecektim bu yüzden yaratıcı olmak zorunda kalmıştım. Ama bana cevap vermediğinde yüzüğü parmağıma geri taktım ve hâlâ bunu neden yaptığımı çözebilmiş değildim.

Bunu asla Aidan'a itiraf etmezdim ama yüzüğü çıkarttığım da bir şeyler yanlış gelmişti.

Sanki evin kendisi dehşet dolu bir nefes almıştı. Bu elbette benim fazla çalışan hayal gücümün eseriydi ama tam olarak böyle hissettirmişti. Son birkaç ay içinde bir noktada bu ev çatısı akan ve birkaç odası olan bir yer olmaktan çıkmıştı.

Varlığını fiziksel bir şekilde hissedebildiğim bir şeye dönüşmüştü.

Bu evin nabzı vardı ve karanlık kalbi benim için atıyordu. Sanırım bir şey istiyordu.

Bana bir mesaj göndermeye çalışıyordu.

Ofis penceresinin önünde başka bir mavi alakarga daha in-tihar etti. Sembolik geldiği için internetten ölü bir mavi alakarganın ne anlama geldiğine baktım. Evet, artık yardım için internete bakacak kadar çaresizdim. Neyse, sonuç olarak bu kuşların güçlü bir manevi anlamı varmış ve Kızılderililer tarafından çoğunlukla tanrıların elçileri olarak görülürlermiş. Bunlardan birini görmek şans getirirmiş.

Tabii ölü değilse, o zaman problemlerinden kaçtığın anlamına gelirmiş.

Keşke daha hızlı kaçabilseydim.

“Merhaba, Kayla. Seninle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Claire.”

Açık kapıdan Fiona’nın kız kardeşine bakarken çift gördüğümü sandım. Yanaklarındaki gamzelere kadar tıpatıp aynıydılar. Aynı kısa gri saçlar, aynı parlak mavi gözler, aynı güçlü bacaklar ve neşeli gülümsemeler.

Birbirlerine bu kadar benzemeleri ürkütücüydü. Eğer Fiona hastalansa ve evi temizlemek için o gün onun yerine Claire’i gönderse ruhum duymazdı. Aralarındaki tek fark, Claire elindeki siyah bir çanta tutarken Fiona’da şemsiye olmasıydı.

“Ben de memnun oldum. İçeri gel, lütfen.”

İçeri girebilmeleri için onlara yol açtım ve kapıyı kapatıp fırtınalı havayı dışarıda bıraktım. “Bana ikizin olduğunu söylememiştin, Fiona.”

Fiona şemsiyesini sehpanın yanındaki askılığa astı ve gülümsedi. “Biz ikiz değiliz.”

“Neredeyse inanacaktım.”

Claire saçlarına dokundu. “Saçmalama. Ben çok daha güzelim.”

Birbirlerine sevgiyle baktılar, sonra da senkronize görünen hareketlerle aynı mavi yün kabanlarını çıkarttılar. Fiona kabanları alıp dolaba asarken Claire beni meraklı bakışlarıyla baştan ayağa süzdü.

“Ne oldu?” diye sordum gergince. Tişörtümde bir leke ya da dişlerimde yeşillik mi var diye merak ettim.

Gülümsemesi nazikti. “Fiona senin hakkında o kadar çok şey anlattı ki şimdiden yıllardır arkadaşmışız gibi hissediyorum.”

“Ah. Şey, dürüst olmak gerekirse şu an bir arkadaşım olmasını isterim. Hayatım oldukça karmaşık.”

Kıkırdadı. “Merak etme, canım benim. Emin ellerdesin. Dört yaşımdan beri ruhlarla iletişime geçiyorum, yani bu kadının ne istediğini öğrenip kısa sürede onu öte tarafa göndereceğiz.”

Ömrü boyunca ölümlerle konuştuğu için hissettiğim şaşkınlığımı görmezden geldim. “Harika. Ama bana erkek ruhlar musallat oldu.” Gergin bir kahkaha attım. “Az önce bunu söyledigime inanamıyorum.”

“Ah, evet, kusuruma bakma. Bu akşam iki seans daha yapacağım, bazen böyle detaylar karışabiliyor.”

“İki mi?” dedim afallayarak.

Tavanı işaret etti. “Dolunay zamanı benim için yoğun geçer. Hele gündönümleri ve ekinokslara hiç girmeyeyim! Onlar için zaten bir yıl öncesinden rezervasyonlarım doldu.”

Yüzümdeki ifadeyi görünce açıklamaya girişti. “Tecrübeli medyumlara ilgi çok. Kaç kişinin ölüp de Öte Tarafa gitmeye yanaşmadığına inanamazsın.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama çılgınca olsa bile kibar bir yanıtı hak ediyormuş gibi hissediyordum. “İşlerinin iyi gitmesine sevindim.”

Fiona geri geldi ve Claire’a “Başlamadan önce evde bir tur atıp herhangi bir şey hissedip hissetmediğine bakmak ister misin?” diye sordu.

Claire başını olumsuz anlamda salladı. “Buna gerek yok. Şimdiden çok güçlü bir enerjinin varlığını hissediyorum.” Koridoru işaret etti. “Orada ne var?”

“Ofisim. Ve kocamın ofisi.”

Fiona ve Claire imalı bir şekilde bakıştı.

“Şu telepatik ikiz iletişimini yapamazsınız. Zaten yeterince paniklemiş durumdayım. O bakış da neydi?”

Claire “Seni telaşlandırmak istemem, canım ama...” Te-reddüt etti, yüzünü derhâl tuvalete gitmesi gerekiyormuş gibi ekşitti.

Aman Tanrım, eğer bu iş daha da kötüleşirse çatıya tırmanıp aşağı atlayacağım.

“Söyle.”

“Bence seansı kocanın ofisinde yapmalıyız.”

Uzaklardan gelen bir gök gürültüsü pencereleri sarstı. Tabii ki tam bu anda olacaktı çünkü hava bile kafayı yememi istiyordu.

“Neden?”

Kardeşler bir kez daha birbirlerine imalı imalı baktı. “Çünkü ruhun bunu orada yapmamızı istediğini hissediyorum.”

Bir süre bakıştık. Kimse bir şey söylemedi. “Claire, sana bir şey soracağım ve bana tamamen dürüst bir cevap vermeni istiyorum,” dedim.

“Evet?”

“Sen bana palavra mı sıkıyorsun?”

“Ah, hayır, canım benim,” dedi şiddetle başını sağa sola sallarken. “Seni temin ederim bu palavranın yakınından bile geçmiyor.”

Gerçeklikle olan bağımın iyice koptuğunun bir işareti olarak birkaç dakika boyunca kafamda “yakınından bile geçmiyor” ve “uzak” kelimeleri arasındaki farklı düşündüm. Sonra bir iç çektim ve pes ettim.

“Tamam. Seansı Michael’ın ofisinde yapalım. Ama Geçmiş Noel Hayaleti* ortaya çıkarsa ona elime geçen ilk şeyle kafa göz dalarsam sorumlusu ben değilim. Hadi bitirelim şu işi.”

Dönüp koridorda ilerlerken arkamdaki ayak seslerini dinledim ve seans esnasında şarap içmenin duruma uygun olup olmadığını düşündüm.

İçimden bir ses bu iş bitmeden alkole ihtiyacım olduğunu söylüyordu.

Ofisin kapısını açıp ışıkları yaktım. Fiona ve Claire’in içeri girebilmesi için odaya adım attığımda ofisin ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Dondurucunun içine adım atmışım gibi hissediyordum.

Titreyerek “Soğuk için özür dilerim,” dedim.

Claire beni görmezden gelip etrafı incelerken biz de Fiona’yla onu izliyorduk. Çantasını köşedeki sandalyeye bıraktı ve yanındaki yuvarlak masayı işaret etti.

“Bunu odanın ortasına taşıyabilir miyiz?”

“Bunu ne yapacağız ki?”

“Yuvarlak masa daha elverişlidir.”

Ne için elverişli olduğunu sormaya zahmet bile etmedim zira çoktan Deliler Kasabası’ndaydık. Ne yapalım, kural buy-sa biz de uyarız.

* Charles Dickens’in 1843 tarihli *Bir Noel Şarkısı* adlı romanından kurgusal bir karakter. – ç.n.

Biz Fiona'yla masayı taşıırken Claire çantasını boşalttı. İçinden siyah bir örtü alıp sallarken örtüye bir şeyler mırıldadı. Büyü olduğunu varsaydım. Örtüyü masaya serdi ve her taraftan eşit olduğuna emin olduktan sonra çantasına geri dönüp üç beyaz mum çıkarıp masanın ortasına yerleştirdi. Mumların yanına da ambalajları açılmamış bir kâse dolusu çikolata koydu.

“Çikolata ne için?”

“Ruhlara yiyecek ikramı için,” dedi Claire, sanki bu çok bariz bir şeymiş gibi.

Bu saçmalığa biraz mantıkla yaklaşımdan kendimi alıkoymadım. “Gerçek bir ağzı yoksa nasıl yiyecek ki?”

Fiona'ya baktığımda sadece omuzlarını silkti. “Azıcık da olsa inanmış gibi yapman seni öldürmez, canım.”

“Bir galon Cabernet de fena olmazdı,” diye mırıldandım.

“Seans sırasında bir şey yiyip içmek yok,” dedi Claire mumları yakarken. Bana gözlüklerinin üstünden ciddiyetle baktı. “Mücevher de yok. Bunu çıkarman lazım.” Çenesiyle alyansımı işaret etti. “Başka mücevherin varsa onları da. Bir de lütfen tüm elektronik cihazlarını kapat. Fiona, ışıkları kısarmısın?”

Fiona'nın sadece tepe ışığını kapatıp lambaları açık bırakmasını bekledim ama o her şeyi kapattı ve odayı karanlığa gömdü. Sadece masadaki mumlardan gelen ışık vardı.

Gök gürültüsünün sesi bir kez daha duyuldu ama bu sefer daha şiddetliydi. Ani bir esinti dışarıdaki ağaçların arasından süzüldü. Yağmur, pencerelere çarpıp gözyaşları gibi camdan akıyordu.

Eğer Claire ürkütücü bir atmosfer amaçlıdıysa bunun için daha iyi bir akşam seçemezdi.

“Herkes bir sandalye çeksin,” dedi, masaya bir not defteri ve kalem koyarken.

Michael'ın sandalyesini çekip oturdum. Fiona da köşeden bir sandalye çekip sol tarafıma oturdu. Claire köşedeki sandalyeyi kendine çekti, üstündeki çantasını alıp yere koydu. Sonra oturdu ve bana baktı.

“Canım?”

“Evet?”

“Yüzüğünü çıkarman gerek.”

“Ah, doğru. Özür dilerim.” Yüzüğü çıkarıp pantolonumun arka cebine attım.

Claire tatmin olmamıştı. “Yüzük bedeninde olamaz. Belki masaya koyabilirsin?”

Bunun neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu anlamıyordum ama bana musallat olan, aslında var olmayan hayaletin ne istediğini öğrenme ihtimalini heba etmek istemediğimden, yüzüğü cebimden çıkarıp Michael'ın masa örtüsünün üstüne bıraktım.

Ölümüyle ilgili makalenin yer aldığı katlanmış gazetenin hemen yanında.

O korkunç manşetin altında siyah beyaz hâliyle bana bakıyordu.

Ada Sakini Suda.

Kalbim deli gibi çarparken yüzüğü dikkatlice resmin üstüne getirip yüzünün tepesinde bıraktım. Neden bilmiyorum ama böylesi doğruymuş gibi geldi. Geri çekilirken altın yuvarlağın köşesindeki gözlerinden biri her hareketimi izliyormuş gibi hissettirdi.

Gerilmiş bir şekilde masaya geri dönüp sandalyeme oturdum. Ter içindeki avuçlarımı pantolonuma sildim. Üzerime çökmeye başlayan uğursuzluğu silkelemeye çalıştım.

“Herkes ellerini, avuç içleri masaya bakacak şekilde masasının üstüne koysun, lütfen.”

Fiona'yla ben söylediğini yaptık. Bizden sonra Claire de ellerini koydu. Bize bakarken ciddi bir ifadeyle ve alçak sesle konuştu.

“Başlamadan önce uyarayım. Ruhlar öngörülemezdir. Ne olursa olsun kendinizi kaybetmeyin. Sessiz kalın. Ayağa kalkıp enerji çemberini bozmayın. Ruh, davetimizi kabul ederse tıklama ya da vurma gibi tuhaf sesler duyabilirsiniz. Ruha başlangıç olarak evet/hayır soruları soracağım. Eğer cevap verirse, ne istediğini soracağım. Benim aracılığım ile iletişime geçebilirler, sizinle konuşmak için benim sesimi kullanabilir ya da not defterine benim elim aracılığıyla bir şey çizebilirler.”

Ah, siktir. Eğer ölü bir adamın, bu tatlı yaşlı kadın aracılığıyla konuştuğuna şahit olursam aklımı kaçırdım.

Artık korkuyordum. Yutkundum ve ellerimin titremesini durdurmak için onları masaya daha sert bastırdım. Ama işe yaramadı.

“Seans sona erdiğinde ve soracak başka soru kalmadığında ruha geldiği için teşekkür edeceğim. Sonra ışıkları açıp yaşananları konuşabiliriz. Hazır mısın, Kayla?”

Hiç hazır hissetmesem de başımı sallayıp onayladım.

“O zaman başlayalım.”

Claire gözlerini kapattı. Yüzünü tavana dönerek “Bu akşam dolunayın altında, burada, ruhlar aleminden destek almak için toplandık. Bu eve musallat olan ruhu çemberimize davet ediyoruz. Lütfen varlığını belli et,” diye fısıldadı.

Akabindeki sessizlik hayatımın en uzun sessizliği idi. Sadece altmış saniye sürmüş olabilirdi ama bir ömür gibi gelmişti. Nabzım hızlandı. Nefesim kesildi. Dişlerim takırdamaya başladı. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve çok ama çok üşüyordum.

Hiçbir şey olmayınca Claire tekrar “Bu eve musallat olan ruhu çemberimize davet ediyoruz. Lütfen varlığını belli et. Bizimle misin? Bize bir işaret ver,” dedi.

Michael'ın çerçevenlenmiş üniversite diploması duvardan kaydı ve yere düşüp parçalandı.

İnledim. Tüylerim diken diken oldu. Sırtımı dikleştirip gözlerimi kocaman açarak dondum kaldım. Bedenimde hareket edebilen tek şey, deli gibi atan kalbimdi.

“Sakin ol,” dedi Claire sessizce, gözleri hâlâ kapalıydı.

Sakin falan değildim. Bir daha asla sakın olamayabilirdim. Sakinlik, deniz kenarında bir tatile çıkıp ayaklarını kuma gömüp bir eline de içkilerini almış insanlar içindi; ölü kocasının yerin yedi kat dibinden kendisine ulaşmaya çalıştığına dair kanıtı olan bir kadın için değil.

O kadar sakın *degildim* ki patlamak üzereydim.

Gök gürültüsü beni olduğum yerde zıplattı. Ardından karanlık geceyi beyaz ışıklarıyla aydınlatan bir şimşek çaktı. Oda kısa süreliğine sahne ışıkları gibi aydınlandı sonra yeniden Cadılar Bayramı'nda çocukları korkutmak için yapılmış panayırdaki bir korku evi gibi karanlığa gömüldü.

“Ruh,” dedi Claire, “bize katıldığın için teşekkür ederiz. Burada senden başka ruh var mı? Lütfen cevap vermek için masaya vur. Evet için bir kere, hayır için iki kere.”

Dışarıdaki rüzgâr şiddetlendi. Odadaki sıcaklık birkaç derece daha düştü. Yağmur cama öyle şiddetle vuruyordu ki kulağa dolu gibi geliyordu.

Ve kalbim. Tanrım, zavallı kalbim avazı çıktığı kadar çığlık atıyordu ama odada sadece çok net bir şekilde masaya iki kez vurulmasının sesi duyuldu.

“Aranızdan biri o zaman,” diye mırıldandı Claire. “Hoş geldin, ruh. Varlığınla bizi onurlandırdın.”

Claire'in nefesiyle birlikte sesi de yavaşlamıştı. Bir çeşit transa giriyor gibi görünüyordu.

Transa girmenin tam tersine ne deniyorsa işte bana olan şey oydu. Altıma işlemek üzereydim. Varlığından bile haberimin

olmadığı sinirlerim uyanmış ve gerilmeye başlamıştı. Kusa-bilirdim bile.

“Michael?” diye fısıldadım. Masaya vuran olmadı. Duvar-dan düşen çerçeve de yoktu.

Claire “Ruh, bu odadaki insanlardan herhangi birini tanı-yor musun?” diye sordu.

Tak.

“Onu hayattayken tanıyor muydun?”

Tak.

“Ben miyim?”

Tak. Tak.

“Fiona mı?”

Tak. Tak.

“Kayla mı?”

O tek vuruş o kadar şiddetliydi ki irkilip inledim.

“İletmek istediğin bir mesaj var mı?”

TAK!

Nefesimin sesi, dışarıdaki rüzgârdan bile güçlüydü. Artık kontrol edilemez şekilde titriyordum.

Claire gözlerini kapatıp elini uzattı; masada yanında duran not defteriyle kalemi aradı. Sonunda kalemi buldu ve fısılda-dı. “Söyle bize ruh. Mesajın nedir?”

Claire kalemi o kadar sert tutuyordu ki eklemleri bembeyaz oldu. Eli, not defterinin üstünde kaydı.

Fiona karşımda, elleri masanın üstünde gözleri kapalı bir şekilde oturuyordu. Şimdi gözlerimi kapatırsam anında kalp krizinden ölürüm diye düşündüm.

O kadar korkuyordum ki gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

“Ruh, mesajın nedir?”

Saniyeler dakikalara döndü. Dışarda fırtına koptu. Üçü-müz sessizce mumların etrafında hiç gelmeyecek bir mesajı bekledik.

Uzun süre bir şey olmayınca Claire “Sorumu değiştireyim. Ruh, ne istiyorsun?” dedi.

Kalemi tutan eli gerildi. Sonra da seğirdi. Ardından kontrolsüzce titremeye başladı. Büyülenmiş gibi dehşetle Claire’in kolunun kısa hamlelerle kâğıdın üzerinde hareket ettiğini gördüm.

Kolu birden küt diye durdu. Kalemi kâğıda bastırdı, hızla karalayarak tek bir kelime yazdı. Kelime kalın, büyük harflerle kazındı; öyle şiddetle bastırmıştı ki alt sayfanın kimi yerleri yırtıldı.

İNTİKAM

Aniden çıkan soğuk bir esinti mumları söndürdü. Soğuk bir şey yanağıma sürtündü; hayaletimsi bir esinti gibi.

Ya da hayaletimsi parmaklar.

Avazım çıktığı kadar çığlık attım ve odadan kaçtım.

Fiona ile Claire mutfakta beni bulduklarında, bir köşede dolaplara yaslanmış, dizlerimi göğsüme çekmiş, küçülmüş bir hâlde büzülüyordum.

Claire etrafa baktı ve “Neden tüm dolapları ve çekmecele-ri açtın?” diye sordu.

“Buraya geldiğimde açıklardı.” Kahkaham kulağa delirmişim gibi geliyordu. “Evin hayaleti böyle şeyler yapmanın eğlenceli olduğunu düşünüyor.”

Kız kardeşler önce birbirine sonra bana baktı. “Hadi, hepimiz masaya geçip biraz sohbet edelim, ne dersin?”

“Sohbet kulağa harika geliyor. Şeytan çıkarma da. Evimde lanet olasıca bir hayalet var!”

Fiona “Evet ama olumlu tarafından bak. En azından bir tane,” dedi.

Homurdanıp alnımı dizlerime dayadım.

“Dur bakalım, canım, umutsuzluğa kapılma. Bu aslında gerçekten iyi bir haber.”

“Şu dibine kadar doğaüstü felaketin neresinde iyi bir şey bulduğumuzu bir hatırlatır mısın?”

Neşeyle “Artık ruhun ne istediğini biliyoruz!” dedi.

Başımı kaldırıp ona inanamayarak baktım. “Kulağa ruh, cinayet işlemek istiyor gibi geliyordu. Ve burada yaşayan tek kişi ben olduğum için bu cinayet görevinde en iyi aday benim diye düşünüyorum.”

“Ruh öfkeli ama bu öfkenin sana yöneltilmediğini hissettim,” dedi Claire mutfak masasından bir sandalye çekerek. Oturdu ve bir eliyle saçlarını, diğer eliyle bluzundaki kırıskları düzeltti. Tükenmiş görünüyordu.

Ölü biri tarafından ele geçirilmek insanın tüm enerjisini sömürüyor olsa gerekti.

“Ama beni *tanıyor*. Bu ne anlama geliyor?”

“Sen evin sahibisin. Burada onunla beraber yaşıyorsun. Tabii ki seni tanıyor.”

Bir kez daha baştan ayağa korkuya kapıldım. “Ah, Tanrım. Ben duştayken beni izliyor muydu?”

Fiona “Sanırım burada büyük resmi kaçırıyorsun, canım,” dedi.

Afakanlar basmış bir hâlde “Neymiş o?” dedim.

Kız kardeşinin yanına bir sandalye çekip oturdu. Ellerini kucağına koyup bana şefkatle baktı. “Eğer ruha istediğini elde etmesi için yardımcı olursan, yoluna devam edecektir.”

Claire’e baktığımda o da başını sallayıp onayladı.

“Yani benim cinayete yardım etmemi mi istiyorsunuz?”

“Ruh cinayetle ilgili bir şey demedi. İntikam dedi ki bu bir sürü anlama gelebilir.”

Alnımı bir kez daha dizlerime dayadım ve perişan bir şekilde “Bunun olduğuna inanamıyorum,” dedim.

Mantıktan hiç şaşmayan Fiona “Ruhla tekrar iletişime geçmeliyiz,” dedi.

Başımı kaldırıp bastıra bastıra “Bir seans daha yapmam *mümkün değil*,” dedim.

Claire omuzlarını silkti. “Sen bilirsin.”

İyice çaresiz hissederek “Yani bu kadar mı? Seçeneklerimiz tükendi mi? Adaçayı falan yakamaz mısın ya da buradan onu gönderecek bir şey yapamaz mısın?” diye sordum.

Claire saçmalıyormuşum gibi güldü. “Ah, canım benim, o sadece bir efsane. Ruh dediğin şey, kokulu dumanla kaçırabileceğin bir böcek değildir.”

“Aman ne güzel. Yani tekrar huzurum olsun istiyorsam bu evi satmam gerekecek, öyle mi?”

“Hayaletinin musallat olduğu şey ev değilse.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Belki de ruh *sana* musallat olmuştur. O durumda nerede yaşadığının bir önemi olmaz. Seni her zaman bulur.”

Ona ağzım beş karış açık bakakaldım. Sanki dünyanın en korkunç haberini vermemiş gibi rahatça omuzlarını silkti.

Ama sonra aklıma bir şey geldi. “Lanet olsun. Belki anem ya da babamdır. Ah, Tanrım bunu hiç düşünmemiştim!”

Claire ve Fiona yine garip garip bakıştı. Savunmaya geçip “Michael olup olmadığını sorduğumda bir cevap gelmemiştii o yüzden o olmadığını varsayabilirim. Değil mi?” dedim.

Claire’in duraksamasında tuhaf bir şey vardı, sanki kelimelerini dikkatle seçiyordu. “Hiçbir şey varsayamayız. Anenle baban ne zaman öldü?”

“Yıllar önce. İkisi de öleli yıllar oldu.”

“O zaman onlar değildi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Şimdiye kadar çoktan iletişime geçerlerdi. Ruhlar bir kez Öte Tarafa geçti mi bir daha buraya dönemezler. Diğer tarafa gittiklerinde burası onlara kapanır. Sadece arafta kalan ruhlar iletişime geçebilir. Şimdi, gel şu masaya otur. Sırf senin böyle oturmanı izlerken bile bacaklarıma kramp giriyor.”

Bacaklarım tir tir titrese de ayağa kalkmayı başardım. Masada onlara katılıp Fiona’nın karşısına oturdum ve

dirseklerimi masaya yasladım. Başımı ellerimin arasına alıp iç geçirdim.

Bir an sonra Claire nazıkçe konuştu. “Kayla, lütfen bana bak.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Sana yardım etmek istiyorum. İkimiz de istiyoruz.”

Fiona’ya baktığında o da başıyla onayladı.

“Yani eğer bir seans daha yapmak istemiyorsan o zaman ne yapman *gerektiğiyle* ilgili önerim şu.”

Duraksadığında “Dinliyorum,” dedim.

“Bu evin geçmişini araştır. Senden önce burada kimlerin yaşadığını bul. Belki de hayaletin kim olduğuna dair bir şeyler bulabilirsin. Eğer tanıdığın biri değilse senden önce burada yaşayan biridir.”

“Bu mantıklı. Ama seansta ruhun *hayattayken* beni tanıdığını söylediğini unutuyorsun.”

Elini geçiştirircesine salladı. “Ben olsam bunu çok ciddiye almazdım. Ruhların genellikle kafaları çok karışık olur.”

Ona sadece boş boş bakınca açıklamaya başladı.

“Hayaletler biraz, akıl hastalığı olan insanlara benzer. Gerçekle hayali birbirinden ayıramazlar. Bir ruh burada sıkışıp kalınca –ruhani rehber de diyebilirsin– onları ışığa götürecek bir rehber ihtiyacı duyarlar.”

“Dur bir dakika. Şimdi de benim *hayalet rehberi* mi olmamı istiyorsun?”

Tek kaşını kaldırdı. “Ömrünün sonuna kadar sana musallat olunmasını mı istiyorsun?”

Yardım için Fiona’ya baktım.

Sadece omuzlarını silkti. “Ya bu ya da ofise dönüp bir seans daha yaparız.”

“Hayatta olmaz. O bana *dokundu*.” Tiksintiyle ürperdim. “Tanrım, havada süzülen bir hayalet olduğunu bilirken burada nasıl uyuyacağım?”

“Bir süredir süzülüyor, canım.”

“Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?”

Kıkırdadı. “Eh, eğer endişelendiğin şey buysa henüz seni taciz etmedi.”

Dehşetle ona baktım. “*Henüz mü?*”

Claire sinirle araya girdi. “Kimse kimseyi taciz etmiyor! Ruh sana o şekilde dokunmak istemiyor, sadece intikamını almasına yardım etmeni istiyor.”

“Kimden? Neyin intikamını?”

“Biraz araştırma yapıp öğren.”

Ona ters ters baktım. Bunun üzerine Claire “Ya da ofise döneriz ve konuyu orada hallederiz,” dedi. Saatine baktı. “İki şekilde de programımın gerisindeyim. Hangisi olacak?”

“Eğer mümkünse bir daha o odaya asla adım atmaya-
cağım.”

“Eh, tamam o zaman. Fikrini değiştirirsen beni ara.”

Ayağa kalktı. Fiona da ayağa kalktı. Teşekkür etmeden gitmelerine izin veremezdim o yüzden ben de ayağa kalktım ve Fiona dolaptan kabanlarını getirirken Claire’in peşinden antreye gittim.

Claire’in seans için eşyalarını koyduğu silindir spor çantası çoktan toplanmış ve hazır bir şekilde kapının yanında duruyordu. Ben mutfakta kafayı yemiş bir hâldeyken toplamış olmalılardı.

Fiona döndüğünde “Zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Claire. Minnettarım,” dedim.

“O zevk bana ait, canım.”

“Sana da teşekkür ederim, Fiona.”

“Kendine iyi bak, Kayla. Önümüzdeki pazartesi görüşürüz.”

“Evet. Ondan önce intikam arzusuyla yanıp tutuşan bir hayalet tarafından öldürülmezsem tabii.”

Bana gülümsedi ki bunun hiçbir faydası olmadı. Kapıyı açtım. Claire tam eşikten geçmek üzereyken aniden durdu.

Fiona'yla birlikte onun şaşkın bakışlarını takip ettik.

Kapı paspasının üzerinde, göğüs kısmında dört siyah kayışı olan parlak turuncu bir neopren yelek duruyordu. Kayışların uçlarında plastik tokalar sallanıyordu. Verandanın ışığında, omuzlardaki yansıtıcı şeritler ıslıl ıslıl parlıyordu.

Fiona "Bu da ne?" dedi.

"Can yeleği," diye fısıldadım tekrar titremeye başlarken.

Kafası karışan Claire "Verandan da ne işi var?" diye sordu.

"Mektup arkadaşımın can yeleği istemiştin."

Bana bakıp aynı anda konuştular. "Mektup arkadaşı mı?"

"Evet." Ayakta durabilmek için kapıdan destek aldım, gülmekten nefesim kesildi.

"Bu neden komik ki?" diye sordu Fiona.

"Çünkü sanırım az önce bana kimin musallat olduğunu buldum."

On dakika sonra, üçümüz mutfak masasına oturmuş, Dante'nin üst kattaki iç çamaşırı çekmecemden getirdiğim mektuplarına göz atıyorduk. Claire telefon açıp diğer iki müşterisiyle olan seanslarını iptal etti çünkü bu iş onun için de az önce vazgeçemeyeceği kadar eğlenceli bir hâle gelmişti.

Belli ki hayaletlerin mezardan mektup yazması ya da kişisel can yeleği getirmesi her gün yaşanan bir şey değilmiş.

"İnanılmaz," dedi Claire. Bana gelen ilk mektuplardan birini incelemek için masanın üstüne eğilmişti. Kâğıda dokunmamaya özen göstererek sağ alt köşesini işaret etti. "Bu kan olabilir gibi görünüyor."

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bir hayalet nasıl kanayabilir?”

“Kanayamaz.” Başını kaldırıp bana baktı. “Ama başkasının kanı olabilir.”

“Ya da başka bir şeyin,” diye araya girdi Fiona. “Belki bir hayvanın.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu korkunç. Ne diye bir hayvan kanı sürülmüş bir mektup göndersin ki?”

“Belki bu bir ipucudur,” dedi Claire.

Üçümüz de pas rengindeki lekeye baktık. Dışarıdaki fırtına, evi sarsmaya devam ediyordu. Yağmur artık o kadar şiddetli yağıyordu ki sanki çatıya durmadan ateş ediliyormuş gibi hissettiriyordu. Rüzgâr, aç kurt sürüsü gibi inliyordu.

Claire mektubu bir köşesinden tutup ters çevirerek dikkatle masaya geri koydu. “Gerekirse sonsuza dek beklerim,” diye sesli okudu. “Bu, peşinde olduğu intikamla ilişkili bir cümle olabilir. Bu hayalet intikamını alması için ona yardım etmeni bekliyor.”

“Ama duygularıyla ilgili de bir sürü saçmalık var,” dedi Fiona başka bir mektubu işaret ederek. “Bu ne anlama geliyor acaba?”

“Belki benden hoşlanıyordur. Oldukça tatlıyımdır.”

Fiona ve Claire bana aynı şüpheli ifadeyle baktı.

“Şaka yaptım, hanımlar. Amaaan.”

“Bu ciddi bir mesele,” dedi Claire. Tavrımı onaylamadığı belliydi. “Eğer bu ruha Öte Tarafa geçmesi için yardım edemezsek sonsuza kadar arafta sıkışıp kalması bizim suçumuz olacak. Mevzuyu hak ettiği saygıyla ele alalım.”

Ortopedik ayakkabılar giyen bir medyum tarafından bana musallat olan ruha davranışım ile ilgili azar yediğime inanamıyordum. Pekâlâ, bu da oldu işte.

“Haklısın. Özür dilerim.” Aramızdaki mektupları ve diğer taraftaki zarfları inceledim. “Neden hepsinde hapisane mühürü var? Bu da bir ipucu olabilir mi sence?”

“Bunun anlamı daha çok ruhun hapisanede olduğunu düşünmesi. Metaforik olarak öyle.”

“Tamam, sıradaki soru. Bir hayalet nasıl oluyor da kalem tutabiliyor?”

“Ruhlar enerjilerini pek çok farklı yolla tezahür ettirebilirler,” dedi Claire. “Kalem gibi eşyalar bunlardan biri olabilir ama aynı zamanda telefon ya da bilgisayar gibi elektronik cihazları da kontrol edebilirler.”

“Ya da kapı zillerini,” diye hatırlattı Fiona bana.

“Aynen öyle,” dedi Claire. “Çevrelerini manipüle etme konusunda çok iyilerdir. Çok güçlülerse havayı bile kontrol edebilirler.”

Dışarıdaki fırtınayı dinledim ve Dante’nin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

“Ama enerjiyi ve eşyaları kontrol edebiliyorsa neden gidip intikamını kendi almıyor? *Bana* ne diye ihtiyacı var? Düşmanın kafasına piyano falan düşüremez mi?”

“Eh, öncelikle, düşmanın kim olduğunu hatırlamıyor olabilir.”

Ona şaşkınlıkla baktığımda Claire açıklamaya devam etti. “Arafta sıkışıp kalmak oldukça kafa karıştırıcıdır. Hatta senin hayaletin yüksek ihtimalle öldüğünün bile farkında değil.”

“Bunu ona söyledim bile,” dedi Fiona.

“Yani hatırlamasına yardımcı olmam için bana ihtiyaç duyuyor.” Tekrar mektuplara göz attım. “Ona neden ölü olduğunu *söyleyemeyeceğimi* bir daha hatırlatsana?”

“İnkâr durumunu daha da kuvvetlendirir,” diye yanıtladı Claire. “Onu tamamen uzaklaştırma riskin var. Eğer birisi *sana* ölü olduğunu söyleseydi sen ne tepki verirdin?”

Homurdandım. “Tabii dostum ve sen de koleksiyonluk bir domatessin derdim.”

“Kesinlikle. Onu nazikçe gerçeğe yönlendirmeliyiz. Kendi kendine bu sonuca varmalı. Tıpkı okumayı öğrenen bir çocuğun davranışları gibi. İlk adım alfabe. Sonra kısa, kolay kelimeleri öğrenirler. Kedi. Köpek. Ağaç. Kelimeleri birleştirip basit cümleler oluştururlar ve eninde sonunda Shakespear’i yalayıp yutarlar. Öyle bir anda olmaz.”

“Ama en başta nasıl arafta sıkışıp kaldı ki? Bir ruh, bedeni öldüğünde neden otomatik olarak Öte Tarafa geçmiyor?”

“Genelde öyle olur. Ama bazen yollarını kaybederler. Üçüncü boyutun yoğun doğası ve gezegenimizin yerçekimi birleşince işler zaman kavramı olmayan varlıklar için karmaşık bir hâle geliyor. Buna bir de acı çekmelerine sebep olan yarım kalan işlerinin yarattığı duygusal stresi de eklersen elinde kafası fazlasıyla karışık ve huysuz bir kayıp ruh oluyor.”

Derin derin iç geçirip “Hayaletler de pek zahmetliymiş,” diye mırıldandım.

Fiona çok aydınlatıcı bir şey söylemişim gibi kıkırdadı. “Gerçekten öyle.”

Sandalyeme yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak mektupları tekrar inceledim. Kafamda her şeyi tek tek gözden geçiriyordum. “Yani özetle, yapmam gereken şey bir ruhu artık hayatta olmadığını kabul etmesi için nazikçe yönlendirip Öte Tarafa gitmesi gerektiğine ikna etmek.”

“Tam olarak öyle,” dedi Claire keyifle.

“Peki ona ölü olduğunu söylemeden bunu nasıl yapacağım?”

Fiona’yla uzun uzun bakıştı ve sonra usulca “İnsanlara ışık verirken yolu kendi kendilerine bulabilirler,” dedi.

Bu muğlak cevabına sinirledim. “Tabii. Ara ara tavana ‘Işığa git!’ diye bağırırım, buna ne dersin?” diye tersledim.

“İçgüdülerine güven,” dedi Fiona beni yatıştırarak. “Bir şey bulacaksın. Hayaletin kimliğini buldun, işin yarısını hallettin bile.”

“Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Elimde sadece ismi var!”

Mektuplardan birini işaret edip o tanıdık karalamasını gösterdim.

Dante.

Fiona ve Claire bir kez daha şu garip ikiz telepatisiyle baktı.

“Yemin ederim şunu yapmayı kesmezseniz bir şeyleri parçalayacağım,” dedim aksi bir tonla.

“Neden ismini araştırmakla başlamıyorsun?” diye önerdi Fiona.

Bir an düşündükten sonra homurdanarak “Bu kötü bir fikir sayılmaz. Dante hakkında biraz bilgi almak için şu dedektif olan arkadaşımı aramayı düşünüyordum,” dedim. Ağzımdan ufak bir kahkaha çıktı. “Tabii bu Dante’nin bir hayalet olduğunu öğrenmeden önceydi.”

Claire “Dedektif bir arkadaşın mı var?” dedi.

“Michael’ın kazasından sonra benimle görüşen polis departmanındaki adam.”

Tepedeki ışıklar titreşince hepimiz başımızı kaldırıp tavana baktık. Kısık bir cızırtı sesi odayı doldurdu ve ışıklar tamamen söndü. Saniyeler sonra geri geldi.

Claire “Evet. Kesinlikle doğru yönde ilerliyorsun,” diye mırıldandı.

Öne eğildim. “Etrafta süzülüp bizi mi dinliyor? *Bu çok ürkütücü!*” diye fısıldadım.

“Kayla, odaklan.”

“Cidden ama madem bu hayalet konuştuğumuz her şeyi duyabiliyor o zaman biz ne diye bir seans yaptık?”

Fiona bana bakarak mırıldandı. “Gerçekten de her an her yerde gibi, değil mi?”

“Ben de bunu diyorum ya!”

Claire gözlerini kısarak tavana baktı. Neredeyse kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Ben ne düşündüğünü soramadan yüksek sesle “Ruh, bizimle misin?” dedi.

Koridorda bir kapı öyle şiddetle çarptı ki mutfaktaki açık çekmeceler hafifçe sallandı.

Olduğum yerde zıpladım ve nefesim kesildi.

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandı Fiona.

Claire, Fiona’nın elini tuttu ve telaşla “Sanırım yaklaştık,” dedi.

Teyakkuza geçmiştim ve kafam karışmıştı. “Neye?” diye sordum.

Claire “Kayla, o dedektifi ara,” dedi sertçe.

“Ne, *şimdi mi*? Saat akşamın sekizini geçti!”

“Belki geç saate kadar çalışıyordur. Ya da mesaj bırak. Ödünç alabileceğim bir bilgisayarın var mı?”

“Şey, evet, ofisimde. Ama—”

Cümlemi bitirmemi beklemeden Claire hızla mutfaktan çıktı.

Arkasından bakarken “Fiona neler oluyor?” diye sordum.

Sakince cevap verdi. “Sanırım Claire bir dönüm noktasında olduğumuzu düşünüyor.”

“Dönüm noktası mı?”

“Ruha yardımcı olmak için.”

Tereddütle tavana ve tepedeki ışıklara baktım, artık durmadan yanıp söniyorlardı. O anda Claire elinde dizüstü bilgisayarımı geri geldi. Masada tam önüme bıraktı.

“Ah,” dedi hırkasının cebinden bir şey çıkararak. “Bu bilgisayarın üstünde duruyordu. Önemli bir şey olabileceğini düşündüm.”

Elindekini masaya bıraktı.

Michael'ın 1937 yapımı, D tipi bizonlu beş sentliğıydi. Bana gözlerini diken trençkotlu adamın durduğu ağacın altında bulduğum. Aidan'ın evinin önünde arabamın gösterge panelinde bulduğum.

Çekmecenin içine tıktığım.

Nefesim kesildi. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Şiddetli bir rüzgâr mutfak pencerelerini sarstı. Ardından tavan-
dan hafif bir tıkırtıyla masadaki paranın yanına bir şey düştü. Durmadan önce bir süre kendi etrafında döndü, ışık yuvarlak köşelerine vuruyordu.

Bu benim alyansımdı.

Masadaki para ile alyansıma gözlerim faltaşı açılmış, yüreğim ağzımda, çığlığım göğsümde sıkışıp kalmış hâlde baktım. O an, burada gözden kaçırdığım çok ama çok önemli bir şey olduğunu anladım.

Claire’a baktığımda sakince “Dedektifi ara,” dedi.

“Alyansım nasıl tavandan düştü?” diye fısıldadım.

“Dedektifi ara, Kayla. Fazla vaktimiz kalmadı.”

“Ne demek istiyorsun? Neler oluyor?”

Dışarıda fırtına şiddetini artırıyordu. Yağmur, pencereleri ve çatıyı dövüyordu. Gök gürledi, şimşekler çaktı. Ev bir hortumun ortasındaymış ve yerden sökülüp havaya fırlayacakmış gibi hissettiriyordu.

Claire diğer cebinden telefonu çıkardı. Masamdan almış olmalıydı. Bana fırlattı ve bastıra bastıra “Ara şu adamı!” dedi.

Panikle telefonu elinden aldım. Ocağın yanında ıvır zıvırlarımı tuttuğum çekmeceyi kurcaladım. Dedektifin kartını buldum ve titreyen parmaklarımla numarasını tuşladım.

Telefona bir kadın çıktı, sesi sinirli geliyordu. “Seattle Polis Departmanı, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Dedektif Roman Peters’la görüşmek istiyorum, lütfen.”

Bir duraksamanın ardından “Arkadaşı mısınız, hanımefendi?” diye sordu.

Ne tuhaf bir soruydu bu. “Ne? Hayır. Hayır, bir süre önce bana yardım etmişti. Kocam bir kaza geçirince benimle görüşüp kartını vermişti. Onunla görüşmek istiyorum, lütfen. Acil bir konu.”

Başımı kaldırdığımda Claire ve Fiona’nın mutfak masasından bana cesaret verircesine gülümsediklerini gördüm.

Hattın öbür ucundaki kadın “Üzgünüm ama bu mümkün değil,” dedi.

“Neden?”

“Dedektif Peters artık yok.”

O kadar gergindim ki ne demek istediğini anlamadım. “Yok mu? Başka bir departmana mı gönderildi? Onu mu demek istiyorsunuz?”

“Hayır, hanımefendi. Öldü. Ani kalp krizi. Sizi onun yerine gelen Dedektif Brown’a yönlendiriyorum. Lütfen hattan ayrılmayın.”

Bir klik sesinin ardından sessizlik oldu. Ardından bana numaramı bırakmamı söyleyen bir adamın ses kaydı duyuldu.

Kendimi tuhaf bir şekilde uyuşmuş hissederek telefonu kapattım.

Fiona “Eh, ne dediler?” diye sordu.

“Ölmüş. Dedektif Peters ölmüş. Kalp krizinden.”

“Ne zaman?”

“Söylemedi. Fark eder mi?”

Claire sabırsızlıkla başını salladı ve bilgisayarı açtı. Taramacıyı açıp yazmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“İlçe kayıtlarına bakıyorum. Senden önce bu evi kimin aldığı görmek için tapu kayıtlarına bakabiliriz.” Bir dakika

boyunca sağa sola tıkladı sonra da arama motoruna bir şeyler yazdı. Ardından kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.

“Ne oldu?”

“Bu mülkün tapusu başka birinin adına mıydı?”

“Hayır. Michael ve Kayla Reece adına kayıtlı olmalı.” Ona yaklaşıp omzunun üstünden ekrana baktım. “Sandy ve David Wainwright da kim? Bu evi ocak ayında aldıkları yazıyor burada!”

Üst katta bir kapı daha çarptı. Sonra da birinin koştuğunu ve bir çocuğun kahkahasını duydum.

Nefesim kesildi.

Yukarı baktım. “Durun bir dakika. Küçük çocuk. Onu unuttuk. Eğer bu evdeki hayalet Dante’yse... bu çocuk kim? Ve trençkotla şapka giyen adam? O adam bu resmin neresinde?”

Tekrar onlara baktığımda Claire ve Fiona bana üzgün bir şekilde bakıyorlardı; yüzlerinde daha önce gördüğüm bir ifade de vardı. Daha önce bunu görmüştüm. Ziyaretine gittiğim medyum Destiny de bana böyle bakıp evinden ayrılmadan önce iyi yolculuklar dilemişti. Ne demek istediğini anlamak imkânsızdı.

Bu, acımaydı.

Sinirlerim bozularak “Bana neden öyle bakıp duruyorsunuz?” diye çıkıştım.

Claire nazikçe konuştu. “Sorun yok, Kayla. Korkma. Korkacak bir şey yok, canım benim.”

“Bu da ne demek?”

“Telefonu bana ver, canım.”

“Neden?”

“Karakolu tekrar arayacağım.”

“Ne için?”

“Bence bilmen gereken bir şey var.”

“Ne gibi?”

“Telefonu bana ver.”

Aniden her şey yanlış gidiyormuş gibi hissettim. Bir adım geri çekildim. Kanım dondu. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu ve hızla nefes almaya başladım.

Dışarıdaki fırtına iyice azdı.

Claire donuk parmaklarımdan telefonu aldı ve birkaç tuşa bastı. O tanıdık kadının sesi odayı doldurunca tekrar tuşla butonuna bastığını anladım ve Claire hoparlörü açtı.

“Seattle Polis Departmanı, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Evet, iyi akşamlar, hanımefendi. Lütfen bana Dedektif Peters’in ne zaman vefat ettiğini söyleyebilir misiniz?”

Bir sessizlik oldu.

Claire açıklamaya başladı. “Arkadaşım az önce sizinle görüştü ve bu habere çok şaşırdığından sormayı unuttu. Eğer cenaze henüz yapılmadıysa çiçek göndermek istiyor.”

“Ah, anladım. Şey, maalesef çiçekler için artık çok geç. Bugün neredeyse vefat edeli altı ay oluyor.”

Claire kadına teşekkür edip telefonu kapattı. Sonra Fiona ve Claire bana gözlerindeki o berbat acıma duygusuyla bakıp beklemeye başladılar.

Kendi sesimi duydum, sanki çok uzaklardan geliyordu. “Bu imkânsız. O kadın yanılıyor. Dedektif benimle kazadan sonra görüştü. Bu sadece iki ay önceydi. Benimle iskelede oturdu ve konuştuk!”

Claire üzgün bir hâlde “Bunu yaptığına hiç şüphem yok,” dedi.

Ellerim titremeye başladı. Güçlkle nefes alıyordum. Bir adım daha geriye gittim. Yardım alma umuduyla ona bakıp “Fiona?” dedim.

Usulca “Anlaman gerek canım, ruhlarla konuşabilen birkaç kişi vardır,” dedi.

Sesim yükseldi. “Ne diyorsun sen? Bunun olanlarla ne ilgisi var?”

Panîğimi görmezden gelip o dingin sesiyle konuşmaya devam etti. “Medyumlar, tabii ki. Birkaç psişik de var ama çoğu palavracı. Birçok dahi de buna dahil, gerçi nedenini bilmiyoruz ama muhtemelen beyin kimyalarıyla ilgili.”

Claire ekledi. “Kediler de.”

“Evet, bu doğru. Kediler de hayaletleri görebilir.” Duraksadı. “Bazı yetenekli çocuklar da görebilir.”

Üst kattan gelen çocuk kahkahasını duyunca kalbim tekleledi.

Claire tekrar konuştuğunda her şey durdu. “Ve diğer hayaletler de. Gerçi onlar birbirlerini hayalet olarak görmezler.”

Bakışlarım ikisi arasında pinpon topu gibi gidip geldi. “Pardon ama ne dedin?”

Tepedeki floresan ışıklarından biri patladı. Ardından bir tane daha ve oda aniden patlayan ampullerin sesi ve yanan kabloların kokusuyla doldu. Bacadan aşağı inen soğuk bir esinti kulağa dehşet dolu bir çığlık gibi geldi.

Aklıma Dante’nin son mektubundan bir satır geldi.

Sen fırtınanın ta kendisisin. Olan her şeyin kaynağı sensin.

Sonra Fiona’nın eve gelip alarmı tetiklediği gün söylediği bir şeyi düşündüm.

“Ruh, tıpkı güç toplayıp sonunda şimşek olarak boşalan bir elektrik fırtınası gibi enerjinin bir tezahürüdür. Bir ruh kızgın olduğunda o duygu –o enerji– fiziksel forma bürünür. Sonuç, senin şu açılan çekmecelerin ve dolap kapakların.”

Ve şu ana kadar anlayamadığım başka bir şey daha.

“Bu evde yaşayan ruhun fazlasıyla öfkeli olduğunu söyleyebilirim.”

Bunu söylerken bana bakışı sanki...

Sanki benim hakkımda konuşuyor gibiydi.

Buz gibi korku, bir örümcek ordusu gibi tenimi sardı. Hırıltıyla fısıldayarak “Hayır,” dedim.

Fiona sessizce “Evet, canım benim. Maalesef öyle,” dedi.

Bir bomba şiddetinde yüzlerce anı beynime aynı anda üşüştü.

Michael’ın cenazesinden sonra beni görünce Fiona’nın yaşadığı şok. O tuhaf ses tonunda “*Yani o zaman burada kalacaksın?*” diye sorması.

Yas grubundaki insanların, çocuğu yıllar önce kaçırılan Madison’u görmezden gelmesi. Benden başka herkes için görünmez biriymiş gibi o çemberde tek başına oturması.

Hippi gibi giyinen tamirci Eddie’nin cep telefonu olmayışı ve David Letterman’ın tek terapist olduğunu sanması. Adamı bulmaya gittiğimde aslında öyle birinin olmaması.

Aradığım çatı ustalarının hiçbirinin bana dönmemesi.

Güvenlik kameralarının verandaya çıktığımda sadece cızırtı kaydetmesi.

Medyum Destiny’nin yas tutarcasına “*Senin için dua edeceğim,*” demesi.

Zili çaldığımda annesinin kapıyı açıp sağa sola baktıktan sonra orada kimse yokmuş gibi kapıyı suratıma çarpması.

Ölüm kartı. Âşıklar. Yanılsamalarımı geride bırakmamı söyleyen ters dönmüş Büyücü kartı.

Düz duran Kılıç Onlusu. Derin yaraları, acı sonları...

İhaneti işaret etmesi.

Fiona’nın sözleri: “*Gerçek sadece biz neye inanmak istiyorsak odur. Her birimiz kendi hakikatimizi yaratırız, hayaletler bile.*”

Bu akşam Claire buraya geldiğinde bizimle iletişime geçen ruhtan “kadın” diye bahsetmesi.

Öyle şiddetle titriyordum ki ayakta güçbela duruyordum. Fısıltıyla “İnsanlara ışık verirsen yolu kendi kendilerine bulabilirler,” dedim.

Fiona'nın bakışlarıyla buluştuğumda gözlerinde yaşlar vardı.

Hıçkırdım ama sonra sesi bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Sonra telefonu Claire'in elinden aldım, ıvır zıvır çekmecesine geri dönüp içinde ne var ne yoksa çıkardım; aradığım şeyi bulana kadar delirmişçesine kalemleri, yapışkanlı kâğıtları, restoran menülerini ve pilleri fırlattım.

Tamirci Eddie'nin kartı.

Daha önce fark etmemiştim ama kart çok yıpranmış ve sararmıştı; yer yer mürekkebi solmuştu. Onlarca yıl önce basılmış gibi görünüyordu.

Ve muhtemelen öyleydi.

Kulağımda beni neredeyse sağır edecek fırtınanın şiddetli sesi eşliğinde Eddie'nin numarasını tuşladım.

Bir adam telefona cevap vermeden önce iki kez çaldı. "Homefront Tamircilik, üç nesildir buradayız. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Titreyen ellerimle telefona sıkı sıkı sarıldım. "Eddie orada mı acaba?"

Adam şaşırmış gibi kısa bir süre sessiz kaldı. "Şey, hayır. Ben Mark. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lütfen, benim gerçekten ama gerçekten Eddie'yle konuşmam gerek. Telefonu ona verebilir misiniz? Kendisi oralarda mı?"

Bir duraksama daha oldu ve sonra hattın ucundaki adam "Bu bir şaka falan mı?" dedi.

"Sadece telefonu Eddie'ye ver!" diye bağırdım.

Adam uzun uzun iç çekti. "Bakın, hanımefendi. Normalde telefona bu kadar geç cevap vermezdim ama işler kesat olduğu için telefonu açtım. Beni buna pişman ettiniz. İyi akşamlar dilerim."

"Lütfen!" dedim çaresizce. "Eddie'yle konuşmam gerek. Onunla şimdi konuşmam gerekiyor!"

Sinirlendi ve “Eh, büyükbabamın 1974 yılında öldüğünü düşünürsek bu biraz zor olacak, hanımefendi,” dedi.

Ciğerlerimdeki tüm hava çekilip gitti, hıçkırığım boğazımda düğümlendi. Tavandaki iki lamba birden küt diye patladı.

“Kayla.”

Panikle arkamı döndüğümde Fiona elinde Dante’nin zarflarından birini tutuyordu.

Nazikçe “Gönderenin adresini oku,” dedi.

Hızlı hızlı nefes alırken elindeki zarfı hışımla çekip aldım. “Dante Alighieri,” diye haykırdım başımı sağa sola sallayarak. “Adı Dante Alighieri! Ne var bunda?”

“Sadece bakma... *gör.*”

Bakışlarımı zarfın sol üst köşesine çevirdiğimde adresteki harfler hareket edip yer değiştirmeye başladı ve başka bir isme dönüştü.

Daha net görebilmek için hızla gözlerimi kırptırdım. Bir işe yaramadı. Harfler yana doğru hareket edip başka bir isme büründü.

Kalbimin ortasında bir delik açan isme.

Aidan Leighrite.

Dante Alighieri, Aidan Leighrite’in anagramıydı.

Destiny’nin oturma odasındaki çerçevelenmiş Thoreau alıntısı gözümün önüne geldi. “*Önemli olan baktığın şey değil, gördüğündür.*”

Bunca zamandır kördüm. Gerçeği kabul etmeyi reddetmiştim.

Her şeye bakmış ama hiçbir şey görmemiştim.

Gözlerimden yaşlar akarken zarfı bıraktım ve mutfaktan fırladım. Michael’ın ofisine daldım ve masaya oturup hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ön sayfasında Michael’ın resminin olduğu gazeteyi kap-tım. Titreyen ellerimle katlanmış gazeteyi düzleştirdim. Manşetteki yazının tamamını görünce kalbim durdu.

Manşet katlanmış hâldeyken görüldüğü ve benim varsaydığım gibi *Ada Sakini Suda Boğuldu* değildi.

Manşette, *Ada Sakini Suda Karısını Boğdu* yazıyordu.

Sayfanın diğer tarafından kendi fotoğrafım bana bakıyordu.

Kendimi Michael'ın cenazesinde mezarı başında dikilirken gördüm; bir kadın hıçkırarak adımı söylüyordu ve o an ayaklarımı yerden kesen bir şekilde mezar taşında yazan ismin kocamınki olmadığını fark ettim.

Benim ismimdi.

Aniden her şey geri döndü. Aklımın içindeki o kilitli demir kapı açıldı ve buz gibi siyah bir anı okyanusu zihnime doldu.

Çığlığı bastım.

Pencereler binlerce küçük parçaya bölünerek çatladı ve ânında fırtınanın şiddetine kapılıp yağmurlu gecede gözden kayboldu. Kuvvetli bir esinti gazeteyi elimden çekti, odanın etrafında döndürerek parçalara ayırdı.

Fiona ve Claire ofisin önünde duruyordu. Arkalarında küçük, mavi pijamalı çıplak ayaklı bir figür dehşetle titrerken Fiona'nın bacaklarının arasından bakıyordu.

Bahçede görüp durduğum küçük sarışın çocuktur.

Bana bakıp ödü koparak çığlığı basan çocuk.

Kocam beni öldürdükten bir ay sonra bu evi satın alan ebeveynleri Sandy ve David'le burada yaşayan çocuk.

Michael ölmemişti.

Aidan ölmüştü.

Onu, Michael öldürmüştü.

Beni öldürmeden hemen önce.

II

ARAF

Mezarda bile, bütünüyle kaybolmaz.*

-Edgar Allan Poe

• *Kuyu ve Sarkaç*, Edgar Allan Poe, Can Yayınları, Çevirmen: Nazire Ersöz
-ç.n.

FIONA

Kayla'ya, hayaletlerin sadece anlatacak hikâyeleri olan ruhları olduklarını söylerken dürüst davranmıştım. Ama hayaletlerle ilgili mesele güvenilir anlatıcı olmamalarıydı. Özellikle de anlattıkları hikâye kendilerinininkiyse.

Ölü olduğunu algılamak karmaşık bir şeydi.

Arkamdan bir bağırsık yükseldi. Döndüğümde, gözleri kocaman açılmış, yüzü bembeyaz kesilmiş hâlede Sandy'nin koridorda bize doğru son hızla koştuğunu gördüm. Hucuklarına yapışmış Bennet annesini görüncce gözyaşlarına boğuldu.

Sandy onu kucaklayıp sıkıca göğsüne bastırdı ve inlaya deli şetle baktı. "Yataktan sıvışmış. Aman Tanrım, neler oluyor!"

"Ona yukarı çıkar!" diye bağırdı Claire.

Kâğıtlar şiddetli rüzgârın etkisiyle havada karıncı karıncı bir kuş gibi dönüyordu. Perdeler parçalanmış, duvarların arasından açılıyordu. Fotoğraf çerçeveleri duvardan yerle yerleşmiş birer bez oluyordu. Kızılaktaki kitaplar, tükenecek olan masanın etrafı yerlerinden fırlıyordu. Tavanın altı kısımların uçuştuğu. Zemin ve duvar yüz kısımların bir birer kırılıyordu.

Bu bir ses ve işaretle kısımların bir birer kırılıyordu ve duvarın kısımların bir birer kırılıyordu.

“Biliyorum, canım benim,” diye mırıldandım bu çılgınlığı izlerken. “Çok ama çok üzgünüm.”

Az önce Kayla’nın durduğu yer şimdi bomboştu.

Sandy kucağında Bennett’le koridordan fırladı ve geldiği hızla ortadan kayboldu. Yukarı çıkıp David’in yanına gidecek, Claire’in Kayla Reece’in hayaletinin evlerini terk ettiğini söylemesini bekleyeceklerdi.

Ama bir süre beklemeleri gerekebilirdi.

Hikâyenin tamamı henüz anlatılmamıştı.

AIDAN

Neredeyse tanıştığımız ilk andan itibaren Kayla'nın benim için o kişi olduğunu biliyordum. O gözler? Çok güzeldi ama çok üzgündü.

Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamak biraz zaman almıştı. O zamana kadar ona babamdan ve ne kadar şiddete meyilli bir adam olduğundan bahsetmiştim. Onun öfke patlamalarından annemi korumak için yaptıklarından.

Bunun için hapis yattığımdan.

Hâkim reşit olmadığım için yumuşak davranmıştı. Annemin ifadesi ve savunmanın, o adamın yanında cehennemi yaşadığımızı doğrulayan tanıklar çağırması da işe yaramıştı.

Ama olan olmuştu. Gerçekler değiştirilemezdi. Ben, hüküm giymiş bir mahkûmdum. Böyle söyleyince kulağa hoş gelmiyordu.

Ama güzel olan şey neydi? Kayla beni bunun için hiç yargılamadı. Bana hiç farklı bir gözle bakmadı. Hakkı olmasına rağmen bunun aramıza girmesine hiç izin vermedi. "Ben kaçar," deyip çekip gitmedi.

Zaten çok şey yaşamıştı. Üstüne bir de benim dertlerimle uğraşmasına gerek yoktu.

İnsanlar kocasının bir dahi olduğunu söylediler. Sanki her şeyi telafi edebilirmiş gibi çok zeki olduğunu söylediler. Sanki bir bahane ve açıklamaymış gibi. Üniversitede önde gelen bir matematik profesörüydü, beyni resmen süper bilgisayar gibi çalışıyordu.

Fakat büyük bir arzusu olan bir süper bilgisayardı.

Bu kadar zeki olup herkes sana Tanrıymışsın gibi davranmaya başladığında ne olur, biliyor musun?

Sen de buna inanmaya başlarsın.

Bu korkunç algıyı bir de empati yoksunluğu ve kontrol delisi bir kişilikle birleştirdiğin zaman elinde devasa bir problem olur.

Sonra da işler boka sarar.

Özellikle en yakınındaki insan için.

Michael ve Kayla genç yaşta evlenmişlerdi. Öfke patlamaları başlamadan önce. Dayaklardan önce. Michael onu, çocuğunu düşürmesine sebep olacak kadar şiddetle tekmelemeden önce.

Bana bunu söylediğinde ağlamıştım. Kendimi tutamayıp salya sümük ağlamıştım çünkü korkunç bir şeydi.

Ayrıldıklarından beri onu takip ettiğini söylediğinde ise gözyaşlarım hızla dindi.

Ben uzaklaştırma emri çıkartmasını istedim ama Kayla bunun Michael'ı daha fazla kıskırtmaktan başka bir işe yaramayacağını söyledi. Birisi ona, narsist birisiyle uğraşmanın en etkili yolunun onu ihtiyaç duyduğu ilgiden mahrum bırakmak, onunla hiçbir şekilde iletişime geçmemek ve en sonunda sıkılıp hayatına devam etmesini beklemek olduğunu söylemişti.

Ama Michael bir narsistten daha fazlasıydı.

O kendini Tanrı sanan kibirli bir canavardı.

Kayla o kibrin bedelini ödedi. İkimiz de ödedik

Ama ona mektubumda söylediğim gibi bu bedeli seve seve milyonlarca kez öderdim. Sonsuza dek, her gün yapmam gerekse bile jilette damarlarımı keser ve kendimi seve seve kanatırdım.

Onsuz yaşamam söz konusu bile değildi.

Bu yüzden onun için ölmek tek seçeneğimdi.

Benim hatamsa, kocasının aklını ele geçiren canavarın benim kanımla tatmin olacağını düşünmemdi.

Ama ne yazık ki o canavar tahminimden daha fazla kana susamıştı.

KAYLA

Dört ay önce

Mutfak masasında oturup avucumdaki alyansıma bakarken Michael'la olan tüm anılarımı aklımdan geçirdim. Şu âna kadar bu yüzüğü çıkarmama sebebimin aslında çok basit bir şey olduğunu fark ettim.

Ölüleri onurlandırıyordum.

Ölen çocuğumu.

Ölen evliliğimi.

Bir zamanlar sahip olacağımı düşündüğüm hayata dair ölen umutlarımı.

Şimdi devam etmek için aklıma gelen tek şey insanlar artık hayatta olmayanlar için ne yapıyorlarsa onu yapmaktı.

Bir cenaze düzenlemek.

Üst kattaki ana yatak odasına gittim ve dolapta boş bir ayakkabı kutusu buldum. İçine evlilik cüzdanımızı, alyansımı, ilk ultrason kontrolümden bebeğimin sonogramını ve birkaç parça eşya daha koydum.

Sonra da kulübeden bir kürek aldım ve Michael'a hamile olduğumu söylediğim sarmaşıklarla çevrili pergolanın yanına bir çukur kazdım.

Yeterince kazdığım da kutuyu deliğin içine attım. Sonra da arada sırada elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek kutunun üstüne toprak attım.

Evliliğim biteli bir süre oluyordu ama hâlâ canımı yakıyordu. Her zaman yakacağını da biliyordum. Bunca uzun süre taşınan acı, silinmesi imkânsız izler bırakıyordu.

Yoğun duygularımdan dolayı boğazım düğümlendi. Topuklarımin üzerine oturdum ve küçük, kabarık toprak yığınına söyleyebileceğim bir şey bulmaya çalıştım.

Aklıma hiçbir şey gelmeyince titreyen elimi son kez veda edercesine toprağa bastırdım.

Sonra da istavroz çıkardım ve üstümü değiştirmek için eve geri döndüm.

Geçmişim ölmüş ve toprağa gömülmüş olabilirdi ama geleceğim hâlâ beni bekliyordu.

Aidan kapıyı hemen açmadı. Geç bir saatti ve kapıda beni beklemiyordu. Basamakta durdum; ayak seslerini duyana kadar yüreğim ağzımdaydı. Tüm sinirlerim ona olan özlemimle tutuşuyordu. Kapı kolu döndü ve işte, karşımdaydı.

Aradan haftalar geçmişti. Harbor House restoranındaki son görüşmemiz iyi geçmemiş olmasına rağmen Aidan bana her zamanki gibi bakıyordu; sanki ömründe ilk kez güneşin doğuşunu görüyormuş gibi.

Konuştuğumda sesim çatladı. “Her şeyi netleştirdiğimde seni aramamı istemiştin. Onun yerine kapıyı çalayım dedim.”

Çıplak yüzük parmağıma baktı. “Şükürler olsun,” dedi iç çekerek. “Sensiz nefes alamıyordum, tavşancık.”

Beni kendine çekip öylesine sıkı sarıldı ki ben de nefes alamadım.

Sonra öpüşmeye başladık. Beni içeri çekerken ateşli ve çaresizce öpüşüyorduk. Arkamızdan kapıyı kapatıp bana tekrar sarıldı, yüzünü boynuma gömdü.

Kolları titrerken bana sarıldı. O an, beni tam bu âna getiren her şeye şükrettim çünkü hayatımda bundan daha güzel bir şey hissetmemiştim.

Kulağına “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Ne için?”

“İstememiş olsam da bana ihtiyacım olan alanı verdiğin için. Ama daha fazlasını yapmaya kalkarsan kıcını tekmelerim haberin olsun.”

Kahkahası kısık ve boğuktu. Geri çekilip bana ısıltı ısıltı parlayan gözlerle baktı.

“Sana ihtiyacın olan başka bir şey vermeme ne dersin?”

Kaşlarımı kaldırdım ve alaycı bir tavırla “Ne olduğuna bağlı,” dedim.

Gülümsemesi yırtıcı bir hâl alırken ses tonu tehditkârdı. “Ah, bence ne olduğunu biliyorsun, küçük tavşan.”

Eğildi, beni kucaklayıp omzuna attı ve yatak odasına götürdü. Ben zayıf yumruklarla kaslı kıcına vururken o kahkahalarla gülüyordu. Yatağın yanına geldiğinde diz çökerek beni yatağa bıraktı.

İrkilip yüzümü buruşturdum. “Of.”

“Ne oldu?”

“Sırtıma bir şey batıyor.”

Aidan üstümden kalkıp yana devrilmemi sağladı. Altımdan bir kitap çıkardı.

“Üzgünüm, kitap okuyordum.”

Kitabı kenara fırlatıp beni tekrar öpmeye başladı ama ben fazla meraklıydım. “Ne okuyordun?”

“İlahi Komediya.”

Beni öpmeye çalıştı ama konuştuğum için öpemedi. “*İlahi Komedya* da ne? Kulağa ilginç geliyor.”

Bana ters ters bakmak için durdu. “Şimdi de kitap kulübü toplantısı mı yapıyoruz?” dedi duygusuzca.

Gülümseyip bir tutam saçıyla oynadım. “Başka şeyler yapmak için bol bol vaktimiz var, Aslan Bey. Ayrıca edebi zevklerini merak ediyorum.”

“Belli ki edebiyat konusundaki zevkim, kadın zevkim kadar tuhaf. Haftalardır görüşmedik, yatağımdasın ve içine girmemi geciktiriyorsun. Burada yanlış olan ne?”

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum ve uzanıp kenara fırlattığı kitabı aldım. Siyah ciltli bir kitaptı, şömizi yoktu. Kitabın ve yazarın ismi altın renginde kitabın sırtına işlenmişti.

İlahi Komedya, Dante Alighieri.

“Bu kulağa uydurma bir isim gibi geliyor.”

Aidan homurdandı. “Alt tarafı gelmiş geçmiş en iyi şair.”

“O zaman ben neden hiç adını duymadım?”

“Belki de sandığın kadar zeki değilsindir.”

Yüzümü buruşturunca sırttı.

“Peki bu *İlahi Komedya* ne anlatıyor?” diye sordum. Aidan iç geçirdi ve üstümden kalkıp sırtüstü uzandı.

“Bir adamın cehennemdeki yolculuğunu anlatan bir destan.”

Kahkaha attım. “Tam da uykudan önce okumalık hafif bir şeymiş.”

Bana gözlerinin içi gülerek baktı ama yüz ifadesini ciddi tutmaya çalışıyordu. Hâlâ çıplak olmadığım için hayal kırıklığına uğradığını düşünmemi istiyordu ama sırf burada olduğum için mutlu olduğunu biliyordum.

Ben de mutluydum.

Dirseğimin üstünde doğruldum ve kitabı karnına koydum. “Bana hikâyeyi anlat. Nasıl bir şey? Cehennem hakkındaysa

neden komedya deniyor? Ve neden yazarın adında bu kadar i var? Sahte bir isim, ondan değil mi?”

Kahkahasını bastırmaya çalışarak uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Daha önce ne kadar tuhaf olduğunu fark etmemiştim hiç.”

Hafifçe göğsüne vurdum. “Sen sanki çok normalsin. Hadi anlat.”

Derin derin iç geçirerek beni kendine çekti ve bir kolunu başımın altından geçirerek bedenimi kendisinininkine yasladı. Ona iyice sokulup gözlerimi kapatarak sedir, misk ve odun dumanını andıran sıcak kokusunu içime çektim.

Mutluluk içimde köpük misali kabarıp havada uçuşuyordu.

“Dante on üçüncü yüzyılda doğmuş bir şair ve âlimdi.”

“Adını hiç duymadığıma şaşmamalı!”

Aidan sözlerimi duymazdan gelip konuşmaya devam etti. “Hikâye, ruhunun ölümler âlemini ziyaret edişinin bir alegorisi: cehennem, araf ve cennet. Ona olanları anlamasına yardımcı olmak için üç tane ruh rehberlik ediyor. Sonunda cennete giriyor ve Tanrı’nın aslında ne olduğunu öğrenip ebedi huzura kavuşuyor.”

Bir an duraksadıktan sonra “Ve sen de bunu cumartesi gecesi uyumadan önce okuyorsun, öyle mi?” dedim.

“Dünyanın en önemli edebi eserlerinden biri olarak kabul ediliyor.”

“Lütfen önceki soruma dönelim.”

Kıkırdayıp alnımı öptü. “Dante’nin şu havalı üniversite eğitiminde karşına çıkmamasına şaşırdım. Ama ben kaybettiğim zamanı telafi etmek için çaba sarf ediyorum.”

Gözlerimi açıp ona baktım. Bana dudaklarında minik bir gülümsemeyle bakıyordu. Babasına yaptığından ötürü hapishanede geçirdiği yıllardan bahsettiğini biliyordum ama o

konuyu henüz konuşmamıştık o yüzden detayları sormakta tereddüt ettim. Mesela, orada kaç yıl kaldığı gibi.

Nazikçe saçlarımı okşarken “Yedi yıl,” diye mırıldandı.

Kahretsin. Bu adam her zaman aklımı okuyabiliyordu.

“Çok mu kötüydü?” diye fısıldadım.

Başını sallayarak onayladı.

Boğazım düğümlenirken “Üzgünüm,” demeyi başardım.

“Geçmişte kaldı. Şu an önemli olan tek şey bu.”

Beni kendine iyice bastırıp öyle şefkatle gülümsedi ki kalbimi ikiye bölebilirdi. Gözyaşlarımı bastırarak gözlerimi kapatıp yanağımı göğsüne bastırdım.

Fazla duygusallaşmama ramak kaldığını fark edince bana acıdı ve konuyu değiştirdi.

“Dante’yle ilgili beni çok şaşırtan şeylerden biri –eseri dışında– isminin benimkinin anagramı olması.”

“Anagram ne demek? Kulağa benzer gelmesi gibi bir şey mi?”

Bir an duraksadıktan sonra “Gerçekten üniversiteye gitmedin, değil mi?” dedi.

Tekrar göğsünü dürttüm. Kıkırdadı. “Anagram bir kelime-deki harflerin bir araya gelip başka bir kelime oluşturmasıdır. Mesela, ‘define’ ve ‘efendi’ gibi. Tüm harfleri karıştırdığında ortaya başka bir kelime çıkar.”

Bunu durup düşündüm. “Tamam bu biraz ürkütücü.”

“Nesi ürkütücü?”

“Senin adınla on üçüncü yüzyıldaki ünlü bir İtalyan adamın ismi aynı.”

“Aynı falan değil.”

“Harfleri karıştırırsan öyle!”

Kahkahalara boğuldu. “Siktir, seni özlemişim.”

“Seni eğlendirebildiğime sevindim, Dövüş Kulübü.”

Kitabı karnından aldı ve kenara koydu, sonra üstüme çıkıp ağırlığını dirsekleriyle destekledi. Başımı ellerinin arasına

alıp gözlerime baktı “Artık isteğimi, istencimi, dengeli bir çark gibi döndürüyordu, güneşi yıldızları döndüren sevgi,” diye mırıldandı.

Konuşmayı bırakıp bana ciddi bir şekilde bakmaya devam edince “Şey... tamam?” dedim.

Alnını omzuma gömüp tekrar gülmeye başladı, üstelik bu sefer tüm bedenini sarsacak kadar şiddetli gülüyordu.

Homurdandım. “Bu kadar komik olan ne, anlayamadım.”

“Şiirin son kantosunun son dizesi bu; Dante’nin cennete yükselip Tanrı’nın ilahi ışığıyla ve sevgisiyle sarıldığı yer. Muhtemelen tarihin en meşhur şiir dizesidir.”

“Of. Hayır, tarihteki en meşhur şiir dizesi, ‘Yeşil yumurta, jambonu sevmem ben, onları sevmem, Sam-Benim.’ Okuma seviyen henüz oraya gelmediyse bu, Dr. Seuss’tan.”

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri hayranlık doluydu ve gülüşü göz kamaştırıyordu.

Ona gülümseyerek “Yani cennet bu, öyle mi? Dönen çarklar ve yıldızlar?” dedim.

“En azından Dante’ye göre öyleymiş.”

“Sen cennetin ne olduğunu düşünüyorsun?”

Gülümsemesi soldu. Enerjisi yavaşça neşeliden tehlikeliye evrildi, bakışları da öyle. Gözlerimin içine bakarak usulca “Sen,” dedi.

Geçmişimi ve korkularımı geride bırakıp kendimi son hızla ona teslim ederek ona âşık olduğum an buydu.

Kollarımı boynuma dolayıp bu hislerimin hepsini öpücüğüme yansıttım.

Ve o, Aidan olduğu için bana bunun bin katıyla karşılık verdi.

* *Dante – İlahi Komedya – Oğlak Yayınları, 12. Baskı, Çeviren: Rekin Tekinsoy*

O geceden sonra hiç ayrılmadık. Uyurken de uyanırken de her an birlikteydik. Sonraki birkaç ay rüya gibiydi, masalların gerçeğe dönüşmesiydi.

Sonra Yılbaşı Gecesi geldi.

Bununla birlikte sonumuz.

KAYLA

Yılbaşı Gecesi

Mum ışığında Aidan'ın yüzü bir meleşinki kadar güzel görünüyordu.

“Nasıl bu kadar güzel olabiliyorsun,” diye mırıldandım, bir parmağımı yanağından çenesine doğru gezdirirken. Koyu renk sakalı parmağımın altında yumuşacık ve esnekti.

Benim evimde, yatakta birbirimize dönük bir hâlde uzanıyorduk. Çıplak bedenlerimiz baştan ayağa temas ediyordu. Ayaklarım onun baldırlarının arasındaydı. Kollarından biri başımın altındaydı. Diğer eliyle bedenimi sıkıca bedenine bastırıyordu.

Yumuşacık bir ifadeyle bana bakarak “Hayır değilim. Sen sadece dinginlik sarhoşusun,” dedi.

Boğuk ve alçak bir kahkaha attım. “Bu dünyaya sarhoş gözüyle bakmanın seks versiyonu mu?”

“Kesinlikle. Orgazmın görüşünü bulanıklaştırdı. Gerçekte yaban domuzu gibi görünüyorum.”

Gülümseyerek burnunun ucunu öptüm. “Gerçekten sakalın yaban domuzunu andırıyor. Duygularını incitmemek için bunu gündeme getirmemiştim.”

Boynuma sürtünerek mırıldandı. “Gündeme getirmek derken...”

Kalçalarını hareket ettirip ereksiyonunu uyluğuma bastırdı.

Tekrar güldüm. Kendimi sarhoş gibi gamsız hissediyordum. Sanki uçurumun kenarından aşağı düşmeye hazırdım. “Tepkisizlik dönemi diye bir şey duymadın mı hiç?”

“Ben duydum ama aletim duymadı.”

“Belli.”

Tek kaşını kaldırdı. “Şikâyetin mi var?”

Sırtarak karşılık verdim. “Hayır, efendim. Bunu seviyorum.”

Üstüme çıktı. Başını eğerek beni usulca öperken dudaklarına mırıldandı. “Tekrar söyle, tavşancık.”

“Efendim kısmını mı yoksa seviyorum kısmını mı?”

“İkisini de.” Gözleri karardı ve sesi alçaldı. “Ama ‘hayır’ ve ‘bunu’ kısmını es geç.”

Ne demek istediğini anlamak için bir an durup düşünmem gerekti. Ne söylememi istediğini fark edince yanaklarım ısındı.

Ama ona istediğini verdim. Kendimi tutmadan, pişmanlık duymadan, tam da ihtiyacı olduğu gibi.

Gözlerinin içine bakarken yüzüm alev almıştı ve kalbim deli gibi atıyordu. Fısıldayarak “Seviyorum, efendim,” dedim.

Dudaklarını yaladı. Nefes alış veriş hızlandı. Bedeninin üstümdeki ağırlığı ve sıcaklığıyla, fırtına ne kadar şiddetli olursa olsun beni denizde sabit tutacak bir çapa, güvende tutabilecek bir liman gibi hissettiriyordu.

Başparmağını yavaşça yanağımda gezdirirken boğuk bir sesle konuştu. “Ve ben de, beni cehennemde geçirdiğim her gün için şükrettiren küçük tatlı tavşanımı seviyorum çünkü o karanlık yolun sonu ona çıktı.”

Hafifçe hıçkırdım ama Aidan beni öpücükleriyle susturdu.

İçime gireceğini sandım ama sırtüstü yuvarlanıp beni üstüne çekti. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. “Bu gece yarısı havai fişekler olacakmış.”

“Vay canına.”

“Ne oldu?”

“Ne kadar da hayal kırıklığı yaratan bir konu değiştirme oldu. Benimle tekrar sevişmek üzere olduğunu sanmıştım.”

Kıkırdadı. “Sevişecektim. Ama sonra seni bir daha boşalttığımda başının üstünde havai fişekler patlasın diye aklıma tekneyi çıkarmak gibi dahiyane bir fikir geldi.”

“Ah, evet yeni yıla böyle girmek unutulmaz olurdu.”

Birbirimize gülümsedik. Aidan “Çikolata ve şampanya aldım. Belki bu fikre sıcak bakarsın diye,” dedi.

“Hangi dünyada bana aklımı başımdan alacak bir orgazm yaşattıktan sonra beni havai fişeklerin altında çikolata ve şampanyayla beslemene *hayır* derim ki?”

“Ah, şimdi bir de seni besliyorum, öyle mi?” Gözlerini alaycı bir tavırla devirdi. “Burada tüm işi ben yapmak zorundayım.”

Dudaklarına bir öpücük kondurup, “Zavallı, bebeğim,” diye fısıldadım.

Beni sırtüstü yatırıp hırıldadı. “Dikkatli ol. Yaban domuzları tavşanları akşam yemeği niyetine yer.” Sonra beni hafifçe boynumdan ısırıp ve gıcıklayarak çığlık atmama neden oldu.

Gülüp üstümden kalktı. Dolaba giderken onu gülümseyerek izledim. Kısa sürede dolaptan giyecek bir şeyler çıkardı.

“O tatlı kıçını kaldır,” dedi bana, hınzır bir gülüşle odadan çıkarken. “Aşağıda buluşuruz.”

Yataktan fırlayıp elimden geldiğince hızlı giyindim; bir kot ve uzun kollu bir tişörtün üstüne kalın bir kazak geçirdim. Bu akşam yağmur yağmıyordu ama hava on derecelere kadar

düşmüştü ve teknedeyken hava serin olacaktı. Ayağıma botlarımı geçirip sırtarak aşağı indim.

Mutluluğun insan bedenine etkisi tuhaftı. Kendimi odaklanmış hissediyordum, uçabilirdim bile.

Aidan'ı mutfakta şampanya, çikolata ve kadehleri piknik sepetine yerleştirirken buldum. Alaycı bir tavırla "Ne kadar da evcimensin," dedim.

"Sanırım romantik demek istedin."

Arkasından yaklaşıp ellerimi beline doladım. Geniş sırtına yanağımı yaslayıp mırıldandım. "Aslında, harika diyecektim. Hayır, muhteşem. Yok, bu da değil. Hımm..."

"Göz alıcı," diye yardımcı oldu bana doğru dönüp. "Olağanüstü de kabulüm."

"Evet, eminim öyledir."

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü. Tatlı bir öpücüktü ama kısa sürede ateşli bir hâle geldi. Gülerek kollarının arasından sıyrıldım.

"Tamam, Dövüş Kulübü, hadi harekete geçelim yoksa asla mutfaktan çıkamayacağız."

"Ne kadar da buyurgansın," dedi başını sağa sola sallayarak. Kaşlarını çatmaya çalıştı ama pek başarılı olduğu söylemezdi.

"Ben birkaç battaniye alacağım. Arka kapıda buluşuruz."

Onu mutfakta bırakıp misafir odasındaki çamaşır dolabına gittim ve katlanmış yığının içinden birkaç battaniye aldım. Kalın ve yumuşak olan iki tanesini seçtim. Birini omzuma attım diğerini de elinde hasır sepetle bekleyen Aidan'a götürdüm.

Battaniyeyi omuzlarına bıraktığımda yüzünü buruşturdu. "Yaban domuzlarının üşümediğini biliyorsun, değil mi? Bunun için fazla güçlüyüz."

Elimi havada sallayarak onu geçiştirdim. “Sessiz ol, maço adam. Sudayken bana teşekkür edeceksin.”

Çimenlerin üzerinden geçip kayalık sahile indik ve iskenenin ucunda bağlı duran *Eurydice*’a doğru yürüdük. Hava ferah ama soğuktu. Havada yoğun bir çam özü, ıslak odun ve yosun kokusu vardı. Gökyüzü ışıl ışıl parlayan yıldızlarla doluydu. Akşam şarkılarını söyleyen cırcır böcekleri dışında etraf dingin ve sessizdi. Aidan bana bakıp gülümserken elimi tutup sıktı.

Eğer cennet diye bir şey varsa, umarım buna benziyordur.

Aidan tekneye binmeme yardım etti ve piknik sepetini uzattı. Aidan gövdenin kenarından atlayıp halatları çözerken ben da dar merdivenlerden köprüye çıktım. Köprü ana ve alt güvertelerin arasındaydı ve suyu tamamen görebilecek bir manzarası vardı.

Ayışığı karanlık, dalgalanan suda parlıyordu. Körfez bu akşam durgundu ve gökyüzü de açıktı; bu da harika bir havai fişek gösterisi olacak demekti.

Motor dairesindeki dumanı dağıtmak için bir dakikalığına motoru çalıştırdım sonra da aküyü açarak motoru tam gaz çalıştırdım. Göstergeleri kontrol edip yola çıkmaya hazır olduğumuzdan emin olup Aidan’a seslendim. “Hazır mısınız?”

Cevap vermedi.

Merdivenlere doğru yürüyüp daha yüksek sesle “Aidan?” dedim.

Yine cevap gelmedi. Motorların sesinden muhtemelen beni duyamıyordu.

Merdivenler çok dik olduğundan aşağı inmek biraz daha zordu. Dikkatli hareket etmeliydim, içe dönük bir şekilde iki elimle kenarlardan tutundum. Sonunda güverteye indiğimde arkamı döndüm. Aidan’ı oturma alanında görmeyi umuyordum.

Orada değildi. Piknik sepeti masada öylece duruyordu.

Kaşlarımı çatarak ana kamaraya baktım... ve dehşetten donakaldım.

Aidan kamaranın yanında, yaklaşık bir metre ötesinde duran adama bakıyordu.

Michael.

Son birkaç aydır beni takip ederken üzerinde gördüğüm gri trençkot ve şapkayı giyiyordu; zayıf ve darmaduman görünüyordu. Yanakları çökmüştü ve deli gibi bakan gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Elleri aşağıdaydı.

Bir elinde de gümüş bir silah vardı.

Nefesim kesildi. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Buz gibi bir korku bedenimi ele geçirip iliklerime işledi.

Konuştuğumda sesim stresten tiz çıktı. "Michael, ne yapıyorsun?"

Delirmiş gibi bakıyordu. Sert bir sesle "Bana ait olanı geri alıyorum," dedi. "Gerçekten beni terk edebileceğini mi düşündün, Kayla? Beni? Sen benimsin. Ve eğer ben sana sahip olamazsam kimse olamaz."

Kahkahası duyduğum en şeytani şeydi.

Korkarak yutkunup Aidan'a baktım. Tüm kasları gerilmiş, hiç kıpırdamadan duruyordu.

Zihnim öfkeden kudurmuş bir hayvan gibi kafamın içini keskin pençeleriyle tırmalıyordu.

Silahı nereden buldu? Nasıl ateş edileceğini biliyor mu? Silah dolu mu? Aman Tanrım, ne yapacağım şimdi?

Paniklemiş ve çaresiz hissetsem de konuşurken sesimi sakin tutmaya çalıştım. "Ben senin değilim, Michael. Bitti."

Bağırarak konuştuğunda ağzından köpükler saçı. "Sen bana aitsin!"

Kolunu kaldırıp silahı Aidan'ı göğsüne doğrulttu.

O kadar korkuyordum ki bayılabilirdim.

Aidan kıpırdamamaya devam etti. Yüzü ifadesizdi ve kesik kesik nefes alıyordu. Kafasındaki çarkların dönmeye başladığını görebiliyordum ve sonrasında olacaklar beni dehşete düşürüyordu.

Hıçkırığımı yutarak ellerimi kaldırıp yalvarmaya başladım. "Hayır, lütfen, beni dinle. Pişman olacağın bir şey yapma. Buna gerek yok. Konuşabiliriz."

Michael çatlamış dudaklarını yaladı. Ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine veriyordu. Silahı tutan eli artık şiddetle titriyordu.

Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun? Bana yaşattığın onca şeyden sonra? Bana öyle davrandıktan sonra? Çekip gittikten sonra? Beni çöp gibi kenara attın. Hâlâ konuşacak yüzün var öyle mi!"

Michael silahı bana doğrulttuğunda hata yaptığımı anladım. Bir adım geri sendeledim, çığlığım boğazımda düğümlendi.

Aidan sertçe "Michael, beni dinle. Silahı indir," dedi.

"Sen benimle konuşamazsın! Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

"Evet söylerim. Çünkü her şeyi başlatan benim."

Michael'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi sonra da silahı Aidan'a doğrulttu.

"Neyi sen başlattın?"

"Kayla seni terk etmeyi hiç istemedi. Onu boşanmaya ben zorladım. Hepsi benim suçumdu. Kızgın olman gereken benim, Kayla değil. Onun gitmesine izin ver de konuşalım."

Aidan bana baktı. Gözlerinde gördüğüm şey o kadar aptalcaydı ki çığlık atmak istedim. Çok aptalca ve çok pervasızdı. Lanet olsun, tam da ona yaraşırdı... kendini feda eden budala herif.

Söylediği şey doğru değildi. Evliliğimi bitirmeden önce Aidan'la tanışmamıştım bile. Ama beni korumak için Michael'ı oyalamaya çalışacaktı.

Ama elinde silah olan o değildi. Ve Michael'ın ne kadar dengesiz ve şeytani bir aklı olduğunu bilmiyordu.

Hayır, Tanrım, hayır, bu olmuyor, bunlar oluyor olamaz.

Aidan Michael'a baktı ve sakince sözlerini tekrarladı. "Kayla'yı bırak gitsin. Eğer burada olmazsa daha iyi konuşabiliriz."

"Hayır, Aidan ben—"

"Sessiz ol, Kayla."

"Tekneden inmeyeceğim."

"İneceksin. Şimdi. Hadi git."

Michael'ın çılgın bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Gözlerinde, uzun zaman önce evlendiğim adamdan en ufak bir iz yoktu. İçindeki canavar artık onu tamamen ele geçirmişti.

Kanım kulaklarımda uğulduyordu.

Dikkatini nasıl dağıtabilirim? Ona neyle vurabilirim? Yangın söndürücü! Hemen şurada!

Panikle etrafa baktığımı gören Michael "Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı.

"Sadece korkuyor," dedi Aidan. "Ona silah doğrultuyorsun. Kim olsa korkar."

Michael nefes nefese tısladı. "Sen korkmuyorsun."

"Çünkü bir özrü hak ettiğini biliyorum ve bunu düzgünce yapmak istiyorum. Kayla, siktir git şu tekneden."

Kahretsin, Aidan, hayır! Hayır! Kes şunu!

Gözlerimden yaşlar yağmur gibi akıyordu. Görüşüm bulanıklaştı. Nefesim kesildi. Zorlanarak bir adım geri attım, sonra bir tane daha. Histeri beni soğuk ve yıkıcı bir şekilde ele geçirdi.

911'i arayabilirim. Eve ulaşabilirsem ve Aidan da Michael'i oyalamayı başarırsa korkunç bir şey olmadan önce polisi arayıp buraya gelmelerini sağlayabilirim.

Michael belli belirsiz bir fısıltıyla konuşunca aniden durdum. "Hayır. Yalan söylüyorsun. Bunu yüzünde görebiliyorum." Bana baktı. Sesini yükseltti. "İkiniz de ölmek zorundasınız!"

Hıçkırarak ellerimi ağzıma götürünce Aidan buyurgan bir ses tonuyla "Kimse ölmek zorunda değil. Sadece silahı bırak da konuşalım," dedi.

Michael'ın elleri titriyordu ve gözlerinin akı iyice ortaya çıkmıştı. "İkinizden biri ölmek zorunda ve kimin öleceğine şimdi karar vermek zorundasınız. Eğer seçim yapmazsanız ikinizi de öldürmek zorunda kalırım!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Silahı tekrar bana çevirdi. Tam yüzüme. Ayakta durabilmemin tek sebebi korkudan tek kasımı bile oynatmayı bece-remememdi.

Aidan "Seçim yaparsak sadece birimizi mi vuracaksın?" dedi.

O an kalbim durdu. Korkudan atmayı kesti. "Hayır, Aidan, kes şunu, tek kelime bile etme—"

"Michael?"

"Aidan, hayır! Kes şunu!"

Michael bağırarak "Evet!" dedi ve silahın emniyetini açtı.

Aidan bana baktı. Kalbindeki tüm sevgi gözlerinden okunuyordu. Usulca "Seni seviyorum, tavşancık. Seni sonsuza dek seveceğim," dedi.

Sonra da Michael'a baktı ve asla unutamayacağım o sözleri söyledi. Sonsuza dek kulaklarımda yankılanacaktı.

"O zaman beni vur."

Zaman durdu. Her şey bir rüya gibi göründü. Biraz sonra olanları, sanki yavaş çekimde bir film izliyormuşum gibi; seslerin ve renklerin tuhaflaştığı bir şekilde seyrettim.

Michael kolunu Aidan'a doğru savurdu.

Aidan öne atıldı.

Michael'ın silahından bir ateş topu çıktı.

Aidan'ın başı geriye düştü.

Öne doğru hareket eden bedeni aniden bir duvara çarpmışçasına durdu.

Alnının ortasında küçük kırmızı bir delik oluştu.

Arkasındaki cama kan ve beyin parçaları yapıştı.

Gözleri ve ağzı açık bir şekilde geriye düştü.

Kanepeye düşerek sessizce, kıpırdamadan yattı; başının altındaki bej rengi yastıkta koyu lekeler oluşurken hiçbir şey görmeden tavana baktı.

Gökyüzünde havai fişekler rengârenk ve gümbürtüyle patladı.

Çılgılığım yaşayan, elle tutulur bir şeydi. Korku, şok ve kalp kırıklığı boğazımı parçalıyordu. Aramızdaki mesafeyi uçarak aştım. Çılgılığım dört bir yanı kuşatmış gibiydi; kulaklarımda, kafamda ve ruhumda sadece Aidan'ın dokunduğu, varlığından bile haberimin olmadığı gizli odacıklarda uğulduyordu.

Aidan'ın cansız bedeninin üstüne düştüm. Defalarca çılgılık attım, bedenimdeki her bir hücremde benimle birlikte bağırıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Bana bakmadı. Yakarışlarıma ya da dudaklarına, yanaklarına kondurduğum öpücüklerime karşılık vermedi.

Yapamazdı.

O gitmişti.

Kendimi kaybedercesine ağlayarak ona tutundum ama sonra sert ve ağır bir şeyle başımın arkasına vuruldu.

Acı kafatasımı sardı. Gözümün önünde yıldızlar uçtu. Bir an için görüşümü kaybettim.

Işıklar geri geldiğinde sırtüstüydüm ve Michael beni ellerimden tutarak ahşap güverteden teknenin arkasındaki yüzme platformuna doğru sürüklüyordu.

Geveleyerek konuştum. "Michael. Ne yapıyorsun?"

Kendi kendine ne mırıldandığını anlayamadım. Beni Aïdan'ın bedeninden uzaklaştırırken nefes nefese anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama hiç gücüm yoktu.

Ensemden sıcak bir şey aktı. Kan. Bana ağır bir şeyle vurmuş olmalıydı.

Silah. Bana silahla vurmuştu.

Gökyüzünde daha çok havai fişek patladı. Renk cümbüşü, gece yarısı göğünü bir katedralin kubbesi gibi boyadı. Duman suyun üzerinde süzüldü. Uzaklardan bir köpeğin havlaması duyuldu.

Michael beni geminin arkasına sürükleyip yuvarladı. Karanlık su, beni sersemletecek ve tenimi bıçak gibi kesecek kadar soğuktu. Çırpınmaya başlamadan önce bir an suyun altında kaldım. Ağzımdan sular fışkırtarak nefes nefese yüzeye çıktım, dengemi kaybetmiştim ve panik içindeydim; korku kaburgalarımın arasına bir hançer gibi saplanmıştı.

Öksürüp çığlık attım. Teknenin motorları homurdanıp gürlüyordu. Michael tam tepemdeydi, aklını kaybetmişçesine kahkaha atıyordu, dişleri tamamen meydandaydı.

Tekneye hamle yaptım ama az farkla tutunmayı başaramadım. Michael dizlerinin üzerine çöküp bana uzandı. Bana yardım ettiğini düşünerek elini tuttum ama kısa sürede durumun bu olmadığını anladım.

Boğazımı tutup sıkmaya başladı.

Başımı suya sokup orada tuttu.

Suyun altında bile o şeytani kahkahasını duyabiliyordum.

Gömleğinin cebinden bir şey düştü. Suyu zıpladı ve yüzümün dibinden geçti; küçük, yuvarlak, gümüş ve parlaktı.

Ona şans getirdiğine inandığı 1937 yapımı bizonlu beş sentti. Evden o olmadan asla çıkmazdı.

Tekmeler savurup debelendim. Kalbim göğüs kafesine deli gibi vuruyordu. Tuzlu su gözlerimi ve ciğerlerimi yakıyordu. Havai fişekler suyun yüzeyini bir renk cümbüşüyle aydınlatıyordu.

Boğazımdaki parmaklarımdan kurtulamıyordum. Ellerini tırmaladım, öksürüp çırpındım. Motor yağmın ve barutun kokusunu alabiliyordum; duman, deniz ve kan ciğerlerime doluyordu.

Aidan.

Aidan.

Aidan, seni seviyorum. Seni seviyorum.

Bedenim ağırlaştı. Üstümdeki dalgalanan su dinginleşti. Saçlarım başımın etrafında uçuşurken suda süzülüyordum. Gözlerim yukarı bakıyor, ellerim asla gelmeyecek yardıma uzanmaya çalışıyordu.

Üstümde parlak kırmızı, yeşil ve altın renkleri dans etti, ardından havai fişekler söndü ve her şey karardı.

Kalbim son bir kez daha attı ve sonsuza dek durdu.

III CENNET

Ölüm, ışığın sönmesi değildir; sadece şafak vakti geldiği için lambanın söndürülmesidir.

-Rabindranath Tagore

KAYLA

Anı dediğimiz şey, hayal gücüyle gerçeklerin kesiştiği yerdir. Anılar, hayatımızdaki önemli olaylar hakkında anlattığımız hikâyelerdir. Bu hikâyelerde kimi ayrıntılar kaybolur, yenileri belirir; ta ki ortaya gerçeğe kurgu arasında bir şeye benzeyen bir anlatı çıkana dek.

Tıpkı Fiona'nın dediği gibi. Her birimiz kendi hakikatimizi yaratıyoruz. Hayaletler bile.

Sanırım bunu, eve gelip ben ona şifreyi söylemeden alarmı kapattığı gün anlamalıyım. Bu bana, beni rahatsız eden bir şeyler olduğunu ve hayaletlerin bir sona ihtiyaç duyduklarını söylediği gündü. O tarihte Wainwright'lar için bir aydan fazladır çalışıyordu. Ne kadar yardımı dokunacağını bilmeden evi satın aldıklarında Fiona'yı işten çıkarmamışlardı.

Kardeşi Claire kadar yetenekli değildi ama bu yetenek genlerinde vardı.

Neler olduğunu anlamak için aylarca anılarımı deşip geçmişimi tekrar yaşamam gerekmişti. Biri şimdiki zamanda, diğeri geçmişte birbirine paralel iki hayat sürmüştüm; gerçeklikten kopuk ama orada olduğuma inanarak hakikati göremeyecek kadar kördüm.

Aidan'la olan her şey gerçektir. Yeni yıldan sonra olanlar da. Ama hepsi birbirine girmişti çünkü ölmek ve bunun farkına varmak tamamen iki farklı lanet şeydi.

Geçmiş. Şimdiki zaman. Gerçekler. Anılar. Hepsi iç içe geçmişti ve bir bütünün parçasıydı, tıpkı birleştirilmemiş bir kitabın sayfaları gibiydi.

Ama artık kitabım tamamlanmıştı. Hikâyem anlatılmıştı. Hayatımın kitabının son bölümü yazılmıştı.

Artık yapılacak tek şey kapağını kapatıp bir köşeye kaldırmaktı.

Gözlerimi açtığımda her şey farklı görünüyordu. Duvarlar başka bir renge boyanmıştı. Halı, parkeyle değiştirilmişti. Mobilyalar da duvardaki çerçeveli fotoğraflardaki insanlar da tanıdık değildi.

Ev, içinde yaşadığım zamanki halinden çok farklıydı. Uzun yıllardır görmediğin bir arkadaşının yüzü gibi farklı ama tanıdıktı. Daha önce bu değişikliklerin hiçbirini fark etmemiştim ama artık gözümdeki perde kalkmıştı. En sonunda her şeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Dışarıdaki fırtına dinmişti. Her şey durgundu. Salondaki pencerelerden süzülen şafak ışıkları bahçeye ve uzaktaki tepelere vuruyordu. Kuşların cıvıltısını dinledim, havadaki bahar kokusunu içime çektim ve bu güzelliğin büyüüne kapıldım.

Kapı çaldı.

Ön kapıya doğru ilerledim. Beni oraya çeken güç, yerçekimi gibi temel, zaman gibi engellenemez bir şeydi. Kapı kolunu çevirdim, kapıyı açtım ve Aidan'ı verandada tam karşımda buldum.

Güneş ışığıyla çevrelenmişti ve bana sanki ömründe ilk kez güneşin doğuşunu görüyormuş gibi gülümsüyordu.

“Merhaba, tavşancık,” dedi usulca, gözleri hayranlıkla ışıldıyordu. “Beni özledin mi?”

Kollarına atıldım. Bana sarılışı binlerce öpücükten daha tatlı, milyonlarca dilekten daha iyi, hayallerden bile kusursuzdu.

“Beni buldun,” diye fısıldadım mutluluktan ağlarken.

“Ben seni hiç kaybetmedim ki. Bunca zamandır kapıyı kim çaldı sanıyorsun?”

Yüzümü boynuna gömdüm. “Özür dilerim. Bilmiyordum. Görememiştim. Kafam çok karışık.”

Kulağıma “Sorun yok. Sana mecbur kalırsam seni sonsuza dek bekleyeceğimi söylemiştim,” diye mırıldandı.

Başımı kaldırıp ona yaşlı gözlerle baktığımda bana öyle güzel gülümsedi ki nefesim kesildi.

“Can yeleği iyi fikirdi,” dedim.

“Ben de öyle düşündüm.”

“Seans esnasındaki sen miydin yoksa o tıklamaları ve özel efektleri falan ben mi yaptım?”

“Bendim. Ama evdeki diğer her şey senin eserindi. Titreşen ışıklar, açılıp duran çekmeceler, televizyonun açılıp kapanması... Bunu söylediğim için üzgünüm ama Wainwright’lar için işleri oldukça çekilmez bir hâle getirdin.”

“Vay canına. Hem ölü hem de aşırı duygusalım. Bir de öteki tarafın insana bazı şeylerde farklı bir bakış açısını kazandıracağını sanırsın.”

Nazikçe “Travmatize olmuşsun. Kendine bu kadar yüklenme,” dedi.

“Peki tavandan düşen alyansım? Kendi kendine hareket edip duran para? Sanırım senin eserindi?”

“Onların artık hiçbir önemi yok. Önemli olan birlikte olmamız.”

“Ama bir dakika. *Ben* ne olup bittiğini anlamazken sen nasıl anladın?”

Gülümsedi. “Belki de senden daha zekiyimdir.”

“Bu hiç komik değil.”

Etrafımızı saran altın sarısı ışık gittikçe parladı. İçimde tatlı bir telaş, ışığın her yükselişinde beni yukarı doğru daha fazla çeken bir şey hissettim. Bu çekime teslim olmak istedim ama öncesinde sormam gereken bir şey vardı.

“Neden bütün mektuplarına hapishane damgası vurdun? Bu geçmişinle ilgili bir ipucu muydu?”

Gülümsedi. “Daha çok gelecekle ilgili bir ipucuydu diyelim.”

“Nasıl yani?”

“Bir pisliğin teki, cinayet suçlamalarıyla Washington Eyalet Hapishanesi’nde tutuluyor. Onu ziyaret etmemiz gerektiğini düşünüyordum.”

Aklıma Fiona’nın birçok dâhinin hayaletleri görebildiğini söylemesi geldi ve kahkaha atmama engel olamadım. “Ah, Aidan, sen çok fenasın.”

Etrafımızdaki altın sarısı ışık daha da parladı. Aidan yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü. Dudaklarında sonsuzluğun tadını aldım.

Sonsuzluk ve en az onun kadar tatlı bir şey.

İntikam.

SONSÖZ

Adli psikiyatrist Dr. Patrik Templeman ile şu anda birinci derece cinayetten yargılanacağı duruşmayı bekleyen Michael Reece arasında 16 Mart'ta yapılan görüşmenin notları ve ses kaydından aktarılmıştır.

DR. TEMPLEMAN: Bugün bana katıldığınız için teşekkürler, Bay Reece.

MICHAEL REECE: Doktor Reece olacak. Sanki seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun. Beni buraya kelepçeleyip getirdiler. Kelepçeleri fark ettin mi?

DR. TEMPLEMAN: Bugün nasıl hissediyorsun?

MICHAEL REECE: Konuya gelmeden kaç kez “bugün” kelimesini kullanacağını merak ediyorum.

DR. TEMPLEMAN: Bildiğiniz gibi Bay Reece, mahkemenin emrettiği üzere benim görevim akıl sağlığınızın duruşmaya çıkacak kadar yerinde olup olmadığını belirlemek.

MICHAEL REECE: Mahkeme kışımı yiyebilir, sen de öyle. Ve Doktor Reece.

DR. TEMPLEMAN: Sana yöneltilen suçların ne olduğunu anlayabiliyor musun?

MICHAEL REECE: Bak sana ne diyeceğim. Bu dünyada diploması olan tek kişi sen değilsin. Bende onlardan üç tane var, tamam mı? Doktora, yüksek lisans falan filan. Üstelik hepsi de Ivy League okullarından. Senin tıp diploman beni etkilemiyor.

Doktorun notu: Hasta gözle görülebilecek kadar huzursuz.

DR. TEMPLEMAN: Tutuklanmadan bu yana defalarca kez öfke patlamaların olmuş, doğru mu? Bir gardiyanın kolunu kırmışsın.

MICHAEL REECE: Ellerinden gelenin en iyisi sen misin gerçekten? Bana atadıkları kamu avukatı kadar beceriksiz görünüyorsun.

DR. TEMPLEMAN: Avukatınla ilişkin nasıl? Sana yöneltilen suçlamaları yeterince iyi açıkladığını düşünüyor musun?

MICHAEL REECE: O salak, bokun rengini bile açıklayamaz. Belli ki bugünlerde elini kolunu sallayan baro sınavından geçebiliyor.

DR. TEMPLEMAN: Sana yöneltilen suçlamaların ne olduğunu söyler misin lütfen?

MICHAEL REECE: Cidden mi?

DR. TEMPLEMAN: Başına gelenleri anlayıp anlamadığını değerlendirmeye çalışıyorum.

MICHAEL REECE: Evet, başıma gelenleri anlıyorum. Bir saldırıda kendimi savunduğum için tutukluyum.

DR. TEMPLEMAN: Eski eşin Kayla ve Aidan Leighrite'in öldürülmelerinden bahsediyoruz, doğru değil mi?

MICHAEL REECE: Aman Tanrım. Bu iş uzun sürecek.

DR. TEMPLEMAN: Geçen sene 31 Aralık gecesi yaşananları hatırlıyor musun?

MICHAEL REECE: Geri zekâlı değilim.

DR. TEMPLEMAN: Bunu evet olarak kabul ediyorum. Lütfen bana mevcut avukatınla aranızdaki ilişkinin nasıl olduğunu anlatır mısın?

MICHAEL REECE: *anlaşılmaz mırıltılar*

DR. TEMPLEMAN: Cinayetten suçlu bulunursan ne olacağını düşünüyorsun?

MICHAEL REECE: Suçlu bulunmayacağım. Benim gibi biri hapiste olmamalı.

DR. TEMPLEMAN: Senin gibi?

MICHAEL REECE: Ben toplumun saygın bir üyesiyim. İşim oldukça önemli. Ben bir tecavüzcü ya da uyuşturucu satıcısı değilim. O insanlar parmaklıklar arasında olmalı, ben değil.

DR. TEMPLEMAN: Çifte cinayetin hapis yatma sebebi olduğuna inanmıyor musun?

MICHAEL REECE: Bunun için sorumlu tutulamam. Nefsi müdafaaydı. Burada kurban *benim*, tamam mı? Benim!

DR. TEMPLEMAN: Olanlardan pişmanlık duyuyor musun?

MICHAEL REECE: Bu aptalca sorularla vaktimi harcadığının için pişmanlık duyuyorum.

Doktorun notu: Hasta narsist kişilik bozukluğu semptomlarını gösteriyor.

DR. TEMPLEMAN: Ağırlaştırılmış bir cinayet davasının yargılama aşamalarını ne kadar iyi anladın? Bu konu sana yeterince net bir şekilde açıklandı mı?

MICHAEL REECE: Mahkemeye bile çıkmamam gerektiğini anlıyorum. Kim olduğumu düşünecek olursak bu çok bariz zaten. Dâhiler mahkemelerde olmamalı. Ya da hapishanede. IQ seviyem iki yüzün üstünde, lanet olsun.

DR. TEMPLEMAN: Davan mahkemeye taşınır ve suçlu bulunursan, şartlı tahliye ihtimalin olmadan ömür boyu hapis yatabileceğini de anlıyor musun?

MICHAEL REECE: Ne? Hayır, bu doğru değil. Nefsi müdafaa olduğu çok açıktı. Sen neden bahsediyorsun?

DR. TEMPLEMAN: Mesele kasıt. Eşine karşı fiziksel şiddet işlediğine dair kayıtlar var. Savcı cinayetten aylar öncesinde kadını takip ettiğine dair kanıtlar sunacak. Ayrıca üniversitede bir iş arkadaşıyla uzun süreli yasak aşk yaşadığına dair kanıtlar da gösterecek. Sanırım ismi, Sharon. Yoksa Karen miydi? Özür dilerim o konuya ilişkin notlar şu an önümde değil. Ayrıca eşinin üzerine yaptırdığın hayat sigortası meselesi de var. Kayla'nın bundan haberi var mıydı?

MICHAEL REECE: Bak, yetti artık. İstediğim şey...

DR. TEMPLEMAN: Evet? Devam et.

Doktorun notu: Hasta duvarda bir noktaya odaklandı ve sorulara yanıt vermeyi bıraktı. Oldukça rahatsız görünüyor.

DR. TEMPLEMAN: Bay Reece, iyi misiniz?

MICHAEL REECE: Aman Tanrım. Aman Tanrım!

DR. TEMPLEMAN: Bay Reece?

Doktorun notu: Hasta çılgılık atıyor. Görüşme odasından çıkmaya çalışıyor. Panik hâlinde kapıyı yumrukluyor.

DR. TEMPLEMAN: Bay Reece, sorun nedir? Bana neler olduğunu anlatın.

MICHAEL REECE: O burada! İkisi de! Aman Tanrım. Beni buradan çıkarın. Beni bu siktiğimin odasından çıkarın!

Doktorun notu: Hastanın görsel bir rahatsızlık yaşadığı görüldü.

DR. TEMPLEMAN: Bay Reece, odada yalnızız.

MICHAEL REECE: Tam orada duruyor, seni salak! Bak! *Bak-sana!*

DR. TEMPLEMAN: Söylediğim gibi odada sadece ikimiziz.

Doktorun notu: Hasta odanın köşesinde yere çöküp çığlık atmaya devam etti. Bu davranışlarının mahkemede akli denge-lerinin yerinde olmadığı gibi kendisine başka bir savunma yaratmak için olmadığını söyleyemem.

DR. TEMPLEMAN: Bay Reece, lütfen sakın olur musunuz? Kendinizi kontrol edemezseniz sakinleştirici yapılmasını istemek zorunda kalacağım.

MICHAEL REECE: *(çığlık çığlığa) Şunu söylemeyi kes! Şunu söylemeyi kes! Şunu söylemeyi kes!*

DR. TEMPLEMAN: Ne duyuyorsun, Michael? Birisi seninle konuşuyor mu? Ne söylüyor?

MICHAEL REECE: BÖÖ!

Doktorun notu: Gardiyanlar tarafından tutulduktan sonra hastaya fenobarbital enjekte edildi ve daha detaylı bir değerlendirme için psikiyatri koğuşuna nakledildi.

YAZAR NOTU

Daha önce hiçbir kitabımda *Mektup Arkadaşım*'ı yazarken ağladığım kadar ağlamadım ve birçok insanın da okurken benim gibi hissettiğini biliyorum. Birçok okurum bana ulaşır bu karakterler hakkındaki hislerini ve onlarla ilgili daha fazlasını istediklerini iletiler. Özellikle de Aidan'ın bakış açısından. Bu ek sahne kitabın onuncu bölümüyle örtüşüyor ve Kayla'nın sıırsıklam hâlde kapısına gelip Aidan'ın kollarında teselli aradığı akşam onun ne düşündüğünü ve hissettiğini anlatıyor.

EK BÖLÜM

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Oda karanlık ve dingin-di. Yatakta sırtüstü yatıyor ve dışarıda giderek şiddetlenen fırtınayı dinlerken üzerimde incecik bir pikeyle tavanı izli-yordum.

Yağmur çatıyı dövüyordu. Ağaç dalları pencereleri tırma-layan hayaletimsi tırnaklar gibiydi. Esinti, bir kurt sürüsünün inlemesini andırıyordu. Ama onca sesin ötesinde aklımda tek bir kelime dönüp duruyordu.

Kayla.

Sır dolu gülümsemesi, baş döndüren güzelliği ve çarpıcı gözleri olan Kayla.

Onunla geçen hafta tanışmıştım. O zamandan beri başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Beynimi bir ateş gibi yakıyordu.

İlk gün çatısının onarımı için ona ortalama bir fiyat ver-mek için evine gittiğimde boktan bir ruh hâlindeydim. Benim için alışılmadık bir şey değildi ama bir önceki hafta her za-mankinden daha kötü geçmişti. Jake tek başıma çok fazla va-kit geçiriyorum diye başımın etini yiyordu. Alacağıma kesin gözüyle baktığım büyük bir projeyi rakibime kaptırmıştım.

Kamyonetimin tekeri patlamış, motosikletimin fûnyesi yine erimiş ve yeni aldığım cep telefonumu bir su göletine düşürüp kızartmıştım.

Daha da kötüsü, inşaat kredisi için başka bir bankadan yine ret yemiştım.

Parası olan adamlar, karşılarında hüküm giymiş bir suçlu görünce risk almak istemiyorlardı.

Yani adanın diğer tarafında kendim için inşa ettiğim ev, salyangoz hızında ilerlemeye devam edecek ve ancak her ayın sonunda bankada ne kadar param varsa ve diğer ustalarla ne takas edebilirsem onunla fonlanacaktı.

Oldukça sinir bozucuydu çünkü bir nebze huzuru ancak o ev üzerinde çalışırken bulabiliyordum. Ve içimde her şey tamamlanıp oraya taşındığımda mutlu olacağıma dair aptal, dayanağı olmayan bir umut vardı.

Ama sonra Kayla Reece'in kapısını çalmıştım.

Kapıyı açıp bana baktığında hayatım boyunca beklediğim mutluluk suratıma tokat gibi çarpmış, içimde yakıcı bir alev topu gibi patlamıştı.

İnsanların sanki somut bir şeymiş gibi mutluluk ve coşkudan bahsettiğini duymuştım. Her zaman o insanların salak olduğunu düşünürdüm ama Kayla'nın verandasında durup o dipsiz okyanus gözlerine bakarken Tanrı'nın bizzat omzuma dokunup "Hadi bakalım, evlat. Bunu batırma," dediğini duyar gibi olmuştım.

Nefesimi kestiğini itiraf etmekten utanmıyordum. Ciğerlerimdeki tüm havayı hüp diye içine çekmişti.

Sonra gülümsemişti. Sanki yüz yıldır ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissetmişim.

Nefes alabiliyordum ama konuşamıyordum. Konuşma yetisi beni terk etmişti. Kayla ağzını açıp "Yardımcı olabilir miyim?" diyene kadar sersem gibi dikilip ona hayranlıkla bakmıştım.

Tek söyleyebildiğim ismim olmuştu.

Onu da güçbela hatırlayabilmişim.

Ardından Kayla beni içeri davet etmişti. Ben ise onu sinirlendirmeye devam etmişim çünkü insanlarla iletişimim zaten berbattı. Üstelik gözlerindeki o tuhaf üzüntü kaybolana kadar ona sıkıca sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Normalde insanlara sarılan biri değildim. Düzelteyim, bunu asla yapmazdım. Ama Kayla Reece'e karşı içimde ona sarılıp her kötülükten sakınma isteği uyandıran bir şey vardı.

Sonuç olarak çatısını tamir etmem için beni işe aldı ama ertesi gün de kovdu. Dediğim gibi, onu çileden çıkarıyordum.

Ama içimde bunun son olmayacağına dair tuhaf bir his vardı. Onun yanında biraz zaman geçirmek, kafamdaki şeytanları susturmaya yetmişti ve bunun bir anlamı olması gerektiğini biliyordum.

Beş gün geçti. Bu akşam bir içki içmek için alt kattaki bara gitmeye karar verdim. Neden bilmiyorum, haftalardır oraya gitmemiştim ama aniden oksijene ihtiyaç duyar gibi canım bira istemişti. Barmen önüme birayı koyduktan on saniye sonra aniden elektrik çarpmış gibi hissettim. Bakışlarımı kapağıya çevirdiğimde Kayla karşımdaydı.

Gözlerimiz buluştu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Duvardaki saat durdu.

Belki fazla duygusaldım ama Kayla'mn o anda kapıdan içeri girmesi kader gibi hissettirmişti. Sanki bizden daha büyük bir şey bizi bir araya getirmek istemişti; Kader etrafımıza kara büyüünü örüyor gibiydi.

Bu kader hissi beni her zamankinden daha aksi bir adama dönüştürdü.

Beni çekici bulup bulmadığını sorduğumdaki yüz ifadesi sonsuza dek beynime kazınmış olarak kalacaktı. Beni iste-

diği açıktı ama daha da önemlisi benimle kendini güvende hissetmişti. O kadar güvende hissetmişti ki onu öpmeme izin vermişti.

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda ne hissettiğimi açıklayacak bir kelime yoktu.

Barda yarım saat boyunca hayatımın en derin konuşmasını yaptıktan sonra çekip gittiğinde de ne hissettiğimi anlatmaya çalışmayacağım bile. Onun yüzündeki sersemlemiş ifadeye bakılacak olursak bu konuşma Kayla için de öyleydi.

Hoşça kal dedi. Ben iyi geceler dedim çünkü hoşça kal bir daha görüşmeyecekmişiz gibi bir izlenim yaratıyordu. İliklerime dek o kelimeyi hiç dillendirmememizi istiyordum.

Kayla gittikten sonra, barda tek başıma oturup atomlarımın yavaşça, merkezinde Kayla Reece'in olduğu yepyeni bir gerçekliğe uyum sağlamasına izin verdim.

Güçlü ama hassastı. Akıllıydı ama yönünü yitirmişti. En az benim kadar sırrı olduğundan şüphe ediyordum ama şimdi umurumda olan tek şey onu bir kez daha görebilmek ve gülümsetebilmek için bir şansımın daha olmasıydı.

Yatakta uzanıp dışarıdaki fırtınayı dinlerken içim kıpır kıpırdı. Bu şansı gerçekten istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki her yanım sızlıyordu.

Ön kapının delice yumruklanması beni hayal dünyamdan kopardı.

Yataktan fırladım. Yere attığım pantolonu üstüme geçirdim ve ışıkları açarak evin içinde koşmaya başladım. Kapıyı açtığımda ise kalbim durdu.

Kayla önümde duruyordu. Titriyordu, ayakları çıplaktı ve sırlıslıklamdı.

Sutyen giymiyordu. Mükemmel memeleri tişörtünün altından net bir şekilde görünüyordu. Meme uçları sertleşmişti.

Dünyanın geri kalanı silindi. Uzaklarda bir yerlerde gök gürleyip kalbimde kopan fırtınaya eşlik etti.

Gözleri faltaşı gibi kocaman açılmış bir hâlde beni baştan ayağa süzdü. Sonra omzumun üzerinden salona bakıp yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. “Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Hemen gidiyorum,” dedi.

Arkasını döndü ama ben kolundan tutup onu içeri çektim.

Kapıyı kapattım. “Sorun ne? Ne oldu?” dedim.

Dişleri takırdarken kollarını göğsüne doladı. “B-birinin evime girdiğini s-sandım.”

“Sen de buraya mı geldin?”

Kulağa suçlayıcı bir tonda gelsin istememiştim. Sadece onu gördüğüm için çok şaşkındım. Şaşkındım ve yardıma ihtiyacı olduğunu hissettiğinde aklına geldiğim için heyecanlanmışım. Ama yüzündeki ifadeden kulağa kötü geldiğini anladım o yüzden açıklamak istedim. “Bu bir suçlama değildi.”

Sessizdi. Gergindi. Ne kadar güzel olduğunu fark etmeden duramadım. Yüzü, vücudu, ayak parmakları dahi her yeri çok güzeldi. Onu kollarıma alıp öpme dürtüm çok güçlüydü, aklı-mı karıştırıyordu. Muhtemelen bu yüzden ağzımdan çıkan bir sonraki şey çok aptalcaydı.

“İslanmışsın.”

Salak. Topla kendini! Kadın üzgün ve yardımına ihtiyacı var.

İki kelimeyi bir araya getirmeyi becerebildim. “Hadi seni ısıtalım. Sonra da bana neler olduğunu anlatırsın.”

Onu dirseğinden tutup mutfak masasına oturttum. Sonra da banyoya gidip bir havlu aldım ve bilmediğim bir kalp sorunum mu var diye düşündüm çünkü kalbim canımı acıtacak kadar şiddetli atıyordu.

Kayla Reece evimdeydi. İslanmıştı, huzursuzdu ve lanet olsun o *buradaydı*.

Banyodaki raftan temiz havlu alırken ellerim titriyordu.

Mutfığa döndüğümde perişan görünüyordu. Şimdiden buraya geldiğine pişman olmuş gibiydi. Sanki bu hâlde buraya geldiği için hakkında ne düşüneceğimden endişe ediyormuş gibiydi. Güm güm atan kalbim o an bir değişikliğe gitti ve resmen eridi.

“Ayağa kalk.”

Hissettiklerim yüzünden sesim boğuk, neredeyse kaba çıkıyordu. Ama boktan tavrımdan rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Tereddüt etmeden sözüme itaat etti. Havluyu sırtına ve omuzlarına sarıp kollarını kurulamaya başladım.

“Utanma.”

“Sana söylemesi kolay. Gecenin birinde yabancı birinin mutfığında sıırıslıklam olmuş bir hâlde dikilen aptal sen değilsin.”

“Ben yabancı değilim, unuttun mu? Ve sen de aptal değilsin.”

Sen meleksin. Tatlı, mükemmel bir melek. Bırak sonsuza kadar seninle ilgileneyim, güzelim.

Ellerim yine titremeye başladı. Bunu saklamak için havluyu saçlarına götürüp yağmur suyuyla ıslanan saçlarını kurulamaya başladım.

Yüzü kızardı ve acıklı bir şekilde “Utançtan ölebilirim sanırım,” dedi.

“Herhangi bir şeyden öldüğün falan yok. Sessiz ol ve şunu halletmeme müsaade et.”

Bir kez daha bana kolayca itaat etti. Buna bayılmıştım. Kaçmadan bunu yapmama izin vermesine bayılmıştım ki kaçmak istediği çok barizdi. Ayrıca farkında olmadan dudaklarıma bakıyor olması da çok hoşuma gitti.

Aletim de buna bayıldı. Sertleşiyordum.

Aklım, ıslak tişörtünü çıkarıp memelerinin ağırlığını ellerimde hissedebildiğim bir hayal âlemine daldı. Sertleşmiş

meme ucunu emerken sırtını yay gibi gerip omuzlarıma sıkı sıkı tutunduğunu hayal ettim. Sonra da ıslak kotunu çıkarıp sert aletimi içine soktuğumu düşününce içimdeki arzuyu bastırmak zorunda kaldım.

Konuştuğumda sesimin düzgün çıkması için biraz bekledim. “Korktuğunda neden bana gelmeyi tercih ettiğini daha sonra konuşacağız, şimdi bana ne olduğunu anlat.”

Gözleri kapalı, bana evinde olanları anlattı. Gıcırdayan parkeler, boğucu atmosfer, izlendiğine dair o korkutucu his. Sustuğunda “Alarmin yok mu?” dedim.

“Hayır.”

“Bunu yarın halledeceğiz.”

Tedirgin bir hâlde bana baktı. Sakalıma bakış şeklinden ona dokunmak istediğini anladım ki bu da tabii aletimi iyice sertleştirdi. Islak saçını havluyla kurulamaya odaklandım ve pantolonumdaki fermuarımı zorlamaya başlayan şişkinliği fark etmemesini umdum.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Ayrıca hâlâ titriyorsun.”

“Elimde değil. Donuyorum.”

Onu kurulamayı bırakıp gözlerinin içine baktım. “Bir şey söyleyeceğim. Panikleme.”

Yüzünü buruşturdu. “Direkt söylemeliydin. Şimdi paniklemek zorundayım.”

“Kuru bir şeyler giymen gerek.”

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Bu niye beni panikletsin ki?”

“Çünkü giyeceğin kıyafetler benimkiler olacak.”

“Bana uyacak bir şeylerin olduğundan pek emin değilim,” dedi kuru kuru.

Lanet olsun, bu kadın muhteşemdi. “Şu hâline bak hiç de paniklemedin.”

“Ah, öyleyim. Ama bu gece yeterince tuhaf şey yaptım o yüzden bunu içimde tutuyorum.”

“Gel benimle.”

Havluyu omuzlarına bıraktım ve elini tutup mutfaktan çıkarıp yatak odama götürdüm. Ardından dolabıma gidip ışığı açtım ve sweatshirt’lerimden birini aldım. Odaya döndüğümde Kayla’nın sanki soyulmuşum gibi yatağıma baktığını gördüm.

Odaya onun gözlerinden baktım; yerde duran bir yatak, bir köşede sade bir ahşap şifonyer, diğer duvarda da kitaplık. Başka hiçbir şey yoktu ve o an kendime söz verdim; eğer bir şansım olursa ona her şeyin en iyisi verecektim.

“Evet, biliyorum. Ultra lüks. Al bakalım.”

Sweatshirt’ü elimden aldı ve onu koruyup, sarıp sarmalayacak bir battaniyeymiş gibi göğsüne bastırdı. Hâlâ soğuktan titriyordu. Her geçen saniye ona dokunma isteğime karşı koymak daha da zorlaşıyordu.

“Aidan?”

“Efendim, Kayla?”

“Bunun için gerçekten üzgünüm. Sana yemin ederim kafadan kontak biri değilim. Sadece tahtalarımın vidaları biraz gevşedi.”

Öylesine çaresiz, öylesine üzgün görünüyordu ki kendime hâkim olamadım. Ne yaptığımı fark etmeden uzanıp yanağındaki bir tutam nemli saç okşadım.

Parmaklarımın altındaki teninden sersemlemiş bir hâlde mırıldanarak “Sadece çok güzelsin, başka bir şey değil,” dedim.

Siktir. Kulağa bir sapık gibi geliyor sun. Daha iyisini yap.

“Bunun için de telaşlanmana gerek yok. Yağmurda koşan travmatize olmuş kadınları baştan çıkartmam.”

“Tamam. Teşekkürler. Şey... bununla birlikte giyebileceğim bir eşofman altın var mı?”

“İçinde yüzersin.”

“Biliyorum, ama...”

“Ama ne?”

Derin bir nefes aldı. “Vajinam açıkta kalırsa çok utanırım da ondan.”

Vajinası mı?

“İç çamaşırım yok.”

“Ah. Ah.”

“Evet. Yani, öyle işte.”

“Dur bir dakika. Buraya iç çamaşırı giymeden mi geldin?”

“Yemin ederim planlanmış bir şey değildi. Panik içinde giyindim. Külot giyecek vaktim yoktu.”

“Sutyen için de yokmuş belli ki,” dedim kısık bir sesle.

Yüzünü buruşturdu. “Fark etmişsin.”

“Sen ciddi misin? Tabii ki fark ettim.” Duraksadım. “Ayrıca utandığında yanaklarının kıpkırmızı olduğunu da fark ettim.”

Alaycı bir tonla konuştu. “Bilgi için teşekkürler. Şimdi şu eşofmanı veriyor musun vermiyor musun?”

“Eşofmanım yok.”

“Ya.”

“Ama pantolonunu kurutucuya atabilirim.”

Konuşmayınca “Ya da burada dikilip birbirimize bakmaya devam edebiliriz. Bana ikisi de uyar,” diye ekledim.

“Neden ki?”

Alçak bir sesle “Sana bakmak hoşuma gidiyor,” diye itiraf ettim.

Bana dudakları hafifçe aralanmış, boynundaki damarı şiddetle atarken baktı ve bir an sonra aramızdaki hava alev aldı.

Omuzlarını silkti. Havlu yere düştü. Sonra da ıslak tişörtünü başından çekip karşımda üstü çınlıçplak bir şekilde durdu

“Bakmaktan daha fazlasını yapmanı istiyorum,” diye fı-sıldadı.

“Sen ne dersen o, patron,” dedim boğuk bir sesle ve onu kollarımın arasına aldım.

Arzu beni açgözlü yaptı. Dudaklarımı onunkilere bastır-dım. Teni tenime değince baştan ayağa titredi, ellerini saçları-ma gömdü, kalbi deli gibi atıyordu.

Yerçekimi ortadan kayboldu. Yer ayaklarımın altından kaydı. Ondan ne kadar çok şey istediğimi fark ettiğimde ser-semledim; bu anın ötesinde, bir gecede hissedip paylaşabile-ceğimizden çok daha fazlasını arzuluyordum.

Bu geceden daha fazlasını istiyordum.

Sonsuzluğu istiyordum.

Sessiz bir yakarışla ve içimden söz vererek onu yatağa ya-tırdım.

Bana hayatının geri kalanını ver, Kayla. Seni hayal kırık-lığına uğratmayacağım.

Söz veriyorum seninle sonsuza dek ilgileneceğim.

